

கம்பராமாயணச் சுருக்கம்
ஆரணியகாண்ட உரை.

தெளிவான பதவுரை கருத்துரை

இலக்கணக் குறிப்புடன்;

மதுரைத் தமிழ் வித்வான்

புரீ: நா. கிருஷ்ணராமி நாட்டவர்கள்,

எழுதியது.

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

புக்ஷாப், புதுமண்டபம், மதுரை.

1926.

PRINTED AT
THE EXCELSIOR PRESS,
MADURA.

முகவுரை.

கம்பராமாயணம்: இது “கம்பர் என்னும் புலவரால் பாடப் பெற்றுள்ள ராமாயணம்” என உருபும் பயனும் உடன்தொக்க மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடராகும். ராமாயணம் என்பது ராம + அயணம் என வடசொற்கள் இரண்டு சேர்ந்துழி “இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்” என்னும் சூத்திரப்படி அகரத்தின்முன் அகரம் வந்து, அவ்விரண்டகரமுங் கெட்டு, இடையில் ஓர் ஆகாரத் தோன்றிற்று. இதனைத் திர்க்கசந்தி பெற்ற தொடர்மொழி என்பர். ராம என்பது தன்னைப் பற்றுதற்கடுத்த எல்லா வஸ்துக்களையும் தன்மயமாக்கித் தன்னோடு ரமிக்கச்செய்வ தென்னும் பொருளில் வந்தது. அயணம் (அயநம்) என்பது கருவியாகவே “ராமனை அடைதற்கேற்ற கருவியாகிய நூல்” என்பது இதன் பொருளாயிற்று. இந்நூல் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணியகாண்டம், விஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம் என ஆறு காண்டங்களாக மகாகவியாகிய கம்பர் பாடி முடித்தனர். இதன் பிற்பகுதியாகிய சுந்தரகாண்டமென்பதை இவர் காலத்தவராகிய ஒட்டக்கூத்தரென்னும் புலவர் பாடினரென்ப. அவற்றுள் இது ஆரணியகாண்டத்தில் சில பகுதி. ‘ஆரணியகாண்டம்’ என்பது ஆரணியத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை யுணர்த்தும் பாகம் என உருபும் பயனும் உடன்தொக்க ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர் காண்டம் - பிரிவு.

இனி ‘நாராயண’ என்கின்ற அஷ்டாட்சர மந்திரத்தின் இரண்டாமெழுத்தாகிய ரா என்பதனோடு ‘நமசிவய’ என்கின்ற பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் இரண்டாமெழுத்தாகிய ம என்பதுங் கூடி ‘ராம’ என வந்ததுபற்றி எல்லா மந்திரங்களினும் இரம்மந்திரமே மிகச் சிறப்புடைத் தாகையான் இதனைப் பக்தியோடு பரராமணம் பண்ணுபவர் அஞ்ஞான மென்கின்ற மலபந்தத்தினின்று விடுபட்டுச் ‘சனனம் மரணம்’ என்கின்ற பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திப் பரம புருஷார்த்தமாகிய விசிட்டாத்தவையதிலே பெறுவர் எனும் பொருளில்,

சென்னை - சென்னை மலர், சென்னை, சென்னை.

“நன்மையுஞ் செல்வமும் நாளும் நல்குமே
தின்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே
சேன்மமும் மரணமு மின்றித் தீயுமே
இம்மையே ராமவேன் னிரண் டெழுத்தினால்”

என்ற திருவிருத்தத்தால் உணர்த்தப்பெற்றது.

“கவிச்சக்கரவர்த்தி” என உலகமுழுதும் புகழப்படுகிற இப்புலவர் சோழநாட்டின் கண்ணுள்ள திருவழுந்தூரில் உவச்சர் குலத்தினராகிய ஆதித்தன் என்பவருக்குப் புத்திரராக அவதரித்து, திரு வெண்ணையல்லூர் சடையப்ப வள்ளலென்னும் சிறந்த சீமானால் விரும்பி ஆதரிக்கப்பெற்றவர் “கல்வியிற்பெரியவர் கம்பர்” என்பது முதுமொழி யாதலின் இவர் வாக்குகள் முற்றும் சொல்லும் பொருளும் பொதிந்து தெள்ளிய பெருங்கருத்தைத் தமதகத்தடக்கி ஒரையமும் உவமையமுகும் ஒருங்கே அமைந்து படிப்போருள்ள துட் பெருமித விரும்பம் பயப்பனவாம். மேலும் இவர் கவிகளில் பெரும்பாலான முற்றுக்கள் எச்சமபோன்றும், எச்சங்கள் முற்றுப்போன்றும் மூதறிவாளர் அறிவையும் முரணுற் செய்யு மெனினும் நுணுகி யாய்வார்க்கவை முரணுது தொடர்புற்று வியப்பும் மகிழ்வும் ஒருங்கே விளைவுற் செய்வனவாகும்.

இவைபற்றியே இந்நூலைக் “கம்பர் குத்திரம்” என்பர் பெரியோர். இவர் காலம் கி-பி-885 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்று கூறுவர் பலர். அங்ஙனமாயின் இற்றைக்கு ஓராயிரமாண்டுகட்கு முற்பட்டதாகும். ஆனால் பசுமலை உயர்தரகலாசாலைத் தலைமைத் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீ: நெ. ரா. சுப்பிரமணிய சாமா அவர்கள் தாமெழுதிய கம்பர் சரித்திரத்தில் சான்று கூறியுள்ள பல ஆதாரங்களைக் கொண்டு இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்று கூறுவதே ஏற்புடைத்தாகும்.

இங்ஙனம்,

நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு,
தமிழ் வித்வான்,
மதுரை.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம்.

ஆரணிய காண்டச் சுருக்க உரை.

கடவுள் வாழ்த்து.

கலி விருத்தம்.

பேதியாது நிமிர் பேதவுருவம் பிறழ்கிலா
ஒதியோதி யுணறுந்தோறு முணர்ச்சியுதவும்
வேதம்வேதியர் விரிஞ்சன்முத லோர்தேரிகிலா
ஆதிதேவரவ ரேம்மறிவினுக் கறிவரோ.

பேதியாது - வேறுபடாமல், நிமிர் - தோன்றி வளர்கின்ற, பேதஉருவம் - பல் வேறு வகை வடிவங்களிலிருந்து, பிறழ்கிலா - (அவற்றுட் கலந்துநின்றும்) பிறிதாகாமல், ஒதி ஒதி - (அடுத்தடுத்துப்) பாராயணஞ் செய்து, உணருந்தோறும் - தெளிபும்போ தெல்லாம், உணர்ச்சி உதவும் - மெய்யுணர்வை மேலும் மேலும் அளிக்கின்ற, வேதம் - (இருக் எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு) வேதங்களாலும், வேதியர் - அவ்வேதங்களைப் படித்துணர்ந்த வேதியர்களாலும், விரிஞ்சன் முதலோர் - பிரம ருத்திராதி யராலும், தெரிகிலா - ஆராய்ந் தறியப்படாமல் சினை, ஆதி தேவரவர் - சகல வஸ்துக்களுக்கும் ஓராதியாயும் ஸ்ரீ ராம பிரானுயி ரிருக்கின்ற அவர், எம் அறிவினுக்கு - எமது அறிவினுக்கு, அறிவு - அறியப்படும் பொருள்.

இவ்வாழ்த்துப் புறப்பொருட் பாடாண்படலத்துக் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் துறையின்பாற் படுக. கம்பராட்டாழ்வார் தாம் செய்யப் புகுந்த இப் பெருங்காப்பியம் இனிது முடிதற்குத் தாம் வழிபடு கடவுளும், எடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைக் கடவுளுமாகிய அக்ஷையே வாழ்த்தல் வேண்டுமாகலின் காண்டந்தோறும் அவன் விஷயமே கூறப் புகுந்து, பால காண்டத்தில் அவனது ஸ்வரூப நிலையையும், புருஷார்த்த நிலையையும் கூறி 'வானின் நிழிந்து' என்னும் கவியால் சர்வேஸ்வரானுசூய அவன் ஜகத் சரீர நென்பதுங் கூறி இக் கவியில் அவன் வேதங்களாலும் பிரமன் முதலானவர்களாலும் ஆய்ந்துணர்வதற்கரிய பீரவஸ்து வென்றதுங் கூறினார். இக்கடவுள் வாழ்த்தினால் அவரவர் எடுத்த கருமம் இனிது முடியுமென்பது பெறப்படும்.

தூதீபு:—நிமிர் பேதம் - அல்வழித் தொடர்; வினைத் தொகை. பிறழ்கிலா, தெரிகிலா - ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள். இவை ஆதி தேவர் என்னும் வினைமுதற் பெயர் கொண்டன. உருவம் பிறழ்கி

லாமை - எல்லாப் பொருள்களினும் உடலும் உயிருமாய் உயிருள்ளும் உயிருமாய் அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்ற தன்மை. பேதியாத நிமிர்தல் - தீயில் குடும் நீரில் குளிரும்போல அவ்வவற்றினின்றும் வேறுபடாதிருத்தல். பேத உருவம் - தேவர் முதல் தாவர மீறச் சொல்லப்பட்ட சராசர ரூபமாகிய என்பத்து நான்கு லட்ச யோனி பேதங்கள். உருவம் - ரூப மென்னும் வட சொல்லின் திரிபு.

1. (ப-ரை) சித்திரம் - அழகு தங்கிய, குனிசிலை - வளைந்தவில்லையுடைய, குமரர் - ஸ்ரீராமலக்குமணர்கள், முத்து - முத்துக்களை, இருத்தி - (வரிசையாய்ப்) பதித்துவைத்து, அவ் - அந்தமுத்துக்கள், இருந்தனைய - இருந்தாற் போன்ற, மொய்ந்கையொடும் - நெருக்கமுற்ற பற்களையுடைய (சீதாபிராட்டி) யுடனும், அத்திரிப் பெயர் - அத்திரி என்னும் திருநாமம் பெற்ற, அருந்தவன் - அரியதவத்தினையுடைய (முனிவர்,) இருந்த - வசித்திருக்கின்ற, அமைதி ஒருப்பிடமாகிய, பத்திரப்பழுமரப் பொழில் - இலைகளோடு கூடிய பழுத்தமரங்களையுடைய சோலைகள், துவன்ற - நெருங்கிய, பழுவம் - வனத்தினை, (முனிவராசிரமத்தினை), சென்று அணுகினார் - போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

குறிப்பு:— முத்து - முத்தா என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. இருத்தி - இருத்த வென்னுஞ் செய்வெனச்செத்துத்திரிபெனினு மொக்கும். அவ் - சுட்டடியாகப்பிறந்த அஃறிணைப் பன்மைப்பெயர். இருந்தனைய - இருந்தாலனைய எனவிரிவதால் வினையெச்ச உவமமாகும். மொய்ந்கை - வினைத் தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. நகை - இது தொழிலாகு பெயராய்ப் பற்களையுணர்த்திற்று. சித்திரம் என்ற அடைமொழி சிலைக்குச் சிறப்புறநின்றது. பிராட்டி தன்னு கணவனோடு நாடு நகர முதலியனவற்றை இழந்து போவதற்கு வருந்தாமையே யன்றி வனத்தின் கண் புகுதலினும் மனமகிழ்சியுடையார் என்பது தோன்ற “முத்திருத்தியவ் விருந்தனைய மொய்ந்கை” என்றார் ஆசிரியர் குனிசிலை - வினைத்தொகை. அமைதி - தொழிற்பெயர். இஃதீண்டு இடமாததிரையாய் நின்றது; பத்திரப்பழுமரம் என்ற சொல்லாற்றல் கடவுள் வழி பாட்டின்கண் உபயோகப்படுவனவாகிய பத்திரங்களையும் கைவேத்தியத்திற்கேற்ற கனிவர்க்கங்களையுந் தரத்தக்க மரங்களென்ற சிறப்பினைத் தந்து நின்றது.

2. (ப-ரை) திக்குஉறும் - திசைகளிற் பொருந்திய, செறிபரம் - மிகுந்த பாரத்தை, தெரிய - (இவ்வளவினதென்று) அறியும் வண்ணம், நின்ற - (அவற்றைத்தாங்கி) நின்ற, திரள்பொன்னை - திரட்சிபெற்ற அழகிய துதிக்கையையும், குறுங்கண் - சிறியகண்களையுமுடைய, மலைபோல் - மதயானைகளைப்போல், குமரர் - ஸ்ரீராமலக்குமணர்கள், புக்கு - (அவ்வாச் சிரமத்தினுள்) புகுந்து, காமம் முதலாம் - காமமுதலாகிய, முக்குறம்பு - காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்று வகைக் குற்றங்களையும், அற -

முழுதும் நீங்கும் படி, எறிந்த - (விட்டு) விலக்கிய, வீணை - (தவத்) தொழினைக் (கொண்ட), வால்முனிவனை - பரிசுத்தமான அத்திரி முனிவரை, இறைஞ்சினர் - வணங்கினார்கள், (அங்ஙனம் வணங்கலும்) அருந்தவன் - அரியதவத்தினைபுடைய அம்முனிவர், உவந்து - மனமகிழ்வு கொண்டு, புகலும் - சொல்லுவாராயினர்.

தூர்ப்பு:—திக்குறும் - (பிரமன் முதலாய தேவராதியரும் அறிய முடியாது) தடுமாறுகின்ற, செறிபரம் - எங்கும் நிறைந்து நின்ற பரம்பொருள், தெரிய - இவர் தாம் என்று முனிவர் அறிந்து கொள்ளும்படி நின்ற, திரள் பொன் கைக்குறும் - சோந்து நின்ற அழகினைத் தவனிடத்தே கொண்டிருக்கிற, கண் - பெருமை பொருந்திய, மலைபோல் - மலையைப்போல், குமரர் புக்கு - ஸ்ரீ ராம லக்குமணர் புருந்து என்று பொருள் கொள்ளினுஞ் சிறக்கும். இங்கு மலையை உவமை கூறியது; யாவராலும் காண்டற்கரிய எம்பெருமான் அடியாகக் கெளரியஞ் தன்மை விளங்குமாறு முனிவர்முன் ஒரு மலையிலக்காய் வந்து நின்றா னென்றபடி. போல் என்னும் உவம உருபிடைச் சொல் போல வென்னும் வீணை எச்சப் பொருள் கொண்டு புக்கு என்பதைத் தழுவி முடிந்தது.

3. (ப-ண) குமரர் - தசரதச சக்கரவர்த்தியினது திருக்குமாரர்கள்!, நீர் - நீங்கள், இவண் - இந்த இடத்தே, அடைந்து - வந்து, உதவு - காட்சி கொடுத்த, கொள்கை - தன்மை, எளிதோ - (கிட்டிதற்கு) எளியதோ, (எளிதன்று) அமரர் யாவரோடும் - தேவர்கள் எல்லாரோடும், எவ்வுலகும் - எல்லா உலகங்களும், வந்த அளவே - வந்ததன்மையேயாகும், எமரின் - எங்களில், தவ முயன் தவர்கள் - (இங்கு நீங்கள் வருவதற்குத் தக்க) தவத்தைச் செய்தவர்கள், யார் - எவரோ!, என்று - என்றகூறி, உருகினன் - மன முருகினார், தமரெலாம் வர - சுறறத்தார் அனைவரும் (தம்பால்) வந்து சேர, (அதனால்) உகந்தனையதன்மை முனிவன் - மகிழ்வடைந்தார் போன்ற தன்மையை புடைய (அம்) முனிவர்.

தூர்ப்பு:—குமரர் - அண்மை விளி. குமரா நீவிர் - குமரராகிய நீவிர் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். உதவு கொள்கை - வீணைத் தொகை, எளிதோ - இதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது; எளிதன்று என்பது கருத்து. அமரர் - மரணமில்லாதவர். 'அமரர் யாவரோடும் எவ்வுலகும் வந்த வளவே' என்றது சேதன சேதனங்களாகிய சகலமும் நீரே என்ற பொருள் தந்து நின்றது.

4. (ப-ண) அன்ன - அத்தகைய, மாமுனியொடு - பெருமை தங்கிய அத்திரி மா முனிவருடன், அன்று அவண் உறைந்து - அற்றை நாள் அவ்விடத்தில் வசித்து, அவன் - அம்முனிவரது, அரும்பன்னி - அருமை வாய்ந்த பத்தினியாகிய, கற்பின் - கற்பு நிலையுடைய, அருகைய - அருகைய

என்பவளது, பணியால் - கட்டிலையினால், அணிகலன் - அழகு தங்கிய ஆபரணங்களும், துன்னு - துலங்குகின்ற, தூசிறெடு - வஸ்திரத்துடன், சந்து - சந்தனமாகிய, இவை - இவைகளை, சுமந்த - அணிந்துதாங்கிய, சனகன் பொன்னெடு - சனகராசன் புத்திரியாகிய பிராட்டியுடன், ஏகி - (மற்றை நாள்) அவ்வாசிரமத்தினின்று புறப்பட்டு, உயர் தண்டகவனம் - சிறப்புற்ற தண்டகாரணியத்துன், புகுதலும் - பிரவேசித்த அளவில்.

திறிப்பு:—அன்ன - அன் என்னும் உவம இடைச்சொல் அடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம். சுட்டளவாய் நின்றதெனினும் ஒக்கும். பன்னி - பத்னி என்னும் ஆரிய மொழிச் சிதைவு. கலன் - சுற்றிலுள்ள மகர ஒற்று எனக் கருதுபது போலி. சந்து - சனகன்மென்பதின் வடமொழிச் சிதைவு ஆபரணங்களோடு புஷ்ப முகலியன் வற்றையுங் கூட்டிப் பொருள் கொள் ளுதற்கு இங்கு 'இவை' என்ற சொல் வந்தது. சுமந்த என்னும் பொது வினை கலன் பூணுதல், தூசு உடுத்தல், பூசுகுடுத்தல், சந்தனம் பூசுதல், முத லிய பல வேறு வினைகளைத் தழுவி நின்றது. பொன் - இலக்குமி, அலி றினை உயர்திணையானது திணைவழு சீரைச் சுற்றி வந்த பிராட்டிக்கு ரிஷி பத்தினியால் அவளகரிக்கப்பட்ட திருக்கோலம் மிகிலையில் விவாக மஹோற்சவ காலத்துச் சனகனால் அவளகரிக்கப் பட்ட திருக்கோலத்தை ஒத்திருந்தது என்பது தோன்ற ஆழ்வாா எங்குச் சனகன் பொன் என்றரு ளினர் தண்டகவனம் - தண்டகனது ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த இடம்.

5. (ப-ரை) பூதம் அசுதனையும் - ஐந்தி பூதங்களும், ஓர் வடிவு கொண்ட - ஒன்றாய்க் கலந்த உருவத்தைப் பெற்று, புதிதுஎன்று - (இவவு ருவம் படைப்புக்களில்) புதுமையானதுஎன்று, ஒத - (பார்த்தவர்கள்) சொல்லுதற்கு, ஒத்த - அமைந்த, உருவத்தன் - உடலோடு கூடியவன், உரும் - இடியை, ஒதத - ரிகாதத, குரலன் - சுகுத்ததோடுகூடியவன், அயன் - பிரமன், காதலித்து - (இவன் செய்த தவத்திற்கு) மகிழ்ந்து, அளித்த - கொ டித்த, பாதகணித - கால என்னுங் கணக்கை, கடையிட்ட - கடைசியில், வைத்த, லக்கமதவெற்பு - லக்ஷம் மதயானைகள், இடைபட்ட - தடிவிடத் தேகொண்ட, வலியான் - வலிமையைப் பெற்றவன்.

திறிப்பு:—பஞ்ச பூதம் - நிலம் நீர் காற்று ஆகாயம் என்பன. அத்த னையும் எனபதின் சுற்றும்மை முற்றுப் பொருளது. கடையிட்ட கணிதப் பாதலக்கம் - ஒன்றேகால் லக்ஷம். லக்கம் - லக்ஷமென்ற வடமொழித் திரிபு. மதவெற்பு - இது உவமவாகு பெயராய் மதம்பெற்ற மலைபோன்ற யானை எனப் பொருள் தந்து நின்றது.

6. (ப-ரை) இகல்பெறு - போர் செய்யப்பெறாத, வீரம் - வீரம்பொ ருந்திய, வெம் சிலையினோர் - சீற்றமுள்ள வில்லினையுடைய ஸ்ரீ ராம லக்கு மணர், எதிர் - முன்னர், விராதன் என்னும் - விராதன் என்று சொல்லப்

பட்ட, அ - அந்த, கோர - அச்சமுண்டாக்குகின்ற, வெம்கண் - வெப்ப முற்ற கண்களையுடைய, உரும் ஏறு அன் - ஆண் இடிபோன்ற, கொடுந் தொழிலினுள் - கொடுமையான செய்கையையுடையவன், மரங்கள் - விரு க்டங்கள், தரையில் பேர - பூமியினின்று வேர் விட்டுப் பெயர, வன்கிரி - வலிமையான மலைகள். பிளந்து உக - பிளவுபட்டு நெருங்க, வளர்ந்து - வளர்ச்சியுடையவனாகி, சார வந்து - அருகில் வந்து, அயல் விலங்கினுள் - சமீபத்தில் தோன்றினுள்.

குறிப்பு — பேர - பெயர என்பதின் மருஉ. உக என்னும் செயலி னெச்சம் எதிர்காலத்தைக் காட்டி நின்றது. சம்மோடி எதிர்த்துப் போ ராட வல்லவர் இல்லை என்பது தோன்ற 'இகல் பெரு வீர வெஞ் சிலையி னோர்' என்றார் ஆசிரியர். பெரு - பெறு = பகுதி; ஆ = ஈழகெட்ட எதிர் மறைப் பெயரெச்ச ஆகார விறுதி.

7. (ப-ரை) நினைம உண்ட - மாமிசத்தைத் தின்ற, நெடு வெண்பல் லும் - நீண்ட வெள்ளை நிறப் பற்களும், வல் எயிறும் - பலத்த வக்கிர தந் தங்களும், மின்னும் - (நெருங்கிப்) பிரகாசிக்கின்ற, பருவாய் முழு - பிளந்த மலைக்குகை போன்ற வாயை, கிறந்து - அங்காத்து, நிலலும் நில லும் எனவந்து - (ஸ்ரீ ராம லக்குமணரை கோக்கி) நிலலங்கள் நிலலங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்து, அல்லி புல்லும் மலர் - அக விதழ்கள் செறிந்த தாமரை மலரில், அன்னம் அனையான - (வீற்றிருக்கும்) அன்னப் பேடு போன்ற பிராட்டியை, யசால்லும் எல்லையில் - (அவன்) நிலலும் என்ற வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போழ்தே, ஒரு கை - ஒரு கையினாலே, முகந்து - வாரி எடுத்துக்கொண்டு, உயர் - உயர்ந்த விசம்பு - ஆகாயத்தை (நோக்கி), தொடர - செல்லுதலும்.

குறிப்பு:—வல்லெயிறும் என்றது பற்களையும் கடைவாய்ப் பற்களையும் குறித்தது மின்னு பருவாய் - இத் தொடர் வினைத் தொகையாயது பற்றி மிகா தியல்பாயிற்று. அல்லி புல்லு மலர் என்றது இங்குச சிறப்புப் பற்றித் தாமரை மலரைக் குறித்து நின்றது. அல்லி என்பதற்கு நீலநிறத்தா னாகிய ராமன் என்று பொருள்கொண்டு ஸ்ரீ ராம பிரானுல் தழுவப் பெற்ற பிராட்டியா ரெனினு மொக்கும். அங்குனமாயின் புல்லும் என்பது தழுவும் என்ற பொருள் பெறும். அல் - பகுதி; இ - ஆண்பாற் படர்க்கை விருதி. முகந்து - அள்ளி; இது வினை மாற்றுப்பொருளாய் 'எடுத்து' என் னும் பொருள் தந்து நின்றது.

8. (ப-ரை) வீரனும் - வெற்றியுள்ள (ஸ்ரீ ராம் பிரானும்), வெள் முறு வல் - (தனது) வெண்மையான பற்களால், வெள் நிலவு - வெள்ளிய பிரகா சத்தை, சிறிது உக - சிறிது வீசும்படி (புன்னகை புரிந்து), போர் அறிந்தி லன் - (இவன்) போர் புரியு முறையறிந்தவன் அல்லன், இவன் தனதுபொற் பும் - இவன் தன்னுடைய பொலிவையும், முரணும் - வலிமையும், எஞ்சி -

குறைவுபட்டு, தீரும் என - அழிந்து விடுமீ என்று, நெஞ்சின் - (தன்) மனத் தீத, உறு சிந்தை - பொருத்திய ஆலோசனையினால், தெரியா - தெரிந்து, பார வெஞ் சிலையின் - கனத்த சிற்றமுற்ற கோதண்ட மென்ற வில்லினிடத்து, நாண் ஒலி படைத்த பொழுதே - நானேசையை உண்டாக்கிய அக் கணத்திலேயே.

குறிப்பு:—ஸ்ரீ ராம பிரான் புன்னகை புரிந்த பொழுது வெளித்தோன்றிய பற்களின் பிரகாசத்தை மதி நிலவுக் கொப்பிடப்பட்டது. பற்களின் பிரகாசத்தை வெண்ணிலவென்றும் வில்லினைப் பார வெஞ்சிலை என்றும் சொற்றாராதலின் அவைகளை யுடைத்தாயுள்ள வீரன் 'ஸ்ரீ ராமசந்திரன்' என்று பொருள் தருது நின்றது. 'சீருமெஞ்சி' என்ற தொடர்பை எஞ்சித் தீரும் என்று திரித்துப் பொருள் கொள்க. உக - உரு - பதி; அ - வீணையெச்ச விசுதி. எஞ்சி - எஞ்ச - பகுதி; இ - வீணையெச்ச விசுதி

9. (ப-ரை) அரக்கன் - அவ்விராதன். வஞ்சக - வஞ்சனை யாடு கூடிய, கொடிய பூசை - கொடிய பூனையினது, நெடு வாயின் - பெரிய வாயின்கண்ணே, மறுகும் - (அகப்பட்டு) மனம் கலங்குகின்ற, பஞ்சரக்கிளியென - கூட்டினிடத்திருந்து வளர்ந்த கிளியைப் போல, கதறுபாவையை - வாய்விட்டமுகின்ற பிராட்டியை, விடா - (தரையின்கண்) விடுத்து, நெஞ்சு உளுக்கின்ன என - மனம் சிதைந்தவன போல, சிறிது நின்று நினையா - சிறு நின்று ஆலோசித்து, அஞ்சனக் கிரியஞன் எதிர் - மைம்மலை போன்ற ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு முனைய, அழலா - (வந்து நின்று) கோபித்து.

குறிப்பு.—பிராட்டியை வஞ்சத்தனமாய்க் கவர்த்துகொண்டு செல்லத் தலைப்பட்டதைப் பற்றி வீராதனைப் பூனைக்கும், தன் சுற்றத்தாரை மறந்து, தன் நாயகனில்லின் கண் வாழ்க்கைப்பட்டுத் தன் நாயகனால் அன்புடன் ஆதரிக்கப் பெற்றுக் கணவனைப் பிரிய மனமிலாது காட்டுத்ததும் பற்றிப் பிராட்டியைப் பஞ்சரக்கிளிக்கும் உவமை கூறப்பட்டது. பாவை - சித்திரப் பதுமை; இது உவமையாகு பெயராய்ச் சீதையைக் குறித்தது. "சிறிதளவு அஞ்சனமையால் உலகில் மறைந்து கிடக்கும் நிதியனைத்தையும் காணலாமெனில் அஞ்சனமே திருவுருவான ஸ்ரீ ராமனுக்குத் தெரியாகன ஒன்று மில்லை" எனும் பொருள் பெற அவனை 'அஞ்சனக் கிரியஞன்' என்றார் ஆழ்வார். இதுவும் உவமையாகு பெயராய் ஸ்ரீ ராமனைக் குறித்தது. கதறுபாவை - வினைத்தொகை. விடா, நினையா, அழலா - (விட்டு நினைந்து அழன்று) இவைகளின் ஈற்றிலுள்ள ஆகார விசுதிகள், உடன்பாட்டிற்குக் கால வினையெச்ச விசுதிகள்.

10. (ப-ரை) ஓர் - ஒரு, மா - பெரிய, மராமரம் - மராமரத்தை, இறுத்தது - வேருடன் பிடுங்கி, அது கொடு - அதைக் கொண்டு, ஒருவரு முணர்வோர் - முற்றுமுணர்ந்த ஞானிகளது, உணர்வுறும் - (கியானிகின்ற) மனத்திலே தக்கும், நாமர் ஆம் அவரை - திருநாமங்களையுடைய

ஸ்ரீராமபிரானை, நல்லறம் நிறுத்த - (உலகத்தினிடத்து) நல்ல தருமத்தை நிலைப்பித்தற்காக, அராஅணை துறந்து - ஆதிசேஷசுயனத்தை விட்டு, தரை நணுகி நின்றவரை - பூமியிலே வரது பேரவதாரஞ் செய்திருக்கிற (சக்கிரவர்த்தி திருமகனை), ஓமராமரை - பிரணவமந்திர சொரூபராகிய ராகவனை, எற்றவரனும் - மோதியடிக்க வந்த போழ்தும்.

குறிப்பு:— நின்றவரை - நின்ற அவரை; அகரந்தொகுத்தல். கொடு - கொண்டு என்பதின் இடைக்குறை, அது கொடு - அதைக் கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைதொகை நிலைத்தொடர். அதுகொடு - 'அதனால்' என மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபெனினும் பொருந்தும்.

11. (ப-ரை) ஏறுசேகவன் - உயர்ந்த வீரனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், இரண்டினொடு இரண்டு கணையால் - நான்கு பாணங்களால், அது வேறு வேறு துணி செய்து - அம்மரா மரத்தைத் துண்டு துண்டாகத் துணி படசு செய்து, விழுத்து - (அதைக் கீழே) தள்ளி விட்டு, நிமிந்தோளி டையும் - (அவ்வரக்கனது) நிமிர்ந்த புயங்களிடத்தும், மராபினிடையும் - (அசன்ற) மராபினிடத்தும், மாறு மாறு விசையான் - மாற்றி மாற்றி, வேகமோடு, ஆறுமா-ஆறும் (தனித்தனி) அவவாறாக, அயில் வெங்கணை - கூர்மையாய் நின்றமுள்ள அம்புகளை, அழுத்த - அழுத்தும்படி செய்ய, அவனும் - அவ்வரக்கனும்.

குறிப்பு:— ஏறுசேகவன் - விளைத்தொகை 'மாறு மாறு' என்ற தன்வினை 'மாற்றி மாற்றி' என்ற பிறவினைப் பொருள் பெற்று நின்றன. ஏறுசேகவன் என்பதனைச் சேவக ஏறு என மாற்றிப் போரில் ஆண் சிங்கமெனப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். அயிலவெங்கணை - இதனை விளைத் தொகை நிலை தொடராகப் பிரித்து, 'விரோதிகளின் உயி ருண்ணும் வெவ்வித கணை' என்று பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும்.

12. (ப-ரை) மொய்த்தமுள் - நெருங்கிப் படாநதுள்ள முட்கள் தனது - தன்னுடைய, உடல் தலை தொலைப்ப - உடலின்கண் தினவுண்டாகும்படி வருத்த, கைத்தலத்தின் - (தனது) முனங்கைகளால், முடிசி - விரைந்து, நிமிர் - (அவற்றை) எடுக்க முயன்று, கடிது கன்றி - (அம்முட்கள் கையிலுந் தைத்தலால்) பிசவும் வருந்தி, விசிறும் - வீசியுதறுகின்ற, எய்த்த - ஓடிஇளைத்துப்போன, மெய் - சரீரத்தோடு கூடிய, பெரிய நிகழல் என - பெரிய (முள்ளம்) பன்றி போல, தைத்த அக்கணைகள் - தன் (உடலின் கண்) தைத்த அந்த ஸ்ரீராமனது பாணங்கள், எங்கும் தெறிப்ப - நாலாபக்கங்களிலும் சிதறி வீழ, மெய்சிவிர்த்து - (தனது) சரீரத்தை வேகமாாய்ச் சிவிர்த்து, உதற - உதறுதலும்.

குறிப்பு:— ஓடி இளைத்த முள்ளம் பன்றி தனக்குத்தினவுண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிற முட்களை முண்ணுக்கால்களால் எடுக்க முயன்றும்

அவை அக்கைகளிலும் ஹைத்துக்கொள்ளுதலால் எடுக்க முடியாமல் தட்டி உடம்பையே உதறி அம்முட்களை உதிர்த்து விடுவது போல இவனும ஸ்ரீராமபாணங்களை எடுப்பதற்கு முயன்று அவை கைகளிலும் ஹைத்து கண்டு வேதனை பொறுக்க முடியாமல் மெய்சிலிர்த்து உதறினான் என்பது தோன்ற இங்கு முன் னம் பன்றியை உவமை கூறினார். தலை - இடப்பொருள் பற்றி வந்த ஏழு நூறு; ஏ - ஈற்றை.

13. (ப-ரை) இராமன் - ஸ்ரீராமபிரான், எரியின் வார்களை விட - (அவ்வாக்கன் மேல் தீயைப் போன்ற) நெடிய பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, எங்கும் நிலையாது - (அது) எங்குந்தடைபட்டு நிலமால், உருவியோட - (அவன் உடலின்கண்) ஊடுருவிச் செல்ல, மாம் ஒடிதல் செய்வு ணர்வினான் - பாவத்தன்மை நீங்குதல் இல்லாத செய்கை யோடு கூடிய அந்த அரக்கன், வரைபாயும் அருவிபோல் - மலையிலிருந்து வீழ்ந்து ஓடுகிற நீரருவி போல், குறுகி ஆறு - இரத்த வெள்ளம், பெருகிச் சொரிய - தன்னுடலிலிருந்து பெருகிப் பாய்ந்து சொரிய, வேகவலி கெட்டு - வீரவான பல மொழிந்து, உணர்வு சோர்வு உறுதலும் - அறிவிழிந்து போன உடனே.

குறிப்பு.—எரியின் வார்களை - அக்கினியஸ்திரம் எனினும் பொருள்தம் செயா - செய்யா என்பதின் இடைக்குறை வேகவலி - வேகமும் பலமும் என உம்மைத தொகையினும் பொருள் கொள்ளலாம். உணர்வு - உணர் = பகுதி, வ - எழுத்துப் பேறு, உ - வகுதி சோர்வு = சோர் - பகுதி; வு - தொழிற் பெயா விசுதி.

14. (ப-ரை) எய்வில் - (பாணங்களை) எய்கின்ற வில்லினை யுடைய, மற்பொருவு - மற்போ செய்வதில் வல்ல, தோள் இருவர் - புயங்களை யுடைய அவ் இராமலக்குமணரிருவர், மெய் வரத்தினன் - (இவ்வாக்கன்) பொய்த்தலில்லாத வரம் பெற்றவன், மிடல்படைவிட - வலிமையுற்ற ஆயுதங்களைப் பிரயோகிப்பதினால், படுகிலன் - மாள் பவனல்லன், மேற்றும் இகல் செய்யும் - திரும்பவும் போர் செய்வான், என்று - என்பதா யோசித்து, சினவாள் உருவி - சீற்றமுள்ள வாளை உரையினின் றெடுத்து, வல்கை துணித்தும் என - (இவனது) வலியைக்களை வெட்டி விடுவோமென, முந்துகடுகி - மிகவும் விரைந்து, படர்புயத்து - அகன்ற (அவனது) தோள்கள் மீது, ஏற - ஏறிக்கொள்ள, கிருதன் - அரக்கன்.

குறிப்பு:—மெய்வரம் - தவறுதுபலிக்கின்றவரம். 'சினவாள்' என்பதி லுள்ள சினம் என்னும் சிறப்பு அவ்வாளுடையவனைச் சார்ந்து நின்றது. எய்வில் - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர். இருவரும் என்பதி லுள்ள முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்குது.

15. (ப-ரை) மேருவினை - மேருமலையை, நாடோறும் - தினந்தோறும், வந்துவலஞ்செய்து - வந்துபிரதட்சணஞ்செய்து, உழல்வோர் - சுற்றித்திரிவோரான, இந்து - சந்திரனையும், சூரியன் - சூரியனையும், ஒத்து - சமானமுற்று, இருவரும் - ஸ்ரீராமலக்குமணரிருவர்களும், பொலிய - (இரண்டு புயங்களிலும்) நின்று நிலவ, முந்து - உயர்ந்த, வான்முகடி - வானத்தின் உச்சியை, உற - அளவுமப்படி, முட்டி - மோதி, சிந்துசோரியொடு - (பெருகி) வழியும் இரத்தத்துடன், கடிது முடிசி - மிகவும் விரைந்து, சாரிகை திரிந்தனன் - (அவ்வரக்கன் ஸ்ரீராமலக்குமணருடன்) வலசாரி இடசாரியாய்ச் சுற்றினான்

குறிப்பு:—அரோ - தலை நிரப்பவந்த சொல்லை. ஏகாரம் ஈற்றை. அரக்கனை மேருமலைக்கும ஸ்ரீராமலக்குமணரைச் சந்திர சூரியர்களுக்கும் உவமை கூறியது அரக்கனது பருமனையும் ஸ்ரீராமலக்குமணரது அழகு குணங்களையும் விசேஷித்தது நின்றது. 'சந்திர சூரியர் - உம்மைத்தொகை'

16. (ப-ரை) சுவணவண்ணனொடு - பொன் நிறத்தையுடைய லக்குமணனுடன், கண்ணன் - ஸ்ரீராமன், உறை - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, தோளன் - புயங்களோடு கூடியவனாய், விசைதோய் - வலிசெறிந்த, அவண வின்னரிடை - அந்த அழகிய ஆகாயத் திணரிடை, சிவிரந்து - எழுந்து, படர்கின்றவன் - செல்லுகின்ற அவ் அரக்கன், அறம் - தர்மம், சிவணது அன்ன - வடிவெடுத்தாற்போன்று, சிறை - (தன்) சிறகுகளில், முன்னவரோடு - தன் தமையன்மாராகிய ராகுகேதுக்களோடு, ஏகுசெலவத்து - செல்லுகின்ற போக்கோடு கூடிய, உவணன் என்னும் - கருடன் என்கின்ற, நெடுமன்னவனும் ஒத்தனன் - (பராக்கிரமமுற்ற) பகூரிராஜனையும் ஒத்து விளங்கினான்.

குறிப்பு:— ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனி நிலவண்ணமாகவே 'கண்ணன்' என்ற பெயர் இங்கு அப்பிரானைக் குறித்து நின்றது. கண்ணன் - கிருஷ்ணன் எனபதின் சிதைவு. கிருஷ்ணன் - நீலநிறத்தோடு கூடியவன். அவ்வண்ண வின் என்பது 'அவணவின்' என ஒற்றுக்கள் தொக்கது செய்யுள் விகாரம்; அவண - அங்கிருந்தபடி எனினும் பொருந்தும். அங்கனமாயின் தோய்ந்து என் பது தோய் எனப்பகுதியனவாய் நின்று இறந்தகால வினையெச்சப் பொருள் தந்ததெனக் கொள்க. செலவு + அத்து-இதிலுள்ள அத்து சாரியை கருடபகவானும் அவரது தாயும் ஓர் சபதத்தை முன்னிட்டிக் கத்துரு என்பாளுக்கு அடிமையாயிருந்த காலத்தில் கத்துருன் மக்களான ராகுகேதுக்களை அவர் சுமந்துகொண்டு திரிந்த கதையைப் பற்றி ஆழ்வார் இவ் உவமை கூறினார். 'அறஞ்சிவணதன்னசிறை' என்று சிறகுகளைச் சிறப்பித்தாங்கே 'கருடபகவான் தரும் சொருபி' என்றார்.

17. (ப-ரை) குலசீதை - உயர்குலத்திற் பிறந்த சீதாபிராட்டி, மா - பெருமை தங்கிய, தயாவுடைய - தயாளகுணமுடைய, தன்கணவுன்

தனது நாயகனாகிய 'ஸ்ரீராமன்' வஞ்சன் - வஞ்சகத்தன்மையோடு கூடிய (விராதனது), வினையின் - கொடிய செயலினால், போதலோடும் - (ஆகாய மார்ச்சுமாய்த் தன்னை விட்டுச்) செல்லுகின்ற போழ்து, அலமந்தன் - மனது சோர்ந்தவளாகி, புலர்ந்து - வாட்டமுற்று, சேவல் பிடியுண்ட - ஆணன்னம் (பிறரால்) பிடிக்கப்பட்ட போழ்து (வருந்தும்), சிறையன்ன மனையான் - சிறகுகளையுடைய (பெண்) அன்னத்தைப் போன்றவளாகி, ஓசி கொம் பென் - துவண்டு சாய்கின்ற பூங்கொம்பே என, கோதை யோடும் - (தனது) கூந்தலோடும், பொடியில் வீழ்ந்தனன் - புழுதி முதலியன (செறிந்துள்ள) பூமியில் வீழ்ந்தனன்.

திற்ப்பு:— கணவன் - தன் கண்ணுள் வைத்துப் போற்றப்படுபவன். தயா - வடசொல். சீதை - சிதா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு, 'சேவல்' என்பது ஆண் பறவையின் பெயர்துப் பெயரெனினும் 'சீதை சிறையன்னமனையான்' என்ற சொல்லாற்றலால் அது 'ஆண் அன்னம்' என்ற பொருள் பெற்றது. ஆணன்னத்திற்குச் சேவல் என்பதும் ஆன்றோர் வழக்கு, சீதை என்பதற்கு உழவுசாலில் அகப்பட்ட பெண் என்பது பொருளாகவே 'ஒரு தாயில்லாப் பெண் தன் கணவனையும் பிரிந்து தரையில் வீழ்ந்தாள்' என்னுங்கருத்தமையவே ஆழ்வார் இங்குச் 'சீதை' என்றதிருநாமத்தைப் பிரயோகித்தார்.

18. (ப-ரை) மதநல்லாயனை - மதம் பெற்ற சிறந்த யானையை, அனை யான் - நிகர்த்த லக்குமணன், நிலம் வகிர்ந்த - பூமியில் வெட்டியெடுத்த, குழிவாய் - குழியினிடத்து, நதம் உலாவும் - ஆற்றின் கண் ஓடுகின்ற, நளி நீர்வயின் - மிக்கநீரினிடத்து, அழுந்த - அழுந்தும் படி, அமலன் - மலபந்தமற்றவனாகிய ஸ்ரீராமபிரான், நவைசீர் - குற்றமற்றீங்கிய, அதவம் ஆய் - நெய்த்துடுப்பாய், நறுநெய் உண்டு - சுத்தமான (பசுவின்) நெய்யை அருந்தி, உலகின்பர் - உலகத்திலுள்ள பக்தர்கள், கருதிற்று உதவு - எண்ணியவைகளைத்தருகின்ற, சேவடியினால் - திருவடியினால், உந்துதலும் - அவ்வரக்களை உதைத்துத் தள்ளின உடனே.

திற்ப்பு:— வாய், வயின் - என்பன இடப்பொருள் பற்றிவந்த ஏழனுருபு. நதம் - கிழக்குத்திசையிலிருந்து மேற்குத்திசை செல்லுகின்ற ஆறு; இதனை 'ஆண் ஆறு' என்றும், மேற்கிலிருந்து கிழக்குமுகம் செல்லுகின்ற ஆற்றை 'நதி' என்றும் பெண்ணாறு என்றும் சொல்லுவர். நளி - மிக்க என்னும் பொருள் பற்றி வந்த உரிச்சொல். அதவம் - அத்திக்கட்டையினால் செய்த நெய்யகப்பை. கருதிற்று - இது ஒருமையிற்பெற்றுக் கருதியவை எனப் பன்மைப் பொருளுணர்த்திற்று; இதைச் 'சாதியொருமை' என்பர்.

19. (பரை) விரிஞ்சன் என - பிரமதேவனாகி, ஒர்முட்டைதந்து - ஒப்பில்லாத அண்டத்தைப் படைத்து, அதனில் வந்த - அவ்அண்டத்தின் கண்ணே (ரட்சித்தல் பொருட்டு) அவதாரஞ்செய்த, முதல்முன்ன

வனின் - ஆதி முதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரானால், முன்படர்சாபமிட - முற்காலத்தில் (குபேரன்) சாபத்தைக் கொடுத்ததினால், வல்பிறவி கட்டம் (வந்த) வலிய பிறவித் துன்பங்களை, தந்த - கொடுத்த, கடையான உடல் விட்டு-இழிவான (ராட்சஸசரீரத்தை) விட்டு, தான் - (மேலேசென்ற) அவ்வரக்கன், பட்டதன்மையும் உணர்ந்து - முன் டெந்துள்ள செய்கைகளை (க்யானத்தினால்) அறிந்து, விண்ணிடை விளங்கினான் - ஆகாயத்தின் கண்ணே (ஏற்பட்ட) கத்தருவசரீரத்தோடு தோன்றினான்.

தற்பு:— முதல்முன்னவன் - முதல்வராகிய 'பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கள்' என்ற மும்மூர்த்திகளும் ஆய் அவர்களுக்கும் ஒரு மூலமான சாவேசசரன்; "மூவராய் அம்மூவருள்ளும் முதல்வனும் மூர்வீரவண்ணன்" என்ற படி. படர் சாபம் - வினைத்தொகை. இன் = இது மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபாகிய ஆல் உருபுப் பொருள் தந்து சின்றுக. ஏகாரம்-ஈற்றகை.

20. (ப-ரை) பிறிவு இல் - நீங்குதலில்லாத, தரி - ஒப்பற்ற, அன்பு பண்டு உடைய - பழமையாய் உண்டான அன்பாகிய, பெற்றிதனினும் - உயர்வினாலேயும், அறிவு வந்து உதவ - தத்துவஞானம் வந்து கூட - பொறியில் ஒன்றி - பஞ்சேந்திரியங்களில் உட்ப்பட்டு, அயல்சென்று - விஷயார்த்திரங்களிலே னுழைத்து, கிரிபந்தி - அலுகின்ற புகழியை, உணரான் - சாராதவனாகி, தெறியில் ஒன்றி - எல் வழிப்பட்டு, நிலேந்ந - நிலைபெற்றிருக்கிற, நிலைவு - பூர்வஞானம், உண்டதானினும் - உண்டாகியதனாலும், நம்பனை - (அதனால்) நம்பி என்னும் ஸ்ரீராமபிரானே, அறிந்து பகர்வாய் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சமென்று தெரிந்து கொண்டு துதிப்பானாகினான்.

தற்பு:— அயல் - இது உலகவிஷயங்களைக் குறித்து சிற்றமையால் ஆகுபெயர். திரிபந்தி - வினைத்தொகை 'உணரான்' என்பது சாராதவன்; அதாவது: - விட்டு நீங்கியவனாகி என்னும் பொருளில் வந்தது. 'பொறியாயி லைந்தவித்தான்' என்றபடி. பொறி - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி. இதனைப் பஞ்சேந்திரியமென்பர். பிரி, பிறி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் ஆதலானும் ஆணரோர்கள் எடுத்தாண்டிருப்பதினாலும் இதை எதுகை ரோக்கித்திரிந்த தென்று கொள்ளுதல் கூடாது.

21. (ப-ரை) வேதங்கள் அறைகின்ற - வேதங்கள் எல்லாம் துதிசின்ற, உன் பாதங்கள் இவை - இந்த உன்னுடைய பாதங்கள், உலகு எங்கிலும் - எல்லா உலகங்களிலும், விரிந்தனனின் - பரங்கிருக்கின்றன என்றால், படிவங்கள் - (மற்றைத்) திருவுருவங்கள், எப்படியோ - எதன்மை யுடையனவோ, ஒதங்கொள் - குளிர்ச்சி தங்கிய, கடலன்றி - கடல் மாத்திரமே அல்லாமல், ஒன்றினோடு ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றோடொன்று (தம்முள்) ஒத்து இராத, பூதங்கள் தொறும் - ஐந்து பூதங்களிலும், உறைந்தால் - (நீ) தங்கினால், அவை - அப்பூதங்கள், உன்னைப் பொறுக்குமோ - உன்னைத்தாங்கிக் கொள்ள முடியுமோ? (முடியாது என்றபடி)

குறிப்பு:— எம்பெருமானது திருவடிகளின் மகிமைகளை மாத்திரமே வேதங்கள் கூறுகின்றபடியால் “வேதங்கள் அறைகின்ற உன் பாதங்கள்” என்றார் ஒதங்கொள்கடல் - நீரும் அலையும் நிறைந்த கடல் எனினும் பொருந்தும். “சர்வஅண்டங்களையும் பரமசக்தியால் தாங்குகின்ற நீ ஐம்பூதங்களிலும் நிறைந்து சிற்சின்றாய்” என்பது தோன்ற “பூதங்கள் தொறுமுறைந்தால் அவையுண்ணிப் பொறுக்குமோ” என்றார். தொறும் - எஞ்சாப் பொருளுணர நின்று ஏழாம் வேற்றுமையிற் பயின்றுவருவதோர் இடைச்சொல். பிருதிவி: நிலையிருத்தலும், அப்பு: கீழ்நோக்கிப் பாய்தலும், தேயு: மேல்நோக்கிப்பாய்தலும், வாயு: எல்லாத்திசையும் பரவி வீசுதலும், ஆகாயம்: எங்கும்விரலி இருத்தலும் ‘சடம், குளிர், சூடு, பரிசம் சப்தம்’ முதலிய குணவேறுபாடுகளை உடைத்ததாயிருத்தலும் பற்றி “ஒன்றினோடொன்றெவ்வாப் பூதங்கள்” என்றார். இப்பாட்டினால் “அந்தர்யாமி, சர்வவியாபி, சர்வசக்தி, சர்வாதாரம் பரத்துவம் முதலிய சிவயகுணங்கள் அனைத்தையும் உடைய ஒருவன் ஸ்ரீராமபிரான் என்பது பெற்றப்பட்டது.

22. (ப-ரை) கடுத்த - கோபித்த, கராம் - முதலை, கதுவ - பாதத்தைக் கொளவிக்கொள்ள, உறுதுயரால் - உண்டான துன்பத்தினால், ஒருவாரணம் - ஒப்பற்ற (கஜேந்திரன் x என்ற) யானையானது, நிமிர்கை - எடுத்து - நீண்ட தனது துதிக்கையை மேலே தூக்கி, மெய்கலங்கி - உடல் தளர்ந்து, உடுத்தினை - சூழந்திருக்கின்ற திசைகள், அனைத்தினும் - எல்லாவற்றினும், ஒலிசென்று கொள்ள - பேசொலியானது பரவிப்போய்ச் சப்திக்க, அடுத்த - பொருந்திய, பெருந்தனிமூலத்து - பெரிய நிகரற்ற ஆதி காரணமான, அரும்பரமே - அரியபரம்பொருளே, பரமே - பரம்பொருளே, என்று-என்று(பலமுறை)சொல்லி, எடுத்தது அழைப்ப - சத்தமீட்டிக் கூப்பிட, நீயோ அன்று - நீயல்லவா அப்போது, ஏன் என்றாய் - ஏன் என்று (ஒடி அதன் துன்பத்தைத் தீர்த்தாய்.)

குறிப்பு:— கராம் - ஆண்முதலை. தானிருந்த இடத்தை யானை கலக்கிட அம்முதலைக்குக் கோபம் மூண்டது பற்றி அதனைக் ‘கடுத்தகராம்’ என்றார் ‘கதுவ’ என்னும் செயவெனெச்சம் இங்கே இறந்தகாலத்தை உணர்த்தினின்றது. ‘பரமேபரமே’ என்றது பக்திமேலீட்டினால் அன்பு பற்றி வந்த அடுக்கு. விலங்கினமாயிருநதுங்கூட அதற்குப் பக்தி ஏற்பட்ட தன்மையை விசேஷித்துக்காட்டவே ஆசிரியர் ‘ஒருவாரணம்’ என்று சுட்டினார். நீயோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம், ‘அரன் முதலியவர்கள் இருந்துங்கூட வந்து காத்தவன்’ என்ற பொருள்பற்றி வந்த பிரிநிலைப்பொருள்து

23. (ப-ரை) புறம்காண - புறமாகிய ஊனக்கண்ணால் காணவும், அகம்காண - அகமாகிய ஞானக்கண்ணால் காணவும், பொது முகத்தின் - இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவான, அருள்நோக்கம் - அருட்பார்வை, இறங்காத - தனியாத, தாமரைக்கண் எம்பெருமான் - தாமரைமலர்போன்ற

திருக்கண்களையுடைய எமது பெருமாளே!, நீயேயோ - நீதானே, அறங்
காத்தற்கு - தருமத்தைக் காக்கும் பொருட்டே, உனக்கொருவர் - உனக்
காகப் பிறரொருவர், யாருமொருதுணையின்றி - எவரொருவருந்துணை
யில்லாமல், சுறங்காருமெனத்திரிய - காற்றாடி என்றுசொல்லும்படி அலைய,
கடவாய் - கடைமைப்பட்டவனாயிருக்கிராய், இயம்புகி - சொல்வாயாக.

திறிப்பு:— ‘புறம் - அகம்’ என்பன ஊனக்கண்ணுக்கும் ஞானக்கண்
னுக்கும் ஆகுபெயராயிற்று. ‘நோக்கம்’ என்ற கருவிப்பெயர் இங்குத் தொ
ழிப்பெயராய் வந்து நின்றது. தாமரை - இது முதலாகுபெயராய் அதன்
மலரைக்குறித்தது. ஞானக்கண்ணுலன்றிக் காணுதற்கொண்ணாத அந்த
ரியாயியாயிருக்கின்ற அவனே ஸ்ரீ ராமபிரானாக அவதாரம்பண்ணி ஊனக்
கண்ணுக்கும் புலப்படுகின்றமைபற்றியும் தான் முகவில ஊனக்கண்ணுத்
தண்டு ‘இவனொரு மானுடன்’ என்று அலட்சியம்பண்ணிப் பின்னர் ஞானக்
கண்ணால் கண்டு ‘சர்வாண்டவஸ்துஇவனே’ என்று தெரிந்துகொண்டமை
பற்றியும் தெள்ளிதிற்புலனாக்கவே ‘புறங்காண அகங்காண’ என்று விசேஷ
முத்தார். ஆல் தான் என்பன சந்தவின்பம் பற்றிவந்த அசைகள்.

24. (ப-ரை) இறப்பதேபிறப்பதே எனும் - இறத்தலும் பிறத்த
லும் என்கின்ற, வினையாட்டி - சிந்தவினையாட்டி, இனிதுகக்கோய் - (திரு
வுள்ளம் மகிழ்ந்து) புரிபவனே! இறப்பதே தொயிலாக - (பறற்றுத் துற
வியாதலையே) தொழிலாகக் ‘அகாண்டு’ தோன்றினோர் - பிறத்த மேலோர்
கள், தோன்றியக்கால் - பிறவிப்பற்றாலும், மறப்பரோ தம்மை - (தாது)
முன்னைய நிலையை மறப்பார்க்கள்ளா? (மறலார்.) அந்நின்று ஆகில் - அதுவு
மன்றி, மற்றவர்போல்பிறப்பரோ - ஏனைச்சாமானிபாகள் போன்று பிறப்ப
ரோ? (பிறவார்) எவர்க்கும் - (இத்தகையவர்) எவர்களுக்கும், தாமபெற்ற
பதம் பெறலரிதோ - தாம் முன்னடைந்துள்ள மேற்பதவியைப் பெறுதல்
அரிதாகுமோ (அரியதில்லை) என்றபடி.

திறிப்பு:— ‘லோக சம்ராட்சணர்த்தமாக இவருனம் திரு அவதாரமாத
லைப் பகவான் ஒரு லீலையாகக் கொண்டிருக்கின்றான்’ என்பதுபற்றியும்,
பிறப்பிறப்பினால் ஏற்படுகிற இன்பதுன்ப பாசபந்த மல முதலியன அவ
னைச்சாராதென்பது பற்றியும் ‘இறப்பதே பிறப்பதே எனும் வினையாட்டி
னினிதுகக்கோய்’ என்றார். ‘அவதாரங்களினால் பகவானுக்குப் பரத்து
வம் இல்லை, யென்று சாதித்தல் அஞ்ஞானம் என்றபடி. தோன்றியக்கால் -
காலீற்றெதிர்கால வினைச்சம். ள்செய்யுளின்கண் வந்துள்ள ஓகாரங்கள்
‘மூன்றாம் எதிமறைப் பொருளில் வந்தன. ‘இறப்பதே - பிறப்பதே’ இதி
லுள்ள ஏகாரங்கள் தேற்றப்பொருளான

25. (ப-ரை) பனிநின்ற - அசைத்தையே தரும்படி நின்ற, பிறவிப்
பெருக்கடல் - பிறப்பிறப்பென்று சொல்லுகின்ற பெரிய கடலை, கடக்

கும்படி - (நீந்தித்) தாண்டும்படி பற்றி - (தெப்பமாகக்) கொண்டு, நனி
 நின்ற - மிகுதிபெற்று நின்ற, சமயத்தோரெல்லாரும் - சமயக்கோட்பாடு
 டையார் எல்லாரும், நன்று என்ன - (கடைத்தேறுதற்கு) இது நல்ல உபா
 யமென்று எண்ணும்படி, தனியின்ற - (ஓர்) ஒப்பற்று நின்ற, தத்துவத்தின்
 தகைமூர்த்தி - தத்துவஸ்வரூபவஸ்து, நீயாகின் - நீயாகவே நிற்பாயானால்,
 இனி நின்ற முதல்தேவர் - அந்தந்தச் சமயங்களுக்குத் தலைவராயின்ற மற்
 றைத்தேவர்கள், எங்கொண்டு - என்ன பெருமையைக்கொண்டு, என்செய்
 வாரே - என்ன காரியங்களைச் செய்யக் கூடியவராவர்?

தறிப்பு:—சமயம் - மதம். ஆகின் என்ற எதிர்கால விளைவுசம் துணி
 வுப்பொருளைத் தந்துகிறது. எவன் என்னும் வினாவிற்குறிப்பு என்
 என விகாரப்பட்டது. 'தத்துவத்தின் தகைமூர்த்தி' என்றது கன்மேந்திரி
 யம் ஞானேந்திரியம் தன்மாத்சிறை, பூதம் ஜீவன் முதலியவற்றிற்கோர்
 ஈஸ்வரனும் சிற்பன் ஸ்ரீராமபிரானீ, என்பதைக் குறித்தது. 'பிறப்பிறப்
 பினுக்கோர் இறுதிகாணுதல் அரிதாகவே அதனைப் பெருங்கடல் என்றார்.

26. (ப-ரை) தனி - ஒப்பில்லாத, தருமத்தின் மூர்த்தி - தாம் ஸ்வ
 ரூபியானவனே! ஓயாத - ஒழிதலில்லாத, மலரயனே முதலாக - (நாபிக்)
 சமலத்திலுதித்த பிரமன்முதலாக, உளராகி - உள்ளவர்கள் ஆகி, மாயாத -
 அழிதலில்லாத, வானவாக்கும் - தேவர்களுக்கும், ஒழிந்த - அவர்கள் நீங்க
 லான, மற்றமன்னுயிர்க்கும் - மற்றைய ஜீவான்மாக்களுக்கும், முதல்தா
 னை - முதலானதத்தை, யோகில் - நீயானால், நெறிமுறையால் - உலக
 வழக்கப்படி, ஈன்றெடுத்த - (இவாணைப்) பெற்று வளர்த்த, தாயாவார் -
 தாயாகுலார, யாவரே - வேறு எவர்? (அத்தாயும் நீயே என்றபடி)

தறிப்பு:—'கற்பகங்கள் தோறும் பிரமன் முதலியோர் அழிந்து பின்
 உயிர்ப்பதுபற்றியும்' படைப்புத் தொழிலில் அவனுக்கு ஒழிவில்லாதுபற்றி
 யும் 'ஓயாத மலரயன்' என்றார். தோற்றத் தொடக்கத்தில் பிரமனே முத
 லானவன் என்பது தோன்ற 'மலரயனே' முதலாக என்றார். தேவர்களுக்
 கும் மரணமுண்டு என்றாலும் மற்றைப் பிறவிகளைப்போலன்றி அவர்கள்
 நெடுங்கால வாழ்வுடையாராயதுபற்றி 'மாயாத' என்ற சிறப்படைவைத்து
 அவ்வேறுபாடு விளக்கினார் தத்தவ கன்மபலம் காரணமாக எடுத்த சரீரம்
 அழிந்து தான் அழியாதுகின்றவால் ஆன்மாவை 'மன்னுயிர்' என்றார். 'முத
 லவன்ஆகிய பிரமனையும் படைத்தவன் ஸ்ரீ ராமபிரானே' என்பது தோன்ற
 'முதல்' தாதை என்றார். 'தாயாவார் யாவரே' என்ற சொல்லாற்றலால்
 ஆசிரியர் 'ஆணும்; நீ பெண்ணும் நீ அலியுமீ' நீயன்றி ஒருவருமில்லை; என்ற
 பொருள் துலங்கவைத்தார். யாவரே - இதிலுள்ள ஏகாரம் 'புதியன புரு
 தல்' என்றபடி எதிர்மறைப் பொருளது. தனிமூர்த்தி - அண்மைவிளி.

27. (ப-ரை) நீயாதிபரம்பரமும் - முதன்மையான பரம்பர வஸ்து
 வும் நீதான், உலகங்கள் நின்னவே - எல்லா உலகங்களும் உன்னுடையவே,

ஆயாத சமயமும் - (ஆய்ந்து ஆய்ந்து பார்த்ததும்) அறிதற்கருமையாய பற் பல சமயங்களும், நின் அடியவே - உனது பாதங்களைப் பற்றியனவே, அயல்: இல்லை - (சீயன்றி) வேறில்லை, தீயாரின் ஒளித்தி - (ஆனால்) என் போன்ற தீயவர்களுக்கு நீ உனது எதார்த்த ரூபத்தை ஒளித்திருக்கின்றாய், வெளிநின்றல் - (அவவாறு ஒளியாது நீ) வெளிப்பட்டு நின்றால், தீங்குண்டோ - (அதில்உனக்கு ஏதேனும்) தீங்கு பற்றுமோ, ஸ்யாத - அழிதலில்லாத, பெருமையை விளையாட்டும் - பெரிய மாயைத் திருவிளையாட்டும் வேண்டுமோ - (உனக்கு) வேண்டியதா யிருக்கிறதோ, (இல்லைஎன்றபடி)

குறிப்பு:—சமயங்கள்தோறும் அவவத தெய்வங்களாய் நின்று அவர்கள் செய்கிற வந்தன உபசாரங்கள் முதலியன பூர்வாபிராணியே சாருகின்றபடியால் 'சமயமும் நின் அடியவே' என்றார் காணத்தக்க உலகினைக் கொண்டு காண்பதற்கரிதாய பரம்பொருளைக் காணவேண்டியிருப்பதால் 'நின்னவே உலகங்கள்' என்றார். 'தீயாரின் ஒளித்தி' என்பதற்கு வஞ்சகமாக நீ யுனது எதார்த்த ரூபத்தை ஒளித்திருக்கின்றாய் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம் அடியவே என்பதிலுள்ள எகாரம் தேற்றப்பொருளில் வந்தது. ஆல் - தனை நிரப்பவந்த அசையாயிற்று.

28. (ப-ரை) ஐய - ஐயனே, வாராசே வரவல்லாய் - (அடியார் பொருட்டு) வருவதற்கரியானாய் நின்று பின்னர் மிக்க எளிமையாய் வரத்தக்க தன்மையுடையானே!, தாய் தன்னையறியாத கன்றில்லை - தனனை மீன்ற தாயை அறிந்துகொள்ளாத கன்றில்லை, தன் கன்றை ஆயும் அறியும் - தான் என்ற கன்றை அதன் தாயும் அறிந்துகொள்ளார், (ஆனால்) உலகின் தாய் ஆகிலை - (நீ) எல்லா உலகினுக்கும் தாயானால், நீ எப்பொருளும் அறிதி - நீ எல்லாப் பொருள்களையும் அறிகின்றாய், அவை - அப் பொருள்கள், உன்னை சிலையறியா - உன்னை இன்ன தன்மையான் என்று அறிந்து கொள்ளமாட்டா, மாயையிது வென்கொலோ - (இப்படியானால்) இந்த மாயை எத்தகைமை யுடையதோ! (தெரியவில்லை என்றபடி)

குறிப்பு:—கன்று தன் தாயையும் தாய் தனகன்றையும் அறிந்துகொள்ளுகிற அன்பு மிகுந்த ஆவினங்களுக்கே அதிக மென்பது மற்றிக் கன்றென்பதை ஈண்டுப் பசுவின் கன்றென்றும், 'கன்று' என்று கூறினமையாலேயே, 'தாய்ஆய்' என்பன பசுவென்றவகுறித்ததெனக்கொள்க. உலகுஇன் தாய் - உலகுக்கு இனிய தாயெனப் பிரித்துப் பொருள கொள்ளவும் பொருந்தும். 'ஆகின், என்பது அணிவுப் பொருளில் வந்தது. அறிதி - அறிபகுதி; த் = எழுத்துப் பேறு; இ = முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று விருதி; அறிகின்றாய் என்பது பொருள் கொல்-ஆசரியம்பற்றிவந்தஅசை. 'தாய் கன்றையறிவதுபோல்' நீ எப்பொருளையும் அறிகின்றாய். கன்றுதாயை அறிவதுபோல் அப்பொருள்கள் உன்னை அறிய முடியவில்லை என்பது தோன்ற 'மாயையிதுவென்கொலோ' எனாரர் ஆசிரியர்.

29. (ப-ரை) உலகம் - உலகமானது, பன்னலாம் என்று - துதிக்கலாம் என்று, பலபலவும் - பல பல தெய்வங்களையும், நினையும் - நினைக்கும் (ஆனாலும்) உன்னலால் - உன்னை யல்லாமல், பெருந் தெய்வம் (வேறொரு) சிறந்த தெய்வம், உயர்ந்துளோர் - (உண்டென்பது) உயர்ந்தோர்களது, ஒழுக்கன்றே - ஒழுக்கமாகாது, அன்னம்ஊர்தியை - அன்ன வாகனமாகக் கொண்ட பிரமனை, முதலாம் - முதலாகஉடைய, அந்தணர் மாட்டு - மேலோர்களால் (ஆராதிக்கத்தக்க), அருந் தெய்வம் - (ஒப்பற்ற, அரியதெய்வம், சின்அல்லால் இல்லாமை - நினையல்லால்வேறுஇல்லாமை யை, நெறி நின்றார் - சாஸ்திர முறையில் நின்ற மேலோர்கள், நினையாரோ - ஆராய்துணராரோ (உணர்வார்) என்றபடி.

குறிப்பு:—‘தெய்வம் + உயர்ந்துளோர்’ என்ற சொற்களுக்கிடையில் ‘உண்டென்பது’ என்ற சொல் தொகுத்தல்: இதனைச் சொல்லெச்சம் என்பர். உலகம் என்பது உலகத்திலுள்ள பிறப்பக்களைக் குறித்ததால் இது இடவாகு பெயராயிற்று நினைக்கும் என்பது நினையும் என வந்தது; நினை - பகுதி; உம் - வினை முற்று விசுதி. ஊர்தி - ஊரப்படுவது. அந்தணர் என்பது பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களின் பெயராயதுபற்றி “அன்ன ஊர்தியை முதலாமந்தணர்” என்றார். அம் மூர்த்திகளைப் பற்றிப்பேசுகிற வேதமுறையில் ஒழுகுபவருக்கும் இப்பெயர் வந்தது. அந்தணர் - அந்தணை அணவுவோர்: அணவுதல் - கிட்டிதல். ஒழுக்கு - முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். மாட்டு - இது ஆல உருப்புப்பொருள் தந்து நின்றது.

30. (ப-ரை) திரு - இலக்குமிதேவி, உறையும் - வீற்றிருக்கின்ற அணி - அழகிய, மார்ப - மார்பினையுடையவனே¹, உறங்காதாய் - அழியாதவனே, பொருவு அரிய சமயங்கள் - ஒப்பிட்டிசு சொல்ல முடியாத பல சமயங்கள், புகல்கின்றபுத்தேனிரா - ‘தத்தம் தெய்வமென்று’ சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற தேவர்கள், இருவினையும்உடையார் போல் - (நலவினை தீவினை என்ற) இரண்டு வினைகளையும் உடையவர்களைப் போன்று, அருந்தவம் - அரிய தவத்தை, நின்று இயற்றுவர் - செய்து நிற்பார்கள், நினக்கு என்னை செயற் பால - உனக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் என்ன இருக்கின்றன, (ஒன்று மில்லை) ஒரு வினையு மில்லார் போல் - (ஆகையால்) வினை ஒன்றும் இல்லாதவரைப் போல்² உறங்குதி - (நீ) நித்திரை செய்தருளுகின்றாய்.

குறிப்பு:—எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் அதிதேவதை இலக்குமியாயது பற்றித் திரு என்பது இலக்குமியைக் குறித்தது. இரு வினை - நலவினை தீவினை. இருவினையும் இதில் உள்ள உம்மை முற்றும்மை. பால - பால், பகுதி; அ - பலவின்பாற் படர்க்கை விசுதி. ‘உறங்குதியால் உறங்காதாய்’ என்ற சொல்லாற்றலினால் நீ பன்னகத்தின்மீது பள்ளிகொண்டிருப்பினும் அதன்மீது அறிதுயில்கொள்பவனெயன்றி மற்றைத் தேவரைப்போன்று உறங்குகிறவன் அல்லன் என்ற பொருள் தனதுகின்றது. ஆல்-தனைநிரப்பவை.

31. (ப-ரை) திருவான - அழகுதங்கிய, நிலமனை - பூமிதேவியை, அரடி ஆகி - ஆகிசேஷனாகி, சுமத்தி - (நீ) சுமந்து தாங்குகின்றாய், அயில் எயிற்றின் - கூர்மைபெற்ற கொம்பினால், ஏந்துகி - எடுக்கின்றாய், ஒரு வாயின் - ஒரு வாயினாலே, விழுங்குகி - விழுங்குகின்றாய், ஓர் அடியான் ஒளித்தி - ஒரு திருவடியினாலே மறைக்கின்றாய், இஃது - இந்தவண்ணம் அவளிடத்தில் அன்புகொண்டொழுதுதலே, மரு ஆரும் துழாய் அலங்கல் - வாசனை தங்கிய துளபமாலையணிந்த, மணிமார்பின் வைருவாள் - அழகிய மார்பினிடத்திருக்கின்ற திருமகள், அறிந்தால் சீரானோ - அறிந்துகொள் வானானால் கோபிக்கமாட்டானோ (ஊடல் பெருனோ என்றபடி)

திறிப்பு:—பூமிதேவியை ஆகிசேஷருபமாய்ச் சுமந்தும் வராகருபமாய் ஏந்தியும் வாமனருபமாய்த் திருவடியில் அளந்து மறைத்தும் பிரளய காலத்து ஒரு கவளமாயுண்டும் சிருஷ்டிகாலத்து உயிழ்ந்தும் ஆகிநிற திருவிளையாட்டினை இக்கலியில்துலக்கினார். அலங்கல் - இது தொழிலாகு பெயராய்மாலையைக்குறித்தது. துழாய் - துளவிஎன்னும் வடசொற்சிறைவு.

32. (ப-ரை) ஐயா - யாவர்க்கும் தலைவனே, நீ விதித்த மன்னுயிர்கள் - நீ படைத்த நிலைபேறுடைய ஆன்மாக்கள், மெய்யைத்தான் - (பரத்துவம் நீ என்கிற) உண்மையைத்தான், சிறிதுணர்ந்து - சிறிதளவாயினுந் தெரிந்து, உய்யத்தான் ஆகாதோ - (பிறப்பிறப்பென்ற பெருந்துன்பக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுபட்டு) ஜீவிக்கலாகாதோ, உணக்கென்ன குறைவுண்டோ - ஆன்மாக்கள் (அவ்வுணம் உஜ்ஜீவிப்பதால்) உனக்கு ஏதாவது குறைவுசேருமோ, (சேராதே) மழுவாளிக்கு - மழுவேந்திய பரமசிவனுக்கு, அன்று அளித்த ஐயத்தால் - (பிரமகபாலத்தை எந்திப் பிசைசெபெற்றுத் திரிந்த அந்தக்காலத்தில்) நீ கொடுத்தருளிய பிச்சையினால், சிறுது ஐயத் தவிர்த்தாரும்-சிறிதளவு சந்தேகம் நீங்கப்பெற்றவர்களும், வையத்தார்-இவ் உலகத்தாருள்ளும், வானத்தார் - அவ்வுலகத்தாருள்ளும், உளர் - உள்ளார்.

திறிப்பு:—உன்னாற் படைக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் எல்லாம் உன்னை அறிந்து உன்னுள் ஐக்கியநிலையடையாவண்ணம் மாயை என்ற ஒரு பெரிய வலையை நீயே படைத்திருக்கின்றாயென்றும் அவ்வாறு மாயையைப் படைக்காவிடில் 'படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்' என்ற திருவிளையாட்டே உனக்கில்லாமற் போய்விடுமென்றும் அவரவர்கள் கன்மானுபவததுக்குத் தக்க படியேதான் படிப்படியாய் உன்னையறிந்து உன்னுள் ஐக்கியம் பெறக்கூடுமென்றும் அவ்வாறு ஐக்கியம்பெற்றவர்கள் வையகத்தாரிலும் வானகத்தாரிலும் சிலர் இருக்கின்றார் என்றும் விராதன் துதித்தான் என்பது இப்பாட்டால் பெறப்பட்டது. மெய்யைத்தான் உய்யத்தான் - இவைகளிலுள்ள 'தான்' என்னும் அசைச்சொற்கள் சமயக்கோட்பாட்டினுட்கிடந்து 'இவன் பெரியன் அவன் பெரியன்' என ஐயுற்று ஒன்றிலுந் துணிவுபெறுதழுவும் ஆன்மாக்களைப்பற்றி எழுந்த இரக்கத்தைவெளிப்படுத்திநின்றன. பிரமஹத் திதோஷத்தாற் பரமசிவன் பிச்சைஎற்றுத் திரிந்தபோது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு

தமது கரத்தினுற் பிச்சையிட்டு அப்பிரமஹத்தியை நீக்கியருளினார் என்பது தோன்ற “மழுவாளிக்கன்றளித்த ஐயத்தால்” என்று கூறினார் ஆசிரியர்..

33. (ப-ரை) எனமாய் மண் இடந்தாய் - வராகரூபமாய்ப் பூமியை எடுத்தருளியவனே, அன்னமாய் - நீ அன்னவடிவாகொண்டு, அருமறைகள் - அரிய பெரிய வேதங்களை, அறைந்தாய் - ஆதியில் (பிரமனுக்கு) உபதேசித்தாய், அவை - அவ்வேதங்களை, முன்னம் - அதற்குமுன்னர், உன்னை - உனக்கு, ஒதுவித்தார் - கற்பித்தவர், ஆர் - யாவர், எல்லோரும் முடிந்தாரோ - அவர்கள் அனைவரும் (இப்போத்து) இறந்துபோயினரோ, பின்னமாய் ஒன்றாதல் - (ஜீவான்மாக்களுடன்) வேராகியும் ஒன்றாகியும் இருக்குந் தன்மை, பிரிந்தேயோ பிரியாதோ - வேறுபட்டு சின்னோ (அல்லது) வேறு படாமல் ஒன்றாயிருந்தோ, இவை - (இவ்வாறு வேறும் ஒன்றுமாயிருக்கிற) இந்தநிலை, என்ன மாமாயம் - என்ன பெரியமாயமாயிருக்கிறது?

திறிப்பு:—மறை - இது ஆகுபெயராய் வேதத்திற்காயிற்று; மறைவான பொருளை உட்கொண்டிருத்தல் பற்றி என்ப. மறு - பகுதி, ஐ - செய்யப்படுபொருள் விசுதி. “முன்னமாரோதுவித்தார் எல்லாரும் முடிந்தாரோ” என்ற வினாவினால், உன்னையன்றி வேறு ஒருவருமில்லை’ என்பது பெறப்பட்டது. இதிலுள்ள யார் என்பதின் விகாரமாகிய ஆர் என்பதும் ஈற்றிலுள்ள ஓகார வினாவும் இன்மைபற்றியும் எதிர்மறை பற்றியும் வந்தன. பின்னமாய் ஒன்றாதல் - பரமாத்மாவும் சீவாத்மாவும் வேறும் ஒன்றுமாயிருத்தல்; இதனை ஆன்றோர் விசிஷ்டாத்வைதம் என்பர். உன்னை - உனக்கு; இரண்டன் உருபு நான்கன் உருபுப் பொருள் தந்து நின்றது.

34. (ப-ரை) ஒப்பு - உவமை, இறையும் - சிறிதளவும், பெறல் அரிய - பெறுதற்கு அரிய, ஒருவா - (ஆதியான) ஒருவனே, முன் உவந்து உறையும் - முன்னர் திருவுளம் மகிழ்ந்து பள்ளிகொண்டிருந்த, அப்பு - திருப்பாற்கடலாகிய, உறையுள் துறந்து - இருப்பிடத்தைவிட்டு, அடியேன் அருந்தவத்தால் - அடியேனது பெருந்தவப்பயனால், அணுகுறலால் - இங்கு எழுந்தருளியதினால், இப் பிறவிக்கடல் கடந்தேன் - இந்தக் கடல் போன்ற பிறவியைத் தொலைத்து கரையேறினேன், இனிப் பிறவேன் - இனிப் பிறக்கமாட்டேன், இருவினையும் - பிரவிக்குக்காரணமாய் (நல்வினை தீவினை என்ற) இரண்டு வினைகளையும், துப்பு உறமும் - பவள நிறம் சிகர்க்கும், நீர்த்த சுடர்த்திருவடியால் - பிரகாசமுற்ற அழகிய (சின்) பாதங்களினாலே, துடைத்தாய் நீ - நீ துடைத்தருளினாய்.

திறிப்பு:—இறை - உயர்வெனப்பொருள்கொண்டு ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாத எளிதும் பொருந்தும். உறையுள் - இது வினைத்தொகை; தொழிலாகுபெயராய் இடத்தைக் குறித்ததெனினுமாம். பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின் திருவடியைத்துப்புறமும் என்று புனைந்து கூறினார். துப்புறமும் என்பதற்குப் பரிசுத்தம் பொருந்தும் எனப் பொருள் கொள்வதும்

பொருந்தும். 'திருவடியால் துடைத்தாய் நீ' என்ற பெற்றி அத்திருவடியின் விசேஷத்தைச் சிறப்பித்து நின்றது.

35. (ப-ரை) ஊழியாய் - (சிருஷ்டியாகி முத் தொழிலுக்கும்) முதல் வனே, தெறுத்துவந்த - (உயிர்களை) அழித்துவந்த, தீது எலாம் - (என்னுடைய) பாவங்கள் மற்றும், அறுத்த உன்னை - போக்கியருளிய உன்னை, ஆதனேன் - அறிவற்றவனாகிய யான், ஒறுத்த தன்மை - வறுத்திய (அபசாரத்தை, பொறுத்தி என்று - பொறுத்தருள்வாயென்று, பிரார்த்தித்து - பிரார்த்தனை செய்து, போயினான் - தன் உலகம் சென்றான்.

திறிப்பு:—தேதலாம் - இது ஒருமையிற் பன்மை: எல்லாம் என்பது எலாம் எனச் செய்யுள் நிகரம்பற்றித் தொக்கது.

36 (ப-ரை) இரவு - அன்றையிராத்திரி, உறும்பொழுது - வருங்காலத்து, குரவம் - குராவரும்பும், குவிக்கோங்கும் - குவிந்த கோங்கரும்பும், அவர் கொம்பினெனும் - (முடியிற் குடி) மலர்கின்ற பூங்கொம்பு போன்ற பிராட்டியுடனும், (பூராமலக்குமணர்) அங்கண் - அவ்விடத்திலிருந்து, சரவங்கண் - சரவங்கரென்னும் மா முனிவர், இருந்து தவங்கருதும் - தங்கித் தவஞ்செய்துகொண்டெ வருகிற, மரவம் - குங்கும மரங்களும், கிளர் கோங்கு - உயர்ந்து வளரப்பெற்ற கோங்கு மரங்களும், ஒளிர் - குவிந்து விளங்குகின்ற, வாசவனம் - மணம்பொருந்திய வனத்திலுள்ள (ஆச்சிரமத்திற்கு), எகினார் - சென்றார்கள்.

திறிப்பு:—குருவம் கோங்கு என்பன அம்மரத்தின்பெயர் அதன் மலர்களுக்காயதுபற்றி இவை பொருளாகுபெயரின் பாற்படும். தவம் - இது தபஸ் என்னும் வடமொழித்திரிபு. வாசவனம் - வசிக்கத்தக்க வனம் எனவும் பொருந்தும். கொம்பு என்பது பூங்கொம்புபோன்ற சிதை என விரியுமாகவே இது உவமையாகுபெயர். ஒடும் - இதிலுள்ள உம்மை முற்றுப் பொருளது. குரவம் கோங்கு; மரவம் கோங்கு; இவைகளிலுள்ள எண்ணுமைகள் நிகரத்தால் தொக்கன.

37. (ப-ரை) செவ்வேலவர் - கூர்மை தங்கிய வேலினை புடைய (பூராமலக்குமணர்), சென்றனர் - சென்று, சேரலுறும் - சேர்கின்ற, அவ் வேலையில் - அந்த நேரத்தில், தவ்வாது - குவியாது, இரவும் - இராப்போதிலும், பொலிதாமனையின் - மலர்ந்து விளங்குகின்ற செந்தாமரைப் பூக்களாப்போல், வெவ்வேறு - தனித்தனியே, அவர் - விரிந்த, ஆயிரமாம் - ஆயிரம் என்று சொல்லப்பட்ட, கண்ணின் - கண்ணையுடைய, விண்ணவர் கோன் - அமரர்களுக்கு அரசனாகிய (தேவேந்திரன்), எய்தினன் - (அங்கே சிறிது நேரத்திற்கு முன்) வந்தான்.

திறிப்பு:—செவ்வேல் - பகைவரது இரத்தத் தோய்ந்த வேல் எனவும் பொருந்தும். சென்றனர் - வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருள் தந்ததால் இது முற்றெச்சம். சேரலுறும் - இதிலுள்ள உறும் துணைவினை. தாமரை

யின் - இதிலுள்ள இன் உயம்பொருள்தந்த நின்றது. இந்திரன் கண்கள் இமையாதனபற்றி அவற்றைக் குவியாத தாமரை என உவமிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமலக்குமணர் சென்றகாலம் இரவான்துபற்றியும் இரவில் தாமரை மலராததுபற்றியும் இந்திரன் கண்கள் இமையாததுபற்றியும் இவ்வுவமை வழுவியபாற் படாவண்ணம் 'இரவும் பொலி தாமரை' என்றார் ஆசிரியர். இது இல்பொருள் உவமையாயிற்று.

38. (ப-ரை) நின்றான் எதிர் - (சரபங்கர் ஆசிரமத்தில்வந்து) அவர் எதிரே நின்றான், நின்ற நெடுத்தவனும் - (அங்கு இருந்த) நிலைபெற்ற நெடிய தவத்துடன் கூடிய (அந்த முனிவரும்), எதிர்கொண்டு - (இந்திரனைப் பார்த்ததும்) எதிர்கொண்டு, சென்றான் - அணுகினான், சிறப்பு அமையா - (இந்திரனுக்குச்) சிறப்பான மரியாதைகளைச் செய்து, இவண் - இவ்விடத்திற்கு, எய்திய ஆறு - வந்ததின் காரணம், என்னென்றான் - என்ன வென்று கேட்டான், எனலும் - என்றுகேட்டனும், பொன்றாத - அழியாத, பொலய் கழலோன் - பொற்கழல் தரித்த இந்திரன், புகலும் - சொல்வானாயினான்.

குறிப்பு:-அமையா - அமைத்து; அமை - பகுதி; ஆ - வினையெச்ச விருதி. சென்றான் - இதை முற்றெச்சமாகக் கொண்டு சென்று எனக் கொள்ளினும் அமையும். கழலோன் புகலும் - இது திணைவழு.

39. (ப-ரை) எந்தாய் - எம்பெருமானே, நந்தாத - கெடாத, பெருந்தவ - பெரிய தவத்தினையுடையவரே, உலகுயாவையும் - எல்லா உலகங்களையும், எ உயிரும் - எல்லா உயிர்களையும், தந்தான் - படைத்தவனாகிய, (பிரமன்) உறையும் - வசிக்கின்ற, நெறி - (தன்) உலகமாகிய பதவி, தந்தான் - உமக்குக் கொடுத்தான், ஆல் - ஆகையால், நாடு அது - அந்த நாட்டுக்கு, நீ வந்தாய் எனின் - நீர் வந்தீராயின், நின்றதிரே - (உமமை எதிர் கொண்டழைத்தற்கு) உமக்குமுன்னர், வருவான் - (படைத்தற்கடவுளாகிய அந்தப்பிரமதேவன்) வருவான்.

குறிப்பு-எந்தாய்-இது சிறப்பினால் வந்த வழுவமைதி. வந்தாய்-இது இயல்பினால் வந்த வழுவமைதி. நாடது-இதிலுள்ள அது பகுதிப்பொருள் விருதி; நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. பெருந்தவநாடு - பெரியதவத்தாலடையப்படுகின்ற நாடு எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும்.

40. (ப-ரை) நல்லாய் - (நல்ல) தவத்தையுடையவரே, எல்லா உலகிற்கும் - எல்லாப் பதவிகளுக்கும், உயாந்தமை - (அப்பிரமலோகம்) மேம்பட்டிருக்கின்ற தன்மையை, யான் சொல்லாவகை - நான் சொல்லாமலே, புணர் தன்மையை - நீ அறிந்திருக்கும் பழைமையுடையவராயிருக்கின்றீர், ஆல் - ஆதலால், நீ உடனே நட - நீர் உடனே வருவீராக, எனலும் - என்று இந்திரன் தெரிவித்த அளவில், வால் அறிவான் - சிறந்த ஞானியாகிய (அம்முனிவர்), அல்லேன் என - நான் அங்கு வரக்கூடியவன் அல்லன் என்று, அறைவான் - சொல்லுவாராயினார்.

தறிப்பு:—வால் - தாய்மை. ‘வாலறிவான் அறைநான்’ என்பதனைத் தாய் அறிவினால் ஆராய்ந்து சொல்லுவார் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ‘உடனே நட’ என்றது “இப்பதவி” கிடைத்தலரிது” எனும்பொருள் தந்தது.

41. (ப-ரை) சொற் பொங்கு - (சொல்லச சொல்ல) அச்சொல் மிகு தற்கு ஏற்றதான, பெரும் புகழோய் - பெரிய புகழோடு கூடியவனே, தொழில்மாய் - செயலற்ற, சிறப்பங்களின் - சித்திரங்களைப்போன்று, வீவன - அழிந்துபோகும் தன்மையான, உலகங்களை - பதவிகளை, சேர்குவேனே - (யான்) அடைவேனே, அற்பங் கருதேன் - அற்பமான பதவிகளை நான் கருதுபவன் அல்லன், என் அருந்தவமோ - என்னுடைய அரிய தவமோ, கற்பம் பல சென்றது - பல கற்பகாலங்கள் செல்லப்பெற்றன, காணுதி - (நீ இதனை) அறிவாயாக.

தறிப்பு:—சொற்பொங்குபுகழ் - சொல்லுக்கடங்காத புகழெனவுமாம். கற்பம்பலசென்றது என்றமையான் நீ செரில்லும் பதவி கற்பங்கள் தோறும் அழிந்திருப்பதை யானறிவேன் என்பது பெறப்பட்டது. அற்பம் - இது ஆகுபெயராய்த் தாழ்ந்த பதவியைக் குறித்தது. ஒ - உயர்வு சிறப்புப் பொருளது. பொங்கு பெரும்புகழ்; மாய் சித்திரம் - தொகைநிலைத்தொடர்.

42. (ப-ரை) சூழ்கழலாய் - சூழந்திருக்கின்ற வீரக்கழல் அணிந்த வனே, இது - இந்த வார்த்தை, சொற்றும் தரம் அன்று - நீ சொல்லத்தக்க வார்த்தையல்ல, பெற்றும் பெறுகில்லது - அடைந்தாலும் அடையாத் தன்மையைப் போன்ற, ஓர் பெற்றியது - ஒரு தன்மையோடு கூடியது அது, (ஆதலான்) மற்றென்பல சொல் - வேறு பல வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பயன் என்ன, இவண் வந்து - (யான்) இங்குவந்து, தவம்முற்றும் - செய்த தவம் முடியும், பகல் தானும் - காலததையும், முடித்தேன் - (தவம் நிறை வேறும்படி செய்து) முடித்தேன்.

தறிப்பு:—பெற்றியதே - இதிலுள்ள ஏகாரம் தேற்றப்பொருளில் வந்தது. தான் - அசை. உம்மை-உயர்வு சிறப்புப்பொருளது. ஆல் - ஈற்றசை. “இவண்வந்து உதவ எனப்பிரித்து” ஸ்ரீ ராமபிரான் என்னைத் தேடிவந்து எனக்கு மோட்சமளிக்கும்படியான தவத்தைச் செய்துமுடித்தேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அக்கனமாயின் ஸ்ரீ ராமன் தோன்றாளுவாய்.

43. (ப-ரை) வானுடையாய் - தெய்வலோகத்தரசனாகிய இந்திரனே! சிறுகால இலா - அற்பமான காலவரை யில்லாமலும், நிலையோ திரியா - நிலைமை மாறாமலும், குறுகா - குறைவிலாமலும், நெடுகா - வளருந்தன்மை யில்லாமலும், குணம் வேறுபடா - குணம் வேறுபடாமலும், உறுகால் - உண்டாகின்ற ஊழிக்காற்றினாலே, கிளர்பூதம் - விளங்குகின்ற பூதங்கள், எலாம் - அனைத்தும், உகினும் - அழிந்துபோனாலும், மறுகா நெறி - அழிதலில்லா திருக்கிற பதவியை எய்துவன், (நான்) அடைவேன்.

தறிப்பு:—காலவரையற்றது பரமபதம் ஆகவே சிறுகாலையில்.
 ஞர். 'சிறுகாலே உறுகால் - வினைத்தொகைத் தொடர்மொழிகள்.
 கால் கிளர் பூதம் - உண்டாகின்ற காற்று முதலிய ஐம்பூதம் எனி;
 அமையும், உருதல் - தோன்றிய விடத்தினின்றொடுங்குதல், பூதங்களுள்
 லாம் ஒடுங்குகின்ற காலம் ஊழிக்காலமாகையாலும் அக்காலத்தினும் நித்தி
 யமாயிருப்பது மேட்சமாகிய பரமபதமாகையாலும் பரமபதத்தை மறுகா
 நெறி என்றார். உருதல் - உரு - பகுதி; தல் - தொழிற்பெயர் விருதி.

44. (ப-ரை) என்று - என்பதாய், இன்ன விளம்பிடும் - இத்தகைய
 வார்த்தைகளை (முனிவர்) சொல்லுகின்ற, எல்லையின் வாய் - சொல்லின்
 முடிவிலே, வந்தின் சிலையீரடும் - வலிமை பெற்ற வில்லெந்திய (பூர் ராம
 லக்குமணரும்,) வந்து அணுகா - அவ்வாசசிரமத்தில் வந்து புகுந்து, ஒன்
 றும் - (அவவிடத்துப்) பொருந்தும்; கிளர் ஓசையினால் - பெரிய பேச்சா
 வத்தினால், உணர்வார் - அதன் (காரணத்தை) அறிபவர்களாய், நின்று -
 (அங்குச் சிறிது நேரம்) நின்று, இன்னது என்னை என - இந்தப் பேச்சரவம்
 என்னவென்று, நினைவார் - ஆலோசித்தார்.

தறிப்பு:—வந்தின் - ஒருபொருட் பன்மொழி; இது வலிமையின்
 மிகுதியைக் காட்டி நின்றது. வாய் - இடப்பொருள்பற்றி வந்த எழனுருபு;
 இது பொழுதெனும் பொருள்தந்து நின்றது விளம்பிடமெல்ல - வினைத்
 தொகைத் தொடர். அணுகா - அணுகு=பகுதி; ஆ - வினையெச்ச விருதி.

15. (ப-ரை) ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, கோள் - வலிமையான, வயி
 ரம் - வயிரப்பூண்களையுடைய, ஒத்தனநால்கொம்பு - ஒரேவிமான நான்கு
 கொம்புகளை யுடைய, கம்பக்கரி - அசைந்தாடுந் தன்மையுற்ற (ஐரா
 வதம் என்னும்) யானை, நின்றது - நிற்கின்றதை, கண்டனம் - பார்த்தோம்,
 ஆல் - ஆதலால், உம்பர்க்கு அரசு - தேவர்களுக் கதிபதியான இந்திரன்,
 இவன் - இவனாக (இருத்தல்வேண்டும), இம்பர்தலை - இவ்வுலகத்து, மாத
 வர்பால் - சரபங்க முனிவனிடத்து, எய்தினான் ஆம் - வந்தான் போலும்,
 என்றுணரா - என்று அறிந்து.

தறிப்பு:—வயிரம் - இது யானையின் முடிபுறுப்பாகிய ஆபரணம்
 என்று பொருள்தந்து நிற்பதால் அவ ஆபரணத்திற்கு ஆகுபெயராயிற்று.
 தலைமாதவர் எனக்கொண்டு முனிவர்களுக்கெல்லாம் தலைவர் எனினும்
 பொருள்தும். மாதவர் என்பது சரபங்கரை மாத்திரங் குறித்தமையால்
 உயர்வு கருதி ஒருமையிற் பன்மைவந்தது. கம்பக்கரி - கண்டவர் பயந்து
 நடுங்கும்படி பெருததுள்ள யானை எனப் பொருள்கொள்ளினும் இழுக்காது.
 ஒளிக்கொள் - வினைத்தொகை. உணரா - உணர்=பகுதி - ஆ=வினையெச்ச
 விருதி. உணர்ந்து என்பது பொருள்.

46. (ப-ரை) மானே அனையாளோடு - மான்போன்ற பார்வையையு
 டைய பிராட்டியுடனே, மைந்தனையும் - இனைய பெருமானையும், பூநேர் - பூக்

கள் செழிந்த, பொழிலின் புறமே-அச்சோலைக்கு வெளியே, நிறுவா-நிறுத் திவிட்டி, ஆன் ஏறுஎன - இடபம் போலவும், ஆன் அரி ஏறுஇதுஎன - விலக் குக்கரசாகிய ஆண்சிங்கம் போலவும், தானே - தான்மாத் திரம், அ அகன் பொழில் - அந்த விலாசமான சோலையை, சாருதலும் - கிட்டிய போழ்து.

தூற்பு:—வானேறு, வானரி எனக்கொண்டு சிறந்த இடபமும், அழகுள்ள சிங்கமும் எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். சிவ்ஷ்டர்களைப் பரிபாலிக்கவும், துஷ்டர்களைச் சங்கரிக்கவும் கூடியவராதல்பற்றி ஸ்ரீ ராம பிரானே ஆனேறென ஆளரியேறிதென என்றார் ஆரியர், மான்; மைந்தன் - இவை அன்மொழித்தொகையாய்ப் பிராட்டியையும், இலக்குமணியையும் குறித்து சின்றன. தானே - ஸ்ரீ ராமபிரானே; இதுவுள்ள ஏகாரம் பிரிசிலை.

47. (ப-ரை) ஞாசினியின்கண் - இப்பூமியில், இமையோர் இறை - வாறோர்க்கதிபதியாகிய (இந்திரன்) அருநான் மறையின் கனியை - தெரி தற்கரிய நான்கு வேதங்களின் பலமாயுள்ள (ஸ்ரீ ராமபிரானே), கருஞாயிறு என - கரிய நிறம்பெற்ற சூரியனைக் (கண்டாற்) போல, கண் அவை ஆயிரமும் - அவனது ஆயிரங் கண்களும், கண்தாமரை போல் - பெருமை பெற்ற தாமரை மலாகளைப்போல, கதுவ - மலர, கண்டான் - பார்த்தான்.

தூற்பு:—இந்திரனது கண்களைத் தாமரை என்றாகையால் ஸ்ரீ ராம பிரானே ஞாயிறு என்றார். கரு - அவரது திருமேனியின் நிறத்தைக்குறித்தது கதுவ - கதுவு=பகுதி; அ=வினையெச்சவிருதி; கண்டாம், கண்டாமரை; கண் + தாம், கண் + தாமரை; ண்கரத்தின் முன் தகரம் டகரமாய்த் திரிந்தது. தாம் தான் - அசைகள்.

48. (ப-ரை) காணு - (இந்திரன் ஸ்ரீ ராமபிரானைத்) தரிசித்து, மனம் நொந்து - மனது வருந்தி, கவன்றனை - கவலை யடைக்கவளும், ஆண்நாதனை - புருஷர்களில் உயர்ந்தவனும், அந்தணா நாயகனை - அந்தமாகிய மோட்சத்தை விரும்பும் பெரியோர்க்குத் தலைவனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானே, நான் நானும் - அனுதினமும், வணங்கிய நல்முடியால் - வணங்கியிருகிற உயர்ந்த முடியினாலும், தான் ஆகியதோள்கொடி - தான்களுக்கொப்பாகிய (தனது) தோள்களினாலும், அவன் - அந்த (நாராயணனது) திருவவதாரமாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானே, தொழுவான் - வணங்கினான்.

தூற்பு:—“தேவராதிய சிவ்ஷ்டர்களை ரட்சிக்கும்பொருட்டுப் பகவான் அராவணை துறந்து காய்களியுண்டு கல்லனை துயின்று பங்கயச சீரடி பார்மிசைநடந்துகோவ இங்ஙனம்வந்தானே” என்று இந்திரன் வருந்தினானாகவே “காணு மனநொந்து கவன்றனை” என்றார். இந்திரன் முதலிய அனைவர்களும் அனுதினமும் பரமபதத்தில் பகவானைக்கண்டு தரிசித்திற வழமை கூற்றியும் அவனை ஸ்ரீராமனாக அவதரித்திருப்பதுபற்றியும் அங்கனம் அவதரித்த அவன் அங்குமிருக்க இங்குமிருக்கிற தன்மைபற்றியும் அப்பெற்றி

தோன்றாணாளும் வணங்கியநான்முடியால் என்றார்ஆசிரியர். காணு - காண் பகுதி; ஆ - வினையெச்ச விருதி. 'முடியால், தோள் கொடி' என்பனவு எண்ணும்மைகள் தொக்க 'ஆல் கொடி'என்னும் வேற்றுமை யுருபுகளையேற்றன். முடியாலும் தோளாலும் வணங்கினான் என்பது பொருள். அஷற்றொழு தான் - அவனைத் தொழுதான்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத் தொடர். உயர்திணையிடத்து ஐ உருபு தொக்கது. ஆல் - அவை.

49. (ப-ரை) துவசம் ஆர் - வெற்றிக்கொடிகள் சூழ்ந்த, தொல் அம ருள் - பழமையான யுத்தங்களில், துன்னாறை - படைவகை, செற்றும் - தொலைத்தும், சுருதிப் பெருங்கடலின் - வேதங்களாகிய பெரிய கடலினி டத்து, சொல்பொருள் - சொற்களையும் அவைகளின் அர்த்தங்களையும், கற் பித்தும் - உபதேசித்தும், திவசம் - நாள்தோறும், மா எல் அறத்தின் - சிறந்த தருமத்தின், செந்நெறியில் - நல்வழியில், உய்த்தும் - செலுத்தியும், திரு அளித்தும் - செல்வத்தைக் கொடுத்தும், வீடு அளித்தும் - மோட்சத் தைக்கொடுத்தும், சிங்காமை - அழிதலில்லாமல், தங்கள் - தங்களுக்கு, சுவசமாய் - மெய்க்காவற்போராவையாயும், ஆர்உயிராய் - நிறைந்தஉயிராயும், தவமாய் - தவமாகியும், கண்ணாய் - கண்ணாகியும், கடையிலா ஞானமாய் - முடிவிலாத ஞானமாகியும், காப்பாளை - காத்துவருகின்ற ஸ்ரீ ராமபிரானே, காணு - கண்டு, அவசமாய் - (தன்னை) மறந்தவனாய், சிந்தை அழிந்து - மனது உருகி, அயலே நின்றான் - பக்கத்தில் நின்று, அறியாதான் போல - (ஸ்ரீராமபிரானது) மேன்மைகளைத்தெரியாதவன் போல, அறிந்த எலாம் - (தான்) அறிந்த (பகவானது) திருக்கல்யாண குணங்களை எல்லாம், சொல் வான் - சொல்லிக்கொண்டு (துதிசெய்வானுயினான்).

திறிப்பு:—வீடு - விடு: இது முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; பங் தங்களினின்று விடுபடுவது என்பது இதன் பொருள். சிங்காமை - இது சிங்காமல் என்னும் பொருள்தந்து சிற்பதால் வினையெஞ்சு கிளவி என்பர். ஆர் என்பதனை அருமையெனக்கொண்டு, அருமை என்னும் பண்பு ஆர் எனத் திரிந்தது எனினுமொக்கும். சிருஷ்டி திதி சங்கரா முதலிய எத் தொழிலினும் தானே ஒரு மூலமாய் நிற்பினும் காத்தற் கடவுள் ஸ்ரீமந் நாராயண னென்பதுபற்றியும் காத்தற் பொருட்டே அவதரித்திருப்பதுபற் றியும் 'காப்பாளை' என்றார். அவசம் - சுவாதீனமின்மை; அவசமும் சிந்தை யழிதலும் பக்தியாலுண்டாகும் ஓர்வித மெய்ப்பாடுகள்.

50. (ப-ரை) பொருள் அனைத்தும் - எல்லாப் பொருள்களிலும், தோய்ந்தும் - (உட்புறம் வெளிப்புறம்) கலந்திருந்தும், தோயாது நின்ற - (அவற்றின் குணதோஷங்களில்) சம்பந்தப்படாமலே நின்ற, சுடரே - சோ திவடிவமே!, தொடக்கு அறுத்தோர் - பற்றுக்களை முற்றுந் துறந்த மே லோர், சுற்றமே - உறவானவனே!, பற்றி நீந்த - (ஒன்றை ஆதரவாகப் பிடித்துக்கொண்டு கடப்பதற்கு, அரிய - அருமையாகிய, நெடுங்கருணைச் செல்லாம் - நிறைந்தஅருளுக்கெல்லாம், நிலையமே - இருப்பிடமானவனே!,

வேதநெறிமுறையின் - வேதங்களிற் கூறிய நீதிவழிகளின், நேடி ஆய்ந்த - தேடி ஆராய்ந்தறிந்த, உணர்வின் - விசேட ஞானத்தின், உணர்வே - உணரப்படும்பொருளே!, எந்தாய் - எனக்குத் தாயுந்தந்தையும்ஆய் (நின்றவனே,) அடியேம் - அடியவாகளாகிய (யாங்கள்), பகையால் - (அரக்கர் முதலிய) பகைவர்களினால், அலைப்புண்டு - துன்பத்தில், உழன்று, அடி போற்ற - (உனது) மலர்ப்பாதங்களைத் துதிக்க, அந்நான் - அத்தக்காலத்தில், ஈந்த - கொடுத்தருளிய, வரம் - வரத்தின்படி, உதவ - (எமக்கு) உதவிபுரிவதற்கு, எய்தினேயே - (இங்கு) திருவவதாரஞ் செய்தருளினேயே, நின் இணையடித் தாமரை - உன்னுடைய இரண்டு கிருவடிகதாமரைகள், இருசிலத்தவோ - இப்பரவிய பூமியிற் பொருத்தத்தகையனவோ? (இல்லை என்றபடி)

தூதிப்பு:—நீந்தவரிய கெடுங்கருணை என்றபடியால் கருணையை ஒரு கடல் என உவமானிக்கப்பட்டது. நீந்த அரிய பிறவிக்கடல் என்றவிடத்து அதன் துன்பத்தை விசேடிக்கவந்த நீந்த என்ற சொல்லே ஈண்டு பகவானது கருணைக்கடலின் இன்பத்தை விசேடித்தல்பொருட்டு வந்து நின்றது; எவ்வாற்றானும் பகவானது திருக்கருணையை அளவிட முடியாதென்றபடி. பகை - பண்பாகுபெயர். பிரமன் முதலிய தேவர்களையும் உளப்படுத்தி அடியேம் என்றார். அந்நான் என்றது தேவர்கள் அசுரர்களின் கொடுமைக் காற்றாது சீராப்தியிற் சென்று அரிபரத்தாமனைப் பிரார்த்தித்த தினத்தை. அதுதருணம் பகவான் துஷ்டரிக்க சிஷ்டபரிபாலனத்தின்பொருட்டு 'யாம் திருவவதாரஞ் செய்கின்றோம்' என்று வாக்குக்கொடுத்துள்ளபடியால் ஈந்தவரம் என்றார். தோயாது என்பதிலீற்றில் தேற்ற ஏகாரம் செவிக் கினிய ஓசையளவுபற்றித் தொகுத்துள்ளதாகக்கொண்டு தோயாதே எனப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். எந்தாய் - இது தாய்க்கும் தந்தைக்கும் பொருந்தருமாகவே இரட்டுற மொழிதல். நிலத்த - நிலம்=பகுதி; அத்து=சாரியை; அபலவின்பாற் படர்க்கை விருதி. தம் - சாரியை.

51. (ப-ரை) நளினத்து - (உன்னுடைய) நாபிக்கமலத்து, நீந்த - நீ உண்டாக்கிய, நான்முகனார் தாமே - நான்கு முகங்களோடுகூடிய பிரம தேவர் தாமே, கவைதீர் - குற்றமற்ற, உலகுஎல்லாம் - உலகங்கள் எல்லாவற்றையும், நாளியாக - நாளியென்ற அளவுகருவியாக வைத்து, ஊழிபல பலவும் - அநேக கற்பகாலமாகவும், சின்று - (ஒயாது) நிலத்து, அளந்தால் - (உனது அனந்த கல்யாண குணங்களைத் தானியமாகக்கொண்டு) அளந்தாலும், ஒன்றும் உலவா - (அவற்றுள்) சிறிதளவேனும் முடியாத, பெருங்குணத்த உத்தமனே - மிக்க குணங்களோடு கூடிய உத்தமனே!, மேல்நான் - முற்காலத்தில், தரை தாழியாக - பூமி (தயிர்ப்) பாணையாகவும், நீர் தண்தயிராக - பாற்கடல் நீரே குளிர்ந்த தயிராகவும், தடவரையே - பெரிய மந்திரமலையே, மததுஆக - தயிர்கடையும் மத்தாகவும் (கொண்டு), தாமரைக்கைளோவ - (உனது) தாமரை மலருக்கொப்பான திருக்கரங்கள் நோகும்படி, ஆழி - திருப்பாற்கடலை, கடைந்து - (வற்றும்படி) கடைந்து,

அமுதம் - (அதினின்ற உண்டாய) அ விர்த்ததை, எங்களுக்கே - தேவர்களாகிய எங்களுக்குமட்டிலுமே, ஈந்தாய் - கொடுத்தருளினாய், அவுணர்ச்சர் - (கடலைக் கடைதற்கு எங்களுகோடு கஷ்டப்பட்ட) அசுரர்கள், நின் அடிமையல்லாமை - நினக்கடிமையான ராகாமை, உண்டோ - உளதோ?, (இல்லை என்றபடி) அசுரர்கள் அயிர்தமீ பெருமைக்குக் காரணம் அவரது குற்றமே என்பது குறிப்பாற பெறப்பட்டது.

குறிப்பு:—உலகை நாழி என்று உருவகப் படுத்தியபடியால் அதில் அளக்கின்ற தானியம் ஸ்ரீ ராமபிரான் திருக்கல்யாண திவ்ய மங்களங்க ளென 'ஒன்றுமுலவாப் பெருங்குணத்த உத்தமனே' என்ற செல்லாற்றலில் பெறப்பட்டது. இது ஏகதேச உருவக அணி. நாழி முகத்தலளவை ஆகுபெயர். அளந்தால் ஒன்று - அளந்தாலும் ஒன்று; இதிலுள்ள உயர்வுச் சிறப்பும்மை வீகாரத்தால் தொக்தது. ஆழி - ஆழ்ந்திருப்பது; ஆழ் - பகுதி; இ - வினைமுதற்பொருள் விசுதி. எங்களுக்கே இதிலுள்ள - ஏகா ரம் பிரிசிலை. அடிமை - இது பண்பாகுபெயராய் அசுரர்களைக் குறித்தது. உண்டோ - இதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருளது. மகா பிரளயந் தோறும் இறந்து பிறக்கின்ற பிரமதேவன் அவவாறு இறவாது நின்று அளந்தாலும் அளக்கமுடியாத திவ்ய திருக்கல்யாண மங்களகுணங்களோடு கூடிய நின்னை எம்மனோரால் அளக்கமுடியாது என்பது பொருள்.

52. (ப-ஊ) எந்தாய் - எமது பிதாவே!, மேல்நாள் - பண்டைக்காலத்தில், வரம்புஇல்லாத - முடிவு இல்லாத, மாயவினை தன்னால் - மாயயின னுடைய சூழ்ச்சியின் வினையினால், (நீ) இறைவன் அல்ல - நீ பரத்துவமாகாய், நீ ஆதி - (நீ இறைவனாகிய) பரத்துவமாவாய், என - என்று, பேதுற்று - மனம் தடுமாற்பெற்று, மயங்கினரோடு - மகிமயங்கித் திரிந்த தேவர்களோடு, எய்தி - சேர்ந்து, மதிமயங்கி - அறிவுதடுமாறி, அலமருவேம் முன்னை - நிலைகலங்கிநின்ற எங்கட்கெதிரில், அந்நாள் - அதுசமயம், அறப்பயன் உண்டாக - (பூர்வகாலத்திற் செய்த, புண்ணியப் பேரீட்டின் பலன் கைகூட, வல்லை - விரைவாக, எழுவா என நின்ற - எழுபேர் என்று சொல்லும்படிநின்ற, தொல்லை முனிவர் - பழைமையான தவமுனிவர்கள், எரியோனை - அக்கினிக்கண்ணோடுகூடிய சிவபிரானே, தீண்டி - அணுகி. வலயங்கள் எல்லை - உலகங்களினெல்லைகள், நின்னுழை - உன்னிடத்திலிருந்து உற்பலித்து வளர்ந்து வருபவை அதாவது (நீயே பரத்துவம்), என்று - என்பதாக, குளுற்றபோதே - தீர்மானஞ் செய்த காலத்தே, தொகை நின்ற ஐயம் - மேலும் மேலும் வளருகின்ற சந்தேகத்தை, துடைத்திலையோ - (நீ அக்காலத்தில்) நீக்கிவைத்தவன் அல்லையோ?

குறிப்பு:—பேது - பேதமென்பதின் விகாரம். ஆக - செயல்வெனச சம் காரணப்பொருட்டாய் இறந்தகாலத்தைக் காட்டினின்றது. வலயம் வட்டம்; இது உலகத்திற்கு ஆகுபெயர். எரியோன் 'தழனிர்' வண்ணன் என்ற பெரியார் வாக்குப்படி அக்கினி நிறத்தானாகிய சிவபிரான் என்

றும், அக்கினிக்கண்ணையுடைய சிவபிரான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வல்லை - காலவிரவை யுணர்த்துமோர் இடைச்சொல். அலமருவேம் - அலமரு பகுதி. எழுவர்முனிவர் - அக்கிரி, பிருகு, குத்ஸர், வலிஷ்டர், கௌதமர், காசிபர், ஆங்கிரஸர். போது - பொழுது என்பதின் மருஉ. மேனாள் என்பது முற்காலத்தையும் அந்நாள் என்பது அதுசமயத்தையும் குறித்து வின்றது. அல்லை - அல்; பகுதி; ஐ - முன்னிலை யொருமை வினை முற்றுவிசுதி. ஆதி - ஆ=பகுதி, த்=எழுத்துப்பேறு; இ=முன்னிலையொருமை வினைமுற்றுவிசுதி; ஆ - ஆதலைச்செய்யெனமுன்னிலையேவல்வினை. பகாப்பதமெனக்கொண்டு ஆகியாயிருப்பவனெனினுமாம்.

53. (ப-ரை) பொன்னொளிர் - பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கிற, நெடுமுடி - நீண்ட கிரீடந்தரித்த, புரந்தான் - இந்திரன், இன்னன் - இத்தன்மையனவாகிய, பழநினைந்து - பல விஷயங்களை மனதில் தியானித்து, இயம்பா - (அவற்றை) நாவிலால் சொல்லி, எத்தினன் - துதிசெய்பவனும், இடைதுன்னுதல் - இடையிற் பொருந்தியிருக்கிற விசேடம், உளது என - (ஒன்று) இருக்கின்றதென்று, நனி - நன்றாய், துணிவான் - விசயித்துக்கொண்டவனும், தன்னிகர் முனிவனை - தன்னையனறி வேறு ஒப்பற்ற அந்தச் (சரபங்க) முனிவரை, தரவிடை என - (நான் போவதற்கு) விடைதரவேண்டும் என்று (கேட்டு), போனான் - (அம்முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுச்) சென்றான்.

குறிப்பு:—துன்னுதல் - இது தொழிலாகுபெயராய் இனி நடக்கப் போகின்ற நிகழ்ச்சியைக்குறித்துவின்றது. தர - தா=பகுதி, முதல்குறியியது. அ=வியங்கோள் வினைமுற்று விசுதி, நனி - இது நன்றாய் என்னும் பொருள்தரவந்த உரிச்சொற் பகாப்பதம். இயம்பா, என்னு என்ற எச்சங்கள் போனான் என்ற முற்றைத் தழுவி முடிந்தன.

54. (ப-ரை) உரவோய் - பரங்கிரமமுடையவனை, இறுதி செய்பகலா - நேற்று மாலை, மலர் அயன் - மலரிலே தோன்றிய பிரமன், அருளினன் - அருள்புரிபவனாகி, உலகம் தந்தனன் (தனது) பதவியை உனக்குக் கொடுத்தான், மருவுதி - வந்தருள்வாய், என - என்றசொல்லி, இந்திரன் வந்தனன் - தெய்வேந்திரன் வந்தான், அந்தம் இல் - முடிவு இல்லாத, உயர்பதம் - பரமபதத்தை, அடைதலை - அடைவதற்கு, முயல்வேன் - முயற்சி செய்துகொண்டிருப்பவனாகிய நான், அது சாரலென் - அப்பதவியையுடையவிலலை. (அடைய விரும்பேன் என்றபடி)

குறிப்பு:—இறுதி செய்பகல் - பகல்போய் இரவு வருந்தருணம்; மாலைப்பொழுது. பகலா - இதிலுள்ள ஆ வியப்புப்பொருளுற வந்தது. அருளினன் முற்றெச்சம். மருவுதி - மருவு=பகுதி; த்=எழுத்துப்பேறு; இ=முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று விசுதி, தந்தனன் - தா என்னும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்த தெரிநிலை வினைமுற்று.

55. (ப-ரை) புகலா - சொல்லப்படாத, வேதமும் அறிவு அரு - வேதங்களான மறியமுடியாத, மிகுபொருள் - மிகுந்த பெருமையான பூரண பதத்தை, உணர்வோன் - அறிபவனாகிய முனிவர், ஆதலின் - ஆகையினாலே, இதுபெற - இந்த மோட்சசாதனத்தை அடைய, அருள்என - அருள் செய்வாயென்று, உரையா - சொல்லி, காதலியவனோடு - (தமது) மனைவி புடனே, கதழ்எரி - உக்கிரமாக எரிகின்ற வேள்வித்தீயில், மூழ்கி - பிரவேசித்து, ஒரு நெறி - ஒப்பற்று விளங்குகின்ற பரமபதத்தை, போதலை மருவினன் - போய்ச்சேர்ந்தார்.

தற்ப்பு:—இதுஎனச்சட்டியது தாங்கருகித் தவம்புரிந்த பரமபதம் என்ற மோட்சசாம்ராசசியத்தை. உரையா - உரைத்து; வினை எச்சம். போதலை இதுவுள்ள ஐ சாரியை. மருவினன் என்ற இறந்தகாலம்பற்றிப் போதல் என்பது போய் என்னும் பொருள்தந்துகின்றது. ஒரு நெறி - இது இரண்டாம்வேற்றுமைத தெருகைநிலைத்தொடர்; ஒருநெறியை மருவினன் என்று விரியும்.

56. (ப-ரை) அனையவன் - அந்தச் சரபங்க முனிவருடைய, இறுதியின் அமைவு - முடிவுகாலத் தன்மையை, நோக்கலின் - பார்த்ததினால், இனியவர் - (அனையருக்கும்) இன்பத்தை அளிக்கின்றவர்களும், இன்னலின் - (முனிவர் அகுகினியிற் பிரவேசித்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததினால் உண்டாகிய) வருத்தத்தினால், இரவரும் நெஞ்சினர் - உருகுகின்ற மனமுடையவர்களுமாகிய, குனிவருநிண்கிலக் குமார் - வீளைந்த வில்லிநையுடைய ஸ்ரீ ராமலக்குமணர்கள், கொம்பொடும் - சீதாபிராட்டியோடும், புனிதனது உறையில் நின்று - புனிதராகிய சரபங்கரது ஆச்சிரமத்திலிருந்து, அரிதில் போயினார் - அரியதன்மையிற் சென்றார்கள்.

தற்ப்பு:—அனையவன் - சுட்டிகுடைச சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயர்; முனிவரைக்குறித்தது. நோக்கலின் - இதுவுள்ள இன் உருபு ஏதுப்பொருளில் வந்தது. குனி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கொம்பு உவமையாகுபெயராய்ப் பிராட்டியைக்குறித்தது. சாட்சாத ஸ்ரீ ராம பிரானைத் தரிசித்து வீட்டைந்தபடியால் முனிவரைப் புனிதன் என்றார். உறையுள் உறை=பகுதி; உள்=தொழிற்பெயர் விசுதி. முனிவர் பிரிவாற்றாது ஸ்ரீ ராமலக்குமணர்கள் சென்றாராகவே அரிதிற் போயினார் என்றார்.

57. (ப-ரை) மலைகளும் - மலைகளையும், மாங்களும் - விருட்சங்களையும், மணிக்கற்பாறையும் - அழகான கற்பாறைகளையும், அலைபுனல் அலைகின்ற தண்ணீரையுடைய, நதிகளும் - ஆறுகளையும், அருவிசாரலும் நீர் அருவிகள் பாய்ந்தோடுகின்ற மலைப்பங்களையும், இனிதெனும் (பார்ப்பதற்கு இன்பத்தாதக்க மற்றைச்) சுற்றுப்புறங்களையும், தடங்களும் - நிலத்திருக்கின்ற (நீர்த்) தடாகங்களையும், இனிது - ஆனாயாக, நீங்கினார் - கடந்து சென்றார்கள்.

தறிப்பு:—அருவி - மலையிலிருந்து கீழ் விழுந்தோடுகின்ற ஆறு. சாரல் - இது மலையினருகு சூழ்ந்துள்ள இடத்திற்குத் தொழிலாகுபொயர். மலையினம் - இதுமுதல் தடங்கனம் என்பகினீற்று வரையுள்ள உம்மைகள் எண்ணுப்பொருளன. அவை அனைத்தும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலத்தொடர். நிலை - பரப்பு; ஆழம் எனினும் பொருந்தும்.

58. (ப-ரை) பண்டையவயன - முன்காலத்துள்ள பிரமதேவன், தரு - படைத்தருளிய, பாலகில்லரும் - வாலகில்லயர் என்ற மகரிஷிகளும், முண்டரும் - சன்னியாசிகளும், மோனரும் - மௌனநிலையிலிருப்பவரும், முதலினோர்கள் - முதலானவர்களாகிய, அத்தண்டகவனத்து - அந்தத் தண்டகாரணயத்து, உறை - தங்கியிருக்கின்ற, தவத்துளோர்கள் - தவம் புரிந்துகொண்டிருப்பவர்கள், களிக்கும் சிந்தையார் - சந்தோஷமனமுடையவராய், இராமனை - ஸ்ரீ ராமபிரானை, கண்டனர் - பார்த்தார்கள்.

தறிப்பு:—வாலகில்லயர் - இது மோனைபற்றிப் பாலகில்லர் என்றாயிற்று; இவர்கள் அங்குஷ்டப் பிரமாணமுடையவர்களாயத் தோன்றிய அறபதினாயிரம் ரிஷிமார்கள். முண்டர் - கிரண்டவர்; இசசொல் ஒரு கூட்டமாகிய சன்னியாசிகளைக் குறித்தது. தமக்கு விரோதிகளாயிருந்து வருகிற அசுரர்கள் ஸ்ரீராமபிரானைக் கொல்லப்படுவதாகள் என்ற நம்பிக்கை பற்றி முனிவர்கள் மனங்களித்தவராகவே 'களிக்குஞ்சிந்தையார்' என்றார். ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டபின்னரே முனிவர்கள் களிப்புற்றனர் ஆகவே 'களிக்குஞ்சிந்தையார் (ஆய்க்) கண்டனிராமனை' எனத் திரித்துப்பொருள் கொள்க ஆய் சொல்லெச்சம்.

59. (ப-ரை) கரக்கரும் - ஒளிப்பதற்கு அரிய (வெளிப்படையான), கம்தொழில் - கொடிய செய்கைகளுடைய, அரக்கர் - இராட்சதர், காய்தலின் - துன்புறுத்தவதினால், பொரற்கு - (அவர்களோடு) போர் புரிகிறதற்கு, இடம் இன்மையின் - வகையில்லாதவராய், புழுங்கிசேராரூர் - மனதுநொந்து வருந்துகின்ற அம்முனிவர்கள், அரக்கர் என்கடல் இடை - இராட்சதர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற (பெரிய) சமுத்திரத்தினிடத்திலே, மூழ்கின்றார் - மூழ்கித்தவிக்கின்றவர்கள், ஒரு மரக்கலம் பெற்றன - (கடந்து கரையேறுதற்கு) ஒரு கப்பலைப் பெற்றவர் போல, மறுக்கம் நீங்கினார் - மனக்கலக்கம் நீங்கப் பெற்றார்கள்.

தறிப்பு:—கரக்கரும் - கரக்க=அரும்; அகரம் தொகுத்தல். கரக்கரும் - எவரும் எதிர்த்து மறுக்கமுடியாத எனவும் பொருள் தரும். சோரூர் நகரம் பெயரினிலே இராட்சதர்கூட்டம் அதிகமென்பது தோன்ற அவரைச் சேர்ந்தும் அவர்பால் சிக்கி மீளவகையற்றுத் துன்பத்தில் மூழ்கின்றவரென்பது தோன்ற முனிவர்களை யக்கடலிலாழ்பவரென்றும் அவ் வரக்கரைக் கொன்று முனிவர்களைக் காப்பாற்ற வந்தானென்பது தோன்ற ஸ்ரீராமபிரானை யக்கடலினின்று கரை சேர்க்கின்ற மரக்கலமென்றும்

உவமை கூறினர் ஆசிரியர். பெற்றென - பெற்றார்கள் என-இது செய்யுள் விகாரம் பற்றித் தொக்கது. காய்தலின் - காய்தலினால்; உருபு மயக்கம்.

60. (ப-ரை) இரக்கம் என்ற - இரங்குதல் என்று சொல்லப்படுகிற, ஒரு பொருள் - ஒப்பற்ற காரணியம், இலாத நெஞ்சினர் - இல்லாத மனமுடையவராகிய, அரக்கரென்று - இராட்சதர்கள் என்று சொல்லப்பெற்று, உளர்சிலர் - சிலரிருக்கின்றார்கள், அறத்தின் நீங்கினார் - தரும் மார்க்கத்திலிருந்து விலகின அவ்வரக்கர்கள், நெருக்கவும் - (எங்களைத்) துன்பப்படுத்துவதினாலும், யாம் - நாங்கள், படாநெறியலா - நடப்பதற்கேற்ற நல்லொழுக்கமில்லாத, நெறி - தீயொழுக்கத்தில், தூரக்கவும் - (அவ்வரக்கர்கள் எங்களைச்) செலுத்துவதினாலும், அநந்தவத்துறையுள் - அரிய தவமார்க்கத்தினின்றும், நீங்கினேம் - (நாங்கள்) விலகினோம்.

திறிப்பு:—என்றொரு - என்ற ஒரு; அகரம் தொகுத்தல். இரக்கத்தின் உயர்வு கருதி அதைப் பொருளென்னப்பட்டது. “சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் என்றார் நாயனார். துறையுள் - உள்; இடப்பொருள் பற்றிவரும் ஏழனுருபு நீக்கப் பொருள்பற்றி வரும் ஐந்தனுருபில் மயங்கியது உருபுமயக்கம்.

61. (ப-ரை) வில்வியல் - கோதண்டம் பொருந்திய, மொயம்பிழைப்புயத்தோடு கூடியவனே, வல்லியம்பல - அனேகம் புலிகள், திரிவனத்து-சஞ்சரிக்கின்ற காட்டினிடத்து, மான்ன - மாண்கூட்டங்களைப் போல, எல்லியும் பகலும் - இரவும் பகலும், நொந்திரங்கி - மனது நொந்துவருந்தி, ஆற்றலேம் - (அரக்கர்கள் செய்யும் கொடுமைகளுக்கு) ஆற்றதவர்களாய், சொல்லிய - (வேதங்களிற்) சொல்லப்பட்ட, அறநெறித்துறையும் - தர்மமார்க்கத்தின் வகைகளிலிருந்தும், நீங்கினோம் - வழவினோம் (ஆதலின்) வீடு காண்குமோ - இத்துன்பத்தினின்று விடுதலை பெறுவேமோ.

திறிப்பு:—அரக்கரைப் பலியொடும் முனிவரை மாறொடும் ஒப்பிட்ட உவமை அடைச்சொல் அவரவா செய்கை காட்டி நிறுத்தது. ஆற்றலேம் - இது லுள்ள எம் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை எதிர்மறை வினைமுற்று விசுதி. காண்கும்-கும்- எதிர்காலம் பற்றிவந்த பன்மைத் தன்மை விசுதி.

62. (ப-ரை) மாதவத்து - மகிமை பொருந்திய சுவநெறியில், ஒழுகலேம் - நடக்கின்றோரையில்லை, மறைகள் யாவையும் - வேதங்கள் அனைத்தையும், ஓதலம் - ஓதுகின்றோரையில்லை, ஓதுவார்க்கு - ஓதுகின்றவர்களுக்கு, உதவலாற்றலம் - உதவிசெய்கின்றோரையில்லை, மூதெரி வளர்க்கிலம் - பழமைபற்றிய யாகாக்கினியை வளர்க்கின்றோரையில்லை, பூறையின் நீங்கினேம் - ஒழுக்கத்திலிருந்து தவறினோம், ஆதலின் - ஆகையினால், அந்தணரையும் ஆகிலம் - அந்தத்தை விரும்புகின்றவராய் மாகின்றோரையில்லை.

திறிப்பு:—இராட்சதர்களால் நேர்ந்த இடைபூறுகளை முணைந்தல் ஓதுவித்தல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் கெட்டமையான் “ஓதலம் ஓது

வார்க்குதவலாற்றலம்” என்றார். மறைகள் யாவையும் என்முது வேதங்களை யும் அபிதரின் அங்கங்களுமாயும். முறை - ஒழுக்கம், “ஒதலெம், ஒழுக்கலெம், ஆற்றலெம்,” இவைகளினீற்றிலுள்ள ‘எம்’ விசுவிகள் எதிர்மறைத தன்மைப்பன்மையைக் காட்டினின்றன. எம் விசுவிக் கூட்டி “ஒழுக்கலெம் ஒதலெம் ஆற்றலெம்” என்பதும் ஒரு பாடபேதம்.

63. (ப-ரை) இந்திரன் எனின் - இந்திரனோவென்றால், அவன் - அன்னவன், அரக்கர் ஏயின - இராட்சதர்கள் ஏவியபடி, சிந்தையிற் சென்னியிற் கொள்ளுஞ் செய்கையான் - மனத்திலும் சிரத்திலும் தாங்கிச் செய்கையை யுடையவனா யிருக்கின்றான், (ஆகையால்) எந்தை - எங்கட்கிறாவனே, இடுக்கண் நீக்குவார் - (எவகன்) கஷ்டங்களை நீக்குகின்றவர்கள், மற்றியார் உளர் - வேறு எவர் இருக்கின்றார்கள், (உன்னைத்தவிர ஒரு வருமில்லை என்றபடி) யாமு செய்தவதின் - நாவகள் செய்துள்ள தவத்தின், மாட்சியான் - மகிமையினால், வந்தவன் - (நீ எங்களைக் காத்து இரட்சிப்பதற்கு) வந்தருளியிருக்கின்றாய்.

தற்பு:—இந்திரன் அரக்கர்களுக்கு அஞ்சுகின்றான் என்பது பற்றியும் அரக்கரையடக்கி ஆளுவகடமை அவனைச் சார்ந்தது என்பது பற்றியும் ஈவரு அவனை எடுத்துக் கூறினர். அரக்கர் எவ்வது அக்கரமசு செய்கையாயிருந்தும் அதனைச் செய்யப் பயதகினால் உடன்படுகிறானென்பது தோன்றசு சென்னியில் என்று, செய்து முடித்து அதனை மீண்டும் அவ்வரக்கர்பால் தெரிவிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் நேருகிறவரை அவன் அதை மனதில் மறவாமல் வைத்து இருக்கிறானென்பது தோன்றசு சிந்தையில் என்றும் கூறினர். வந்தவன் என்ற சொல்லாற்றலினால் மறையாருளர் என்பது “நின்னையனறி” என்ற பொருள் பற்றி நின்றது ஏயின என்பது ஏயின என்பதின் திரிபு; இது செவிக்கினிமை பற்றித் திரியவேந்தது எந்தை - அண்மைவிளி.

64. (ப-ரை) உருள் உடைநேயியால் - உருண்டு செல்லுதலையுடைய (ஆஞ்ஞா) சக்கரத்தினால், உலகை ஒம்பிப் - உலகமுழுவதையும் ஆளுகின்ற, பொருள் உடை - மேனமையைபுடைய, மனவனபுதல்வ - சக்கரவர்த்தி திருமகனே, பேரகரு இலா - ஒபதலில்லாத, இருள்உடை - (துன்பமாகிய) இருளையுடைய, கைகலேம - நாளையுடையராயிருக்கின்றேம், இரவி தோன்றினாய் - (அததுன்பங்களைப் போக்குதற்குச்) சூரியன்போல (நீ) எழுந்தருளினாய், அருள்உடைபீர - கருணைவடிவமான பராக்ரமனே, யாமரின அபயம் என்றா - நாடிகள் உன்னுடைய அடைக்கலம் என வேண்டினார்கள்.

குறி:—உருள் - முதனிலை தொழிற்பெயர். நேயி என்பது சக்கரம் என்ப பொருளில் இவரு ஆஞ்ஞாயைக் குறித்து நின்றது. பரம்பொருளையே புத்திரனாகப்பெற்ற பாககியம் பற்றியே தசரத சக்கரவர்த்தியைப் “பொருளுடைய மன்னவன்” என்றார். ‘அருளுடைய வீர’ என்ற சொல்.

லாற்றலால் சிஷ்டரைப் பரிபாலித்தல் பொருட்டு அருளையும், துஷ்டரைச் சங்கரித்தல்பொருட்டு வீரமும் பெற்றுள்ளாய் நீ என்பது பெறப்பட்டது. எங்களைக் காப்பது நின்கடமை என்பது தோன்ற 'சின் அபயம் யாம்' என்றார்.

65. (ப-ரை) பகலவன்குலமைத்தன் - சூரியமரபில் தோன்றிய ஸ்ரீ ராமபிரான், (முனிவர் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டு) புதல் புதத்தில்ரேல் - (இனிக் கொடுமை புரிவதில்லை என்று அந்த அரசுக்கா) சரண்புகாதிருப்பார்களானால், புறத்து அண்டத்தின் - (இவ்வண்டத்தை விட்டு) வேறு அண்டத்தில், அகல்வரேனும் - ஒடி, மறைவார்களானாலும், என் அம்பொடும் - (யான் பிரயோகிக்கும்) பாணததோடும், வீ தவா - (நிறுத்து கீழே) வீழ்வார்கள், ஆல் - ஆகையால், கீர் - கீககள், தகவு இல் துன்பம் - தகுதியில்லாத இத்துன்பத்தை, தவிருதீர் - விட்டு நீங்குங்கள் ஏன - என்று, பணிகளின் ருன் - சொல்லி அருளுகின்றான்.

* துறிப்பு:—அம்பொடு வீழ்வர் - அம்பினால் வீழ்வர்; ஆல் உருபு நின்றற் சூரிய விடத்துக் காரிய விரவு காட்டுதல்பொருட்டு ஒடி உருபு சின்றது உருபுமயக்கம். ஆல் - ஆகையால் என்பதின் குறுக்கம். ஏல் எனும் - வினையெச்ச விருதிகள். அம்பின் வீழ்சிபைக் காரணமாகவும் அரசுக்கர் வீழ்ச்சியைக் காரியமாகவும் வைத்துப் பொருள்கொள்ளினும் பொருள்தும். பகலவன் - பகலினை உண்டாக்குகின்றவன்; சூரியன்.

66. (ப-ரை) வேத்தன் வீயவும் - (தசரத) சக்கரவர்த்தி சாகவும் யாய்வரம் மேவும் - (கைகேயி) எசுற சிற்றன்னை விரும்பிய வரங் கேட்கவும், ஏந்தல் எம்மிவருந்தவும் - புகழுக்குடையோனாகிய என் தம்பி (பரதன்) துயரமடையவும் என் நகர் மார்தா - எனது நகரமாகிய (அயோத்தியில்) உள்ள சுவத்திராளும், வல்துயர் கூடவும் - கொடிய துயரத்தையடையவும், யான் வனம்போந்தது - நான் காட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது, என்னுடைப் புண்ணியந்தான் - எனது நல்வினைப் பயனாலேயாகும், என்றான் - என்று (ஸ்ரீ ராமபிரான்) அருளினான்.

துறிப்பு:—தாய் வரம்பெற்ற காரணத்தாலே ஸ்ரீ ராமபிரான் வனமடையப் புத்திரனது பிரிவாற்றாமையால் தசரதன் இறக்கவும் பரதன் வருந்தவும் நகரமார்தர் துயரமடையவும் நேர்ந்தபடியான் இக்கொடுமை யனைத்திற்குங் காரணம் தாய்வரமே என்றாலும் அதன்காரியம் தந்தையினது மரணமென்பது தோன்றவே ஆரியா 'வேத்தன் வீயவும்' என்று முதலில் எடுத்தாண்டனர். இவ்வளவு துன்பங்கள் நேர்ந்துவிட்டனவென்றாலும் அத்துன்பங்களின் பயனிலே துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்டபாநீலன, மென்பது தோன்ற போந்த தென்னுடைய புண்ணியம் என்றும் "கூட்டுட்டார். தம்பி பூரியுமரசரிமை தாம்பூரியுமரசரிமையே என்பது கொண்டுபோகும்பிற்தன்மையை விளக்குதற்கே என்னகர் என்றார் என்றும் மூதத புதல்வனாகிய தனக்கே அரசரிமை உரித்தாயதுபற்றி என்னகர் என்றார் என்றும்

பொருள்கொள்ளலாம். 'வீயவும்' என்பதில் 'வீ' பகுதி. போந்தது - சென்றது=இது 'வந்தது' என்னும் பொருள் தந்து நின்றது; போதரு=பகுதி.

67. (ப-ரை) அறத்தவாரெறி - சருமத்திலிருந்து தவறாத ஒழுக்கமுடைய, அந்தணர் தன்மையை - முனிவர்களது மேன்மையை, மறந்த - மறந்துபோன, புல்லர் - அற்பர்களான அவவர்க்கர்களினது, வலிதொலையேன் எனின் - வல்லமையைப் போக்கேனாலு, இறந்து போகிலும் - (நான்) இறந்து போனாலும், நன்று - நன்மையே, இது அல்லது - இஃதல்லாமல், பிறந்து - (நான் மனுடசரீரத்தில்) அவதாரங்கொண்டு, பெறும் பேறு - அடைகின்ற செல்வம், என்பது யாவதோ - என்று சொல்லப்படுவது மற்ற எதுவோ? (ஒன்றும் இல்லை என்றபடி)

குறிப்பு:—முனி சிரேஷ்டர்களுக்கு அரக்கர்கள் பல இடையூறுகள் இயற்றிக்கொண்டு வருகின்றன ரென்பதுபற்றி “அந்தணர் தன்மை மறந்த புல்லர்” என்றார். ஈற்றோகாரம் எதிராகிறப் பொருளில் வந்தது. ‘இது அல்லது’ இதுவல்லது என “முற்றுமற்றோரோவறி” என்ற குத்திர விதியால் வகரவுடன்படு மெய் பெற்றது இங்ஙனமன்றி உவ்வுது எனப் பொருள்கொண்டு வீரமானது என விரிப்பிதும் பொருத்தம்.

68. (ப-ரை) ஆவுக்கு ஆயினும் - பசுக்களைக் காத்தற்பொருட்டாயினும், அந்தணர்க்கு ஆயினும் - முனி சிரேஷ்டர்களை இரட்சிக்கும் பொருட்டாயினும், எளியவர்க்காயினும் - ஏழைகளை இரட்சிக்கும்பொருட்டாயினும், யாவர்க்கேனும் - (இவர்களைப்போன்ற) இன்னும் எவர்களைக் காக்கும்பொருட்டாயினும், சாவப்பெற்றவரே - உதவி செய்து இறக்கப்பெறுவோர்களே, தகைவானுறை - தகைமையுற்ற மேலுலகத்தில் வசிக்கின்ற, தேவர்க்கும் - தேவர்களாலும், செழுமும்பேரவர்களாவா - வணங்கிப்போற்றத் தகுந்த தேவர்கள் ஆவார்கள்.

குறிப்பு:—எளியவர் - துணைவன், தேகவலி, பொருள்வலி யற்றவர். ஆவுக்கு, அந்தணர்க்கு, யாவர்க்கு, எளியவர்க்கு=இவைகளினீற்றிலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையுருபுகள் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள் தந்து நின்றமையான் உருபு மயக்கம். இவவுருபுகிடையே வரும் வினைகள் முற்றும் தொகுத்தல். தேவர்க்கும் என்பது தேவராலும் எனக்குவவுருபு ஆல் உருபுப் பொருள் தந்து நின்றமையான் இதுவும் உருபுமயக்கத்தின்பாற்படும்.

69. (ப-ரை) சூர் அறுத்தவனும் - சூரபதமனென்ற அசுரனைவதைத்த குமரனும், சுடர் நேமியும் - பிரகாசமுற்ற சகராபுதபானியாகிய திருமாலும், ஊர் அறுத்த ஒருவனும் - நிரிபுரங்களை அழித்த பரமனும், ஓம்பினும் - (எனக்குமாறாக நின்று) எதிரிகளைக் காப்பாற்றினாலும், ஆர் அறத்தினென - அறந்த நின்ற தருமத்தினோடு, அன்றி - அல்லாமல், சின்றார் அநாம எதியில்நின்றார் (எவரானாலும்), அவர் வேர் அறுப்பன் - அவர்களை வேரோடு தொலைப்பேன், நீர் வெருவன்மின் - நீங்கள் பயப்பட்டுகோள், என்றான் - என்று (ஸ்ரீ ராமபிரான்) முனிசிரேஷ்டர்களுக்கு அருளிஞ்ஞர்.

திற்ப்பு:—திரிமூர்த்திகளுள்ளும் பிரமன் நிகரகஞ் செய்யத் தெரியாத வனானதுபற்றி ஆசிரியர் அவனை விலக்கிச் சூரர்களைச் சங்கரித்த சுப்பிரமணியனைக்கூட்டி யுரைத்தனர். இவ்வாசிரியர் விஷ்ணு பக்தரென்றாலும் மதுவேசமற்றவரானது பற்றியே சிவபெருமானை ‘ஒப்பற்றவன்’ என்ற பொருள்படக் கூறினார். பல இடங்களில் இதுபோன்று இவர் கூறியிருத்தலைப் பரக்கக் காணலாம். சிவபுராணத்தார்களில் எவரேனும் இங்ஙனம் மறந்தேனும் கூறுவாரல்லர். நேமி - விஷ்ணுவுக்கு ஆகுபெயராய் வந்தது விஷ்ணுவே ஸ்ரீராமபிரானானும் “விஷ்ணுவின் அம்சங்களின் ஒருபாகமே ஸ்ரீ ராமபிரானையவதரித்தது” என்பது விசிட்டாத் துலையதம். ஒம்பினும் என்பதினீற்றிலுள்ள உம்மை எதிர்மறைப்பொருளது. சூர் - இது வடமொழிச் சிதைவாய்ச் சூரபத்மனைக் குறித்து நின்றது.

70. (ப-ரை) உரைத்த வாடகம் - (இவ்வாறு) ஸ்ரீ ராமபிரான் சொன்ன வாசகத்தை, கேட்டு - (ஒருடிகள்) கேட்டு, உவந்து - (மனது) மகிழ்ந்து, ஒங்கி இரைதத காதலர் - அளவிடப்படாது பொங்கி யெழுந்த அன்புடையவர்களும், ஏகிய இன்னொர் - அன்பம் விலகியவர்களும், திரித்த கோலினா - (கையால்) திரித்த சண்டையுடையவர்களும், தேமறை பாடினர் - தெய்வத்தன்மை தங்கிய வேதங்களைப் பாடினார்கள், நிருத்தம் ஆடினர் - (உள்ளக்களிப்பினாலே ஆனந்தமேவிட்டுக்) கூத்தாடுகின்றவர்களாகி, நின்று விளம்புவார் - நின்று சொல்வாக்கா.

திற்ப்பு:—தேமறை என்பதற்கு ஒக ஒக மனத்திலும் நாளிலும் தித்திக்குந் தன்மையுள்ள வேதமெனினும் பொருந்தும். கோல் எனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும் அதனுள் ஏகதண்டம் திரித்தண்டம் இவை அடங்கும். ஆனந்தம் அகிசுரித்தவிடத்துச் தன்னையறியாமலே ஆடலும் பாடலும் ஏற்படுமொகவே “நிருத்தமாடினர் நின்று விளம்புவார்” என்றார் ஆசிரியர்.

71 (ப-ரை) தோன்றல் - நாயகனே, நீ முனியின் - நீ சினங்கொள்வாயேயானால், புவனத்தொகை - உலகாண்டங்களின் கூட்டம், மூன்று போல்வன - திரிலோகத்தை ஒப்பன(வாகிய), முப்பதுகோடி - முப்பது கோடி லோகாண்டங்கள், வந்து - (ஏககாலத்தில்) எதிர்த்தோன்றி, என்ற போதும் - எதிர்த்தபோதிலும், எசிர் அல - (அவை உனக்கு) எகிராகமாட்டா, என்றலின் - என்று தீர்மானிப்பதில், வேதம் - வேதங்களும், தவம் - தவங்களும், பெருஞானம் - விசேஷ ஞானமும், சான்று - சாட்சியாகும்.

திற்ப்பு:—வேதங்களைத் தெரிந்து அதன் ஆதாரமாகத் தவம்புரிந்து அதன் மூலமாகத் தத்துவ ஞானத்தை யடைந்து பின்னரே நஸ்வரனை அறியவேண்டி யிருத்தல்பற்றிச் “சான்றுவேதத் தவம்பெருந்தேன்” என்றார் ஆசிரியர். அவ்வாறு நஸ்வரார்த்தத்தை முனிவர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்களென்பதைவிளக்கவே ‘தோன்றல்’ என்றுவிளித்தனர் என்றார். தோன்றல் - எப்பொருட்டும் முதல்வன் - இது ஆகுபெயராய் எம்பிரானைக்குறித்

தது. தோன்று=பகுதி; அல்=தொழிற் பெயர் விருதி. “வேதங்களினாலே நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள திரி லோகங்களைப் போன்று எத்தனையோ அண்டாண்டங்கள் நின்னுள்ளிருந்து விரிந்து கிடக்கின்றன” என்பது தோன்ற, “மூன்று போல்வன முப்பது கோடி” என்றார் ஆசிரியர். என்ற என்பதில் ஏல்=பகுதி. முனியில் என்ற சொல்லாற்றலினால் நீ ரீளைத்தாலே அரக்கர் கூட்டம் அடியோடு அழிந்து படுவர் என்ற பொருள் அடங்கிற்று.

72. (ப-ரை) அனைது ஆகலின் - (நின் மகிமை) அத்தன்மையுடைய தாதலால், ஏயின ஆண்டு எலாம் - (நீ வனத்தில் இருந்துவரும்படி நின் சிற்றன்னை) உத்தரவிட்ட வருஷங்க ளெல்லாம், இன்னல் காத்து - (எங்களுக்குத்) துன்பம் (அணுகாதபடி) காத்துக்கொண்டு, இங்கு - இவ்விடத்தே, இனிது உரைவாய் என - இன்பமோடு வாசஞ் செய்வாயென்று, சொன்ன மாதவர் - சொல்லிய மகிமை தங்கிய முனிசிரேஷ்டர்களது, பாதம் தொழுது - அடிகளை வணங்கி, உயர் ழின்னர் மன்னவன் - மேன்மைபெற்ற அரசருக்கரசனாகிய சக்கரவர்த்தியின், 'மைந்தனும் - குமாரனாகிய ஸ்ரீ ராம பிரானும், லைகினன் - (அதற்குடன்பட்டு) ஆங்குத் தங்கியிருந்தான்.

தூிப்பு:—“கைகேசியின் கட்டளையே உலகாட்சிப்புக்கு ஏதுவானது” என்ற பெருமைபற்றி “ஏயினவாண்டெலாம்” என்றார் ஆசிரியர். இன்னல் காத்து என்பதை இன்னல் (வாராது) காத்து என்று பொருள்கொள்க. உயர் என்ற சொல் ஈற்றடியிலுள்ள ஒவ்வொருவருடைய சிறப்புக்கும் உரித்தாய் நின்றது மன்னாமன்னவன் - சக்கரவர்த்தி. லைகினன் - லை=பகுதி.

73. (ப-ரை) நீண்ட தமிழால் - நெடிய தமிழ்ப்பாஷையால், உலகை - உலகத்தை, நேயியின அளந்தான் - திருமாலையேபோல் அளந்தவராகிய (அகஸ்திய முனிவர்), ஆண்டுகயர் - வீரராகிய ஸ்ரீ ராமலக்குமணர், அவ்வயின் - அவ்விடத்தில், அடைந்தன - சோதனை, அறிந்தான் - தெரிந்துகொண்டவராகி, மாண்டவரதன் - மாட்சிமைபுற்ற வரங்களைக் கொடுத்தருள்கின்ற (ஸ்ரீ ராமபிரான்), சரண் வழங்க - (தமக்கும் தம்போன்ற முனிவர்களுக்கும்) ஆதரவளிக்கத்தக்கபடி, ஈண்டு - அதிகரிக்கின்ற, உலகை லேலை - ஆனந்தக்கடல், துணையேழ் உலகம் எய்த - பதினான்கு லோகங்களிலும் செல்ல, எதிர்வந்தான் - எதிர்கொண்டமைக்க வந்தார்.

தூிப்பு:—ஆண்டகை - ஆண்=சகை; தகை - இது சொல்லால் தொழிற் பெயரும் பொருளால் பண்புப்பெயருமாயிற்று. ஈண்டு+உலகை - லினைத்தொகை, தேவர்களும் வேதங்களும் தேடிக் காணாத திருவடித் தம்மை நோக்கி வலியவந்ததுபற்றி அகஸ்தியர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லையாகவே “உலகை வேலை ஏழலகமெய்த” என்றார் ஆசிரியர். தமிழிற் றுமைபை அளவிடமுடியாதாகவே “நீண்ட தமிழ்” என்று உணர்ப்புடன் கொடுத்தாரெனக் கொள்க. நேயியின - இது உள்ள இன் உவமப்பொருள்பற்றி வந்தது. “திருமால் உலகத்தைத் திருவடியால் அளந்ததுபோல் அகஸ்தியர் உலகத்தைத் தமிழால் அளந்தனர்” என்பது பொருள்.

74. (ப-ரை) இரைத்த - புகழ்கின்ற, மறை நான்கினொடு - வேதங்கள் நான்கினொடும், இயைந்தபிறயாவும் - (அவைகளைச்) சார்ந்த மற்ற (இதிகாசங்கள்) எல்லாவற்றையும், நிரைத்த - சிரம்பக்கற்றறிந்த, நெடு - நெடிய, சிபிர்ஞானக் கல்லில் - சிறந்த அறிவாகிய கல்லினிடத்து, நெடுநாள் இட்டு அரைத்தும் - பல நாள் வைத்து அரைத்துப்பார்த்தும், அயனாலும் - பிரமதேவனாலும், அறியாத - அறியப்படாத, பொருள் - ஸ்ரீ ராம பிரானாகிய பரம்பொருள், நேர்சின்று - (நமக்கு) எதிரில் சின்று, உரைக்கு உதவும் - நமது வேண்டுகோளின்படி கருபை செய்யும், எனும் உணர்ச்சியின் - என்ற எண்ணத்தினால், உவப்பான் - அகன் டியர் மகிழ்வாராயினார்.

தற்ப்பு—இரைத்த - இரை = பகுதி; த = சந்தி; த் = இடைநிலை; அ = பெயரெச்ச விசுதி. சப்தித்த என்பது பொருள்; இது பகவான் குணங்களைப் புகழ்கின்ற என்னும் பொருளில் வந்தது. அயனாலும் - இதிலுள்ள உம்மை இறந்தது கமுவிய எச்சப்பொருளில் வந்தபடியால் மறைந்த தேவர்களாலும் என்று உடப்படித்தி நின்றது. அறியப்படாத என்னும் செயப்பாட்டு வினை இவரு அறியாத என்னும் செய்வினையாய்த் திரிந்தது. நிரைத்த - இது நிரையக் கற்ற என்ற பொருளில் வந்தது. வேத வேதாங்கங்களை நன்குணர்ந்த அரண் பிரமாயதேவர்கள் நுணிகி நுணிகி ஆராய்ந்தும் எட்டுத்தற்கரிய பரம்பொருள் ஸ்ரீ ராமபிரான் என்பது தோன்றவே அரண்பிரமாதியரை வினைமுதற்பொருளாகவும் அவர்களது அறிவைக் கல்லாகவும் எம்பெருமான் 'பருமையை அரைப்பொருளாகவும் உவமானப் படுத்திக் காட்டிக்' "கல்லினெடு நாபிட்டிரைத்தும் அறியாத" என்றார்.

75. (ப-ரை) ஆன - நீங்காத, வெநிறல் - கொடிய வீரத்தையுடைய, அரக்கர் விடம் - இராககதாளாகிய விஷத்தினது, வோ முதல் அறுப்பான் - வேரை அடியோடு அறுத்தெறியும் பொருட்டி, மருத்துவன் வந்தனன் - வைத்தியனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான் வந்தான். (ஆதலால்) இமைப் பிலா - தேவர்கள், உயரதனா - பிழைத்தாராக, தவத்தோர் - முனிவர்கள், உயிர்த்தனர் - பிழைத்தார்கள், அரதனர் - இவரை ஒழுக்கத்தில் நின்றவர்கள், அறத்தின் நெறி நின்றார் - தரும வழி (தவறாது) நின்றார்கள, என - தனிவலிப்பான் - மிகவுந் துணிவாராயினார்.

நிப்பு.—உயரத்தனா. உயிர்த்தனா, நின்றனர் முதலியன துணிவு தரிக்காலம் இறந்தகாலமாயின. நின்றனர்கள் - கன் = விசுதிமேல் விசுதி. ஆன ஆன் = பகுதி; ஆ = எதிர்மறைவிசுதி. அறுப்பான் - அறு = பகுதி; பான் வினையெச்ச விசுதி. அரக்கர்களது பெயரே இனி உலகில் இல்லாமல் தொலைப்பதற்கு ஸ்ரீ ராமபிரான் வந்தானென்பது தேவர்கள் "அரக்கர் விட வோமுதலறப்பான் வந்தனன்" என்றார் ஆசிரியர்.

76. (ப-ரை) ஏனை உயிர் - மற்ற உயிர்கள், ஆமமுதலயாவும் - முதலான எல்லாப் பொருள்களையும், இடைவேலித்து - இடையிலே வெந்து

நீறும்படி செய்து, ஊண் நுகர் - (அவற்றின்) மாமிசத்தைப் புசிப்பின்ற, அரக்கர் - இராட்சதர்களது, உருமைச்சடு - இடியையும் சுடத்தக்க, சினத்தின் ஆன அனலை - கோபத்தாலாகிய பெரும் நெருப்பை, கடித்து அறித்து - சீசுகிரத்திற் தணித்து, உலகு அளிப்பான் - உலகத்திலுள்ள (பிராணிகளைக்) காப்பதற்கு, வானமழை வந்தது என - ஆகாயத்தின்கண் தோன்றுகின்ற ஸ்ரீராமபிரானாகிய மேகம் வந்தது என்று நினைத்து, முடிதும் - எதிர் கொண்டழைப்பதற் து விரைந்து முன்வருகின்ற, மனத்தான் - மனத்தையுடைய அகஸ்திய முனிவரானவர்.

குறிப்பு:—உயிராம் - 'ஆம்' தலை சிரப்பவந்த அசை. முதல் - முதல் = பகுதி; அ=குறிப்புப் பெயரெச்ச விருதி. அரக்கர்களது தவகள் கூட்டங்களைத்தவிர மற்றைய ஜீவர்களையும் ஜீவராசிகளையும் கொன்று மாமிசங்களைப் புசிப்பவர்கள் என்பது தோன்ற "எனையுயிரா முதலயாவும்" என்றார். அவ வப்பிராணிகளை அதனதன் அஞ்சிய காலத்திற் கு முன்னரே பிடித்துக் கொன்று தின்று விடுவதினால் "இடைவேலித் து" என்றார். 'ஊன் - உலகு' இவை ஆகுபெயராய் மாமிசத்தையும் பிராணிகளையும் குறித்தன. "அரக்கர்கள் செய்கின்ற தீமையைக் கொடிய நெருப்பென்றும் அந்நெருப்பின் உக்கிரம் நெருப்பின் மயமான இடியையும் சுட்டுத் தகிக்கப்பண்ணுமென்றும் ஸ்ரீ ராமபிரானது கிருபையை அவ்வித நெருப்பையும் குரிரசெய்க்கிற மழை" என்றும் ஆசிரியர் உவமானித்து விளக்கியிருப்பது பேரற்றற்பாலது. ஸ்ரீ ராமபிரானது திருமேனி நீல சிறமானது பற்றி அவரை வான மழை என்று உருவகப்படுத்தினார். 'சினத்தின் ஆன அனலை' இதிலுள்ள 'இன்' சாரியை எனக்கொண்டு "கோபமாகிய நெருப்பை" எனினுமாம்.

77. (ப-ரை) எண்டிசையும் - எட்டுக் கிசைகளும், ஏழ் உலகும் - ஏழு உலகங்களும், எ உயிரும் - அவற்றிலுள்ள எல்லா உயிரினமும், உய்ய - நலவகதி பெறுமபடி, குண்டுகையினில் - (மது) கமண்டலத்தில், பொருவ இல் - ஈடில்லாத, காவிரி கொணார்தான் - காவிரி நதியைக் கொண்டுவந்த (அகஸ்தியர்), இராமனை வரக்கண்டனன் - வந்தகொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ ராமபிரானைக் கண்டு, கருணைகூர - (அவனிடத்து) பற்றி மேலிட, புண்டரிக வான் நயனம் - தாமரை மலர்போன்ற பிரகாசமுடைய கண்கள், நீர்பொழிய சின்றான - ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக சின்றார்.

குறிப்பு —கண்டனன் - முற்றெச்சம். காவிரி - காவேரி என்பதின் மருஉ. அகஸ்தியர் கங்கா ஜலத்தைக் கமண்டலத்தில் கொண்டு பொதியை சென்றபோது கிளையக்கடவுள் காக்கையருக்கொன்றும் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துவிட அக்கவகை காவிரி எனப் பெயர்பெற்றது சென்றது. "நயன. நீர் பெருக்கின்றான்" என்ற சொல்லாற்றலினால் அகஸ்தியருக்கு ஸ்ரீ ராமபிரானைக் கண்டதும் பக்தி பெருகிற்று என்ற பொருளில் 'கருணைகூர' என்ற பதம் வந்ததெனக் கொள்ளப்பட்டது. கருணைகூர - இராமன் கிருபை செய எனினுமாம். கூர - கூர் = பகுதி; அ=வினையெச்ச விருதி.

78. (ப-ரை) நின்றவனை - (நேரில் வந்து) நின்ற அகஸ்தியரை, வந்த கெடியோன் - வந்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீராமபிரான், அடிபணிந்தான் - நமஸ்காரஞ் செய்தான், அன்று - அப்பொழுது, என்றுமுன தென் தமிழ் - எக்காலத்திலும் நிலைத்திருக்கிறதாகிய தித்தித்த தமிழை, இயம்பி - சொல்லி, இசைகொண்டான் - மகிமைபெற்றவராகிய, அவனும் - அந்த அகஸ்தியமுனிவரும், அன்பொடு தழீஇ - ஆவலோடு ஸ்ரீராமபிரானைத் தழுவிக்கொண்டு, அழுத கண்ணன் - ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டழுகின்ற கண்களையுடையவராய் வரவு நன்று என்று - உன் வரவு நன்மையாகக் கடவதென்று, பல நல்லுரை - பல இதமான வார்த்தைகளே, பகர்ந்தான் - சொல்லித் துதிப்பாராயினார்.

தற்ப்பு:—உலகளந்த திருமாலே ஸ்ரீ ராம பிரானென்பது தோன்ற வந்த கெடியோன் என்றார் ஆசிரியர். தமிழ் தித்திக்குந் தன்மையுடையதாயதுபற்றி அதனைத் தேறொடு ஒப்பிட்டார்; தேன் தென் எனச் செய்யுள் விகாரம் பெற்றது, “தோன்றி மறைகின்ற மற்ற பாவைகளைப்போலல்லாது தமிழ் ஆதிகாலந்தொட்டு ஒரு படித்தாயிருப்பது” என்னும் பெற்றி பற்றி அதனை என்றுமுன தமிழ் என்று ஆசிரியர் சிறப்படைவைத்துக் கூறினார். தழுவி என்பது தழீஇ என ஒசையாகருதிச் சொல்லிசையளபெடையாய் மருவிற்று. ‘கொண்டானவன்’ எனக் கொண்டு கூட்டிக் ‘கொண்டவனாகிய அவன்’ எனப் பொருள் கொள்ளப்பெற்றமையால் இது முற்றெச்சத்தின் பாற்படும். அன்று என்பது அப்பொழுது என்னும் பொருளில் வந்தது.

79. (ப-ரை) ஆழி உழுவன் புசல்வ - ஆக்ஞா சக்கரத்தை ஏராகக் கொண்ட (தசரத சக்கரவர்த்தி) திருமகனே, இனி - இனிமேல், மறை வாழும் - வேதங்கள் வாழும், அறம் வாழும் - சருமங்கள வாழும், மறுகீதி வாழும் - மானுடருக்கேற்பட்ட நியமங்கள் வாழும், தாழும் இமையோர் உயர்வர் - இராட்சதர்களால் தாழ்மையடைகிற விண்ணவர்கள் மேன்மை பெறுவார்கள், தானவர்கள் தாழ்வார - இராட்சதர்கள் தாழ்வடைவார்கள், (அதன்பொருட்டு) ஏழுவரும் வாழும் - ஏழு புவனங்களும் வாழ்வடையும், ஐயமில் - (இதற்கிதும்) சந்தேகமில்லை, மெய்யே - இது சுத்தியமே, (ஆதலால்) இங்கு உறைதி என்றான் - இங்கு தங்கியிருக்கவேண்டுமென்றார்.

தற்ப்பு:—ஆழியுழுவன் - ஆக்ஞாசக்கரமாகிய ஏரியினாலே உலகமுழுவதையும் உழுவவன், சக்கரவர்த்தி. உறைதி - உறை = பகுதி; த = எழுத்துப்பேறு; இ = முன்னிலை எவ்வொருமை விசுதி; “வாழும் மறை, வாழும் மறுகீதி” என்பனவற்றை மறைவாழும் மறுகீதி வாழும் எனத் திரித்துப் பொருள் கொள்க. தாழும் - இதிலுள்ள உம் பெயரெச்சு விசுதி; மறை உம் விசுதிகள் அனைத்தும் வினைமுற்று விசுதிகள்.

80. (ப-ரை) இபுவனம் முற்றும் - இந்த உலகம் எல்லாவற்றையும், ஒரு தட்டினிடையிட்டால் - ஒரு தராசுதட்டிலே வைத்து நிறுத்தாலும்;

ஒப்பு வரவிற்று என-சமத்துவமாகு மென்று, உரைப்பரிய - கூறுதற்கரிய, வாளுங் - வாளாயுதத்தையும், வெப்பு உருவுபெற்ற அரசன் - அக்கினி உருவுபெற்றுள்ள சிவபெருமான், மேல் வரை - மகா மேரு பருவத்தை வில் ஆ - வில் ஆகத் (தாங்கி), முப்புரம் எரித்த - திரிபுரங்களைத் தங்கு மாறு செய்த, தனி - ஒப்பற்ற, மொய்க்ணையும் - வலிமைபெற்றுள்ள அம்பையும், நல்கா - (ஸ்ரீ ராமபிரானுக்குக்) கொடுத்து.

திற்ப்பு:—இட்டால் - இதிலுள்ள சுற்றும்மை தொகுத்தல். வெப்பு - குடி, இது குட்டின் தன்மைக்காதாரமாகிய நெருப்புக்கு ஆதபெயராயிற்று. தனக்கென ஓர் உருவில்லான்; அடிபார் விரும்பும் உருவுபெற்று வருவான் என்பது தோன்றப் பரமசிவனை “வெப்புருவுபெற்ற அரசன்” என்றார் ஆழ்வார். இதனை ‘மதபேதமற்ற ஞான முதிர்ச்சி’ என்பர் ஜன்றோர்: இந்த ஞான முதிர்ச்சி சிவபுராண ஆசிரியர்கள் மாட்டுக் காண்டலே அறிது.

81. (ப-ரை) மஞ்ச - மைத்தனை, ஒங்குமரன் ஒங்கி - உயர்த்த மரங்கள் ஒங்கி (வளரப்பெற்றும்), மலையோங்கி-மலைகள் உயரப்பெற்றும், மணல் ஒங்கி - மணற்குன்றுகள் உயரப்பெற்றும், பூங்குலை உலாவு-மலர்க்கூட்டங்கள் மலிந்து கிடக்கும், குளிர் சோலை - குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலைகள், புடைவிம்பி அருகே விளங்கப்பெற்றும், தாகுநிறை - அசைத்தாடுகின்ற அலைகளோடுகூடிய, யாறுதவழ - ஆறுகள் பாய்க்கோடுகின்ற, துழைது சுற்றிடங்கலையுடையதாகிய, ஓரானின் பாகங்கள் - ஒரு மலைபின் அருகில், பஞ்சவடி - (ஐந்து மரங்கள் கூடியுள்ள) பஞ்சவடி என்று சொல்லப்படுகிற, உறையுள் - (ஒப்பற்ற ஒரு) வாசஸ்தானம், உளது - இருக்கிறது.

திற்ப்பு:—பஞ்சவடி - ஐந்து ஜலமரங்களின் கூட்டம்; அதனை உடைய இடத்திற்கு அது + ஆகுபெயராயிற்று. மஞ்சன் - மைத்தன் என்பதின் போலி, இது இவருடைய என்ற பொருளில் வந்தது; விரி வேற்றுமையிடத்து நகர வீறு கெட்டது. மரன் - மகரத்துக்கு நகரம் போலி.

82. (ப-ரை) கனி சுவ - பழங்கள் தருவனாகிய, கன்னி இளவாழை - மிக இளமையான வாழைக்கோப்புகளும், ககிர்வாலி எ செங்கெல் - கதிர்களை நீட்டியின் செங்கெற்பிரிகளும், உள - (செழிந்து) இருக்கின்றன, தேன் ஒழுகுபோதும் மிகை (தானே) வழிந்தோடுகின்ற, பூங்காவுகளும், உள (செழிந்து) இருக்கின்றன. தெய்வம் - தெய்வத்தன்மையாகிய, பொன்னி எனல ஆய - காவேரி என்கிற, னல் ஆறு உள - நீர்வளமுற்ற நதிகளும் (ஒழிக்கொண்டு) இருக்கின்றன, பொன் இவளோடு - சிதையாகிய (நின் மனைவியோடு), அன்பின் விளையாட, பிரியத்தோடு (கூடி) விளையாடுதற்கு, போதா - நாரைக்கூட்டங்களும், அன்னம் - அன்னப்பற ஓங்குகூட்டங்களும், உள - (அங்கு) இருக்கின்றன.

திற்ப்பு:—கன்னியிள-ஒரு பொருள்பற்றி வந்த பன்மொழி; இது மிகவும் இளமையான என்னும் பொருள்தந்து நின்றது. கதிர் வாலின் என்ப

தை வாலின் ககிர் எனத் திரித்து நீண்டிருக்கிற ககிர் என்று பொருள் கொள்ளவும். கதினையும் வாலையுமுடைய என்று பொருள்கொள்ளவும் பொருந்தும். ஈண்டு “மகாலட்சுமியே சிதையாக அவதரித்திருக்கிறாள்” என்பது தோன்றுமாறு பொன் எனக் குறிப்பாய்க் கூறினர் ஆசிரியர்.

83. (ப-ரை) ஏகி இனி - இனிச் சென்று, அவ்வயின் இருந்து - அவ்விடத்தில் தங்கி; உறையின் என்றான்-வசியுங்கள் என்று (அகஸ்தியர்) சொன்னார், மேகரிற வண்ணனும் - மேகத்தைப்போன்ற நிறத்தோடுகூடிய ஸ்ரீ ராமபிரானும், வணங்கி (அகஸ்திய முனிவரை) வணங்கி, விடை கொண்டான் - உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, பாகு அனைய - கற்கண்டை நிகர்த்த, சொல்லியோடு - சொல்லோடு கூடிய பிராட்டியோடு, தம்பி - தம்பியாகிய (இலக்குமணனும்), பரிவின் பின்போக - அன்போடு பின்னே செல்ல, முனி சிந்தை தொடர - அகஸ்திய முனிவரது மனது (அவர்கள்) பின்தொடர, கடுத்து போனான் - விரைவாகச் சென்றான்.

திற்ப்பு:—சொல்லி - சொல் = பகுதி; இ = பெண்பாற் பெயர் விசுதி. உறையின் - உறை = பகுதி; மின் = முன்னிலைப் பன்மை யேவல் விசுதி. கொண்டான் - கொண்டி; முற்றெச்சம். “முனி சிந்தை தொடர” என்ற பெற்றியால் “ஸ்ரீ ராமபிரான் மீது அகஸ்திய முனிவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த பக்தியின் பெருக்கு அளவுகடந்தது” என்பது பெறப்பட்டது.

84. (ப-ரை) காவதம் - காத வழிகள், பலவும் - அனைத்தையும், நடந்தனர் - (ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணாகர்) நடந்து சென்று, நல்நதி - நல்ல நதிகளையும், கிடந்தன - ஒன்றோடொன்று சேர்த்து கிடந்தனவும், நின்றன - தனித்தனி நிலையில் சினறனவும் (ஆகிய), கிரிகள் - வரைகளையும், கேண்மையின் நட்புக்கொண்டாற் ற்பால், தொடர்ந்தன - (ஒன்றோடொன்று) தொடர்ந்தனவும், துவன்றின - நெருக்கமுற்றிருப்பனவும், (ஆகிய) குழல் யாவையும் - இடங்கள் அனைத்தையும், கடந்தனர் - கடந்து சென்றவர்களாய், கழுகின் வேந்தை-கழுகுகளுக்கு அரசனாகிய (சடாயுவை), கண்டனர்-பார்த்தார்கள்.

திற்ப்பு:—காவதம்-ஏழரை நாழிகை வழித் தூரம். ‘கிடந்தனகிரிகள், நின்றன கிரிகள்’ என்பன மலைகளின் பெருக்கைக் காட்டி நின்றன. குழல்-இது ஆகுபெயராய்ச் சோலைகளைக் குறித்தது நின்றது. பலவும் இதினள்ள உம்மை முற்றுப்பொருளது. பாவங்களை நீக்குதல் நதிகளின் இயல்பாயது பற்றி ‘நல் நதி’ என்று அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறினார் ஆசிரியர்.

85. (ப-ரை) வனைகழல் - அணிந்த வீரக்கழையும், வரிசிலை - நீட்சி பெற்ற வில்லையும், மதுகை - வீரத்தையுமுடைய, மைந்தரை - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளை, சீனையவன் கண்டு - அந்தச் சடாயு பார்த்து, புனை சடை - தரித்த ஜன்தயாகிய, முடியினர் - முடியோடு கூடிய இவர்கள், வினைய - நோன்பினர்-நல்லினை தீவினைகளை அறுத்தற்கேற்ற தவமியற்றும் முனிவர்கள் என்றாலோ, வில்லினர் - வில்லையுடையவர்கள், (ஆதலால்) அல்லர்

முனிவர்கள் அல்லர், புலவரோ என - தேவர்களோ என்று, அயிர்த்த - சந்தீதகமுற்று, கோக்கினான் - பார்த்தார்.

தறிப்பு:—வினைகமழல் அறுநோன்பு, புனைசடை - வினைத்தொகைகள். கமழல் - வீரர்கள் அணிவின்ற ஓர்வகைக் காலணி; கமழில் அணியப்படுவது பற்றி அவ்வணி ஆகுபெயராய்க் கமழல் எனும் பெயர்பெற்றது. நோன்பு - நோன் = பகுதி; பு = பண்புப் பெயர் விருதி. கோல் பகுதி எனக்கொண்டு கோல்பு + நோற்பு. என்றாய்ப் பின்னர் நோன்பு எனத் திரிந்ததெனவுங் கொள்ளலாம். புலவர்—விபுதர் என்னும் வடமொழிப்பெயர்ப்பு.

86. (ப-ரை) புரந்தரன் முடலிய - தேவேந்திரன் முதலான, புலவர் யாரையும் - தேவர்கள் அனைவரையும், நிரந்தரம் - எப்பொழுதும், கோக்கு வென் - காண்பேன், நேமியானும் - சக்ரராயுதமுடைய விஷ்ணுவும், வரந்தரம் - வேண்டிய வரங்கள் கொடுக்கின்ற, அ இறைவனும் - அந்தப் பிரம தேவனும், மழுவலாளனும் - மழுவைக் கையிடங்கொண்ட சிவபிரானும், என்னை - எனக்கு, கரந்திர - (தம்மை) மறைக்க மாட்டார்கள், யான் என்றும் காண்பன் - நான் எப்பொழுதும் அவர்களைப் பார்ப்பேன்.

தறிப்பு:—நிரந்தரம் - வடமொழி. என்னை + எனக்கு; உருபுமயக்கம். தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதி இந்திரனுனது பற்றிப் 'புரந்தரன் முதலிய புலவர்' என்றும் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கள் பெயர் மாத்திரையில் மூவராயினும் ஒருவரே என்பதுபற்றி அவர்களை அடுத்தடுத்துக் கூறியும் அவர்கள் மூருருக்கும் ஒரு முதல்வனாய் நிற்பவன் விஷ்ணுவென்பதுபற்றி "நேமி யானும் அவ்வரந்தருயிறைவனும் மழுவலாளனும்" என்று முறைபிறழாதுக் கூறினார் ஆசிரியர். "நாராயணன் படைத்தான்" "நான்முகனை நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்" என்பது தமிழ்வேதம்.

87. (ப-ரை) காமன் - (அழகிற்சிறந்த) மன்மதன், என்பவனையும் - என்று சொல்லப்பட்டவனையும், கண்ணின் கோக்கினேன் - கண்களால் பார்த்திருக்கிறேன், தாமரைச்செங்கண் - தாமரைபோலும் அழகிய கண்களையுடைய, இ தடக்கை வீரர்கள் - இந்த விலாசமான கரங்களையுடைய, பூமருவுபொலனகமழல் - தாமரைப்பூவைப் போன்ற செவ்விய பாதங்களினது, பொடியினோடும் - தூசியினோடும், ஒப்புஆம்என - (அந்த மன்மதன்) நிகர் ஆவானென்று, அறிகிலேன் - நிச்சயப்படுத்த முடியாதவனாக இருக்கிறேன், (ஆதலால்) இவர்களுக்கொலாம் - இவர்கள் யாவராவரோ?

தறிப்பு:—காமனென்பவனையும் - உடமை உயர்வு சிறப்பு. அங்கமழிந்த மனமதனைக் காணுதல் அருமையாயினும் 'நான் கண்டிருக்கிறேன்' என்று உறுதியிற் கூறவே கண்ணில் கோக்கினேன் என்றார். இதனால் அவன் பரமசிவனது நெற்றிக்கண் பார்வையால் சாம்பராதற்கு முன்னர் கண்டிருக்கிறேன் என்பது பெறப்பட்டது. அறிகிலன் - இல் எதிர்ப்பறை இடைநிலை, கொல் - வியப்பைக்காட்டிவின்ற அசையார் ஆர்என மருவிற்று,

88. (ப-ரை) உலகு ஒரு மூன்றும் - ஒப்பற்ற மூன்று உலகத்தையும்; தம் - தமக்கு, உடமையாக்குறும் - சொந்தமாகச் செய்துகொள்ளும், அலகு அறும் இலக்கணம் - அளவற்ற மேன்மையான இலட்சணங்கள், அமைந்த மெய்யினர் - இசைந்த திருமேனியை யுடையவர்களாய், மலர் மகட்டுவமையாளோடும் - தாமசையில் உதித்த திருமகளுக்குச் சமமென்று சொல்லத்தக்க ஒரு பெண்ணுடனே, வந்த - (இங்கு) வருகின்ற, சிலைவலி வீரரை - வில்லில் வல்லமை பெற்ற இந்த வீரரை, தெரிகிலேன் - (இன்னொருவரென்று) தெரிந்துகொள்ள முடியாதவனாகிணைன், எழு - என்று எண்ணி.

குறிப்பு:—சுலர்க்க மத்திய பாதாள மென்கிற மூன்றுலகத்தையும் படைத்த பிரமனைத் தமது உந்திக்கமலத்திருந்து பிறப்பித்த விஷ்ணுவின் அம்சமானபடியால் ஸ்ரீராமனை உலகொரு மூன்றும் தம்முடமையாக்குறும் என்றார்; இங்குத் தம் என்றபன்மை இளையபெருமானையும் உடன்கூட்டிப் பொருள்தந்து நின்றது. மலர்மகளே இங்கன மவதரித்தனென்றாலும் அம்மலரைவிட்டு நீங்கினமையால் மலர்மகட்டுவமையாளோடும் என்றார் ஆசிரியர். மலர்மகட்டு என்ற விடத்து உமமை விகாரததால் தொக்கது.

89. (ப-ரை) கருமலை செம்மலை அனைய - கரியமலையையும் சிவந்த மலையையும் நிகர்த்த, காட்சிவர் - தோற்றமுடையவரும், திருமகிழ்மார்பினர் - இலக்குமி வசிக்கின்ற மார்பினை உடையவரும், (ஆகிய) செங்கண் வீரந்தாம் - செவ்விய கண்களுடைய இவ்வீரா, அருமைசெய் - அருமையாகச் செய்கின்ற, குணத்தின் - (நல்ல) குணங்களையுடைய, என்னுணைவன் - எனது சிநேகனாகிய, ஆழியான் ஒருவனை - சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதனை, இருவரும் - இந்த இரண்டுபேர்களும், ஒத்தனர் - ஒத்திருக்கின்றார்கள்.

குறிப்பு:—ஸ்ரீராமனைக் கருமலை என்றும் இலக்குமணனைச் செம்மலை என்றும் உவமை கூறியது அவரவர் நிறத்தைப்பற்றி. திரு என்பது ஈண்டு வீரலக்குமியைக் குறித்து நின்றது. செங்கண் என்பதைச் சிவந்த தாமரை போன்ற கண் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். அங்கனமாயின் தாமரை சொல்லெச்சம். ஆழியான் என்ற சொல்லாற்றலினால் ஆககிணை சக்கரத்தாக்குடையவன் அதாவது - தசரத சக்கரவர்த்தியாகிய வேந்தன் என்று பொருள் துலங்கவைத்தார் ஆசிரியர். அரோ - தளையிரப்பவந்த ஈற்றைச், குணத்தின் - குணத்தையுடைய; இரண்டன் உருபும் பயனும் உடன் தொக்கவிடத்து இன்சாரியை பெற்றது. பெண்களுக்கெல்லாம் உவமை கூறத்தக்க திருமகளுக்கும் இவள் உவமையாயதுபற்றிப் பிராட்டி ஒப்புயர் வில்லாதவரென்பது பெறப்பட்டது. அலகறு - குற்றமற்ற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக்குறும் - ஆக்குதல் அடையும்; தல் விசுதி வீசு ரத்தால் தொக்கது. உறும் - உறு பகுதி-உம் பெயரெச்ச விசுதி. மேலிரண்டியிலுமுள்ள எண்ணும்மைகள் தொகை, தாம் - பன்மை அசை,

90. (ப-ரை) எனப்பல - என்றுபலவாகிய, நினைப்பின - எண்ணங் களை, மனத்துள் எண்ணுவான் - மனதில் சிந்திப்பவராய், சினப்படவீரர் மேல் - சிற்றத்தையுடைய ஆபுதங்களோடுகூடிய வீரர்களிடத்து, செல்லும் அன்பினான் - சென்றுகொண்டிருக்கிற அன்போடு கூடியவராய், கனம் - பெருமையைப்பெற்ற, வரிசிலைபடை - கட்டமைந்த வில்லாபுத்தையுடைய, காளைவீரர் - காளைபோன்ற நீங்கள், யார் - எவர், மனப்பட எனக்கு - மனதிற்படுப்படி எனக்கு, உரைவழங்குவீர் - உத்தரம் செப்புங்கள், என்றான் - என்று (சடாயு) கேட்டார்.

சினம்படை, கனம்படை, மனம்பட என்பன “வேற்றுமைப்போய் வலிமெலியுழுவும்” என்ற சூத்திரப்படி வலி மிகுந்தன. உள் - இடப் பொருள் பற்றிவந்த ஏழனுருபு. காளை - அண்மைவிளியுமாம். மனப்பட என்றமையால் உண்மையைக் கூறவேண்டும் என்பது பெறப்பட்டது. ‘காளைவீரர்கள் யார், காளை நீர்கள் யார்’ எனவும் பாடம்.

91. (ப-ரை) வினைவியகாலையில - (சடாயு இப்படி) கேட்ட சமயத்தில், புனைமலர் தாரவர் - மலர்மாலையணிந்த இராமலக்குமணர், மெய்மமையல்லது - எதார்த்தமல்லாது, புகல்கிலாமையான - (மற்றொன்று) சொல்லுதல் இல்லாமையால், யாம் - நாங்கள். கனைகடல் நெடுநிலம் - சப்திக்கின்ற கடலால் சூழப்பட்ட நெடியஉலகம் அத்தனையும், காவல் - காத்தல் புரி கின்ற, ஆழியான் - ஆகஞாசககரதாரியாகிய, வனைகழல் தயரதன் - வீரக் கழல் தரித்த தசரதசககரவர்த்தியினது, மைந்தர் என்றார் - புத்திரர்கள் என்று (சடாயு அரசன் கேள்விகு மறுமொழி) சொன்னார்கள்.

குறிப்பு:—புனைமலர், கனைகடல், வனைகழல் முதலியன வினைதொகைகள். வனைதல் - அலங்கரித்தல்; இது ஈண்டு ‘தரித்தல்’ என்னும் பெருளில் வந்தது. தாரவர் - பெயரடியாய்ப் பிறந்து நின்ற குறிப்புப்பெயர். முன்னையபாட்டில் “மனப்பட வெனக்குரை வழங்குவீர்” என்பதற்கேற்ப இப்பாட்டில் “மெய்மமையல்லது புகல்கிலாமையால்” என்று ஆழ்வார் புனைந்து கூறி முடித்திருக்கும் பெற்றி போற்றற்பாலது.

92. (பரை, மறக்கமுற்றதன் - (யாவராலும்) மறப்பதற்கு முடியாதனவாகிய, வாய்மைகாத்தவன் - சத்தியத்தைப் பாதுகாத்துவந்த சக்கரவர்த்தி, துறக்கமுற்றான் என - சுவர்க்க பதவி அடைந்தாரென்று, முன்னம் சொல்லலும் - (சடாயு என்பவருக்கு) முன்னே சொன்ன தருணம், இறக்கம் உற்றான் என - இறந்துபோனார் என்று என்னும்படி, ஏக்கம் எய்தினான் - ஏக்கம் அடைந்தவராய், உறக்கம் உற்றான் என - துக்கம் அடைந்தவனைப்போல, உணர்வு நீங்கினான் - ஸ்மரணை அற்றவரானார்.

குறிப்பு:—சக்கரவர்த்தியினது சத்திய நெறிமுறையைப்பற்றிக் காலமெல்லாம் மறந்து மறந்து பார்த்தாலும் யாவராலும் அம்முறையை மறக்க முடியாது என்பது தோன்ற ‘மறக்க முற்றதனவாய்மை’ என்றார். இனிச்

சத்தியவந்தர்கள் ஒருவேளை மறந்தேனும் வாய்மை தவறியிருக்கலாம்; இவருக்கு வாய்மை விஷயத்தில் அம்மறதியுமில்லை எனவும் பொருந்தும். காத்தவன் - காப்பாற்றியவன்; காத்து அவன் என விளையெச்சப்பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். கைகேசித்தாய்க்குத் தாம் கொடுத்தவரம் இரண்டாதல் பற்றி முற்றாதன எனப் பன்மையிற்கூறினர். உணர்வு நீங்கினான் - உணர்வின்னன்று நீங்கினான் என ஐந்தனுருபுப் பொருளிலும், உணர்வைவிட்டு நீங்கினான் என இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகைப்பொருளினும் விரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

93. (ப-ரை) இருவரும் - (ஸ்ரீராமலக்குமணர்) இருவரும், தடக்கையால் - தங்களுது விலாசம் பொருந்திய கைகளால், தழுவினர் எடுத்தனர் - (அச்சடாபுவை) அணைத்தெடுத்துக் கொண்டவராய், கண்ணின் நீரினால் - தங்கள் கண்களினின்றும் பெருகிவழிகின்ற ஜலத்தினாலே, முகம் கழுவினர் - அவர் முகத்தைஅலம்பினார்கள், வழுதிய - (அதுசமயம்) நீங்கியிருந்த, இன் உயிர் - இனிய உயிர், வந்தமன்னனும் - வரப்பெற்ற (ஜடாபு) அரசனும், அழிவுறு நெஞ்சினன்-அழிதல்வந்தடைந்த மனமுடையவராய், அரசற்றினன்-(சக்கரவர்த்தியைப்பற்றியபல விஷயங்களை நினைந்து) புலம்பினான்.

தூரீப்பு:—மூர்ச்சை அடைந்தவர் தெளிந்தனர் என்னும் பொருளில் வழுதிய இன்னுயிர்வந்த மன்னனும் என்று வந்தது. தந்தை இறந்ததற்காகச் சடாபுஅடைகிற துக்கத்தைப்பற்றியும் ஒருவரது மரணத்தைப்பற்றியறிந்த பிறர் துக்கமுறும்போது மரணமடைந்தவரின் உரிமையாளருக்கும் துக்கம் அதிகரிப்பது இயல்புபற்றியும் ஸ்ரீராமலக்குமணரும் கண்ணீர் பெருக்கிராகவே 'கழுவின நிருவரும் கண்ணினீரினர்' என்றார் ஆசிரியர். தழுவினர்=எடுத்தனர்-முற்றெச்சங்கள். அரோ-தனைநிரப்பவந்த ஈற்றை.

94. (ப-ரை) புவலர்தம் புவலனே - அரசர்கள் எல்லோருக்கும் அரசனே, பொய்ப்பகையே - பொய்மைக்கெல்லாம் பகைவனே, மெய்க்கு அணியே - சத்தியத்திற்கு ஆபரணமாயிருப்பவனே, புகழின் வாழ்வே - கீர்த்தி என்பது தங்குதற்கிடமாயிருப்பவனே, சின்னம் - உன்னுடைய, பரவலரும் - புகழுதற்கு அருமையாகிய, கொடைக்கும் - கொடுக்கும் தன்மைக்கும் (தானம்), பணிகுடைக்கும் - தண்ணளியுற்ற வெண்கொற்றக்குடைக்கும், பொறைக்கும் - பொறுமைக்குணத்திற்கும், நெடும்பண்பு தோற்ற - விரிந்தகுணம் தோல்வியுற்றப்பின்னடைந்த, கரவலரும்-ஒளித்தல் இல்லாத, கற்பகமும் - தேவதருவும், உடுபதியும் - சந்திரனும், கடலிடமும் - கடல்கூழ்ந்த பூமியும், களித்துவாழ - சந்தோஷம்பெற்று வாழும் படி, இரவலரும் - யாசகமாய் ஏற்பவரும், நல்லறமும் - நல்லதருமமும், யானும் இனி - இனி நானும், என்பட - என்னதுயரை அனுபவிக்க, நீத்து எங்களை விட்டு (நீ) பிரிந்து, ஏகினாயே - சுவர்க்கம் புகுந்தாயே.

தறிப்பு:—சக்கரவர்த்தியினது கொடைக்குக் கற்பகதருவும் குடைக் குஞ்சந்திரனும் பொறுமைக்குப்பூமியும் தோற்றப்போயினவாகவே அவைகள் இனிக்களித்து வாழ நீ ஏகினை என்றார். கொடையால் ஏற்பவர்களும் குடையால் தருமமும் பொறையால் தம்மொத்தாரும் வெற்றிபெற்றிருந்தாராகவே இனிததோற்றொழிவர் என்னும் பெற்றிபற்றி “இரவலரும் நல்லறமும் யானுமினி என்பட” என்றார் ஆசிரியர். பொய்சொல்லற்காற்றாது மெய்யை நிலைநாட்டி அதனால் உயிாதுறந்தாராகவே ‘பொம்ப்பகை மெயக் கணி’ என்றார். ஏகினாய் என்பது இறந்தாய் என்னும் பொருளில் வந்த மங்கலவழக்கு. ஈற்று ஏகாரம் இரக்கத்தின் பொருட்டு வந்தது. என்பட - என்ன (பாடு)பட; இதனைச் சொல்லெசசம் என்பர். நீத்துநீந்த = பகுதி; உ = வினையெச்சவிசுதி; பிறவினையில் மெல்லொற்று வல்லொற்றாய் உ.

95. (ப-ரை) அலங்காரம் என-அலங்காரம் என்று கொண்டாடும்படி, உலகிற்கு - உலகத்திற்கு, அமுதளிக்கும்- அமிர்தத்தைக் கொடுக்கின்ற, தனிக்குடையாய் - நிகரற்ற வெண்கொற்றக குடையானே, ஆழிசூழ்ந்த - கடல்கூழ்ந்த, நிலங்காவலது - பூமியைச் காக்கின்ற தன்மையானது, கிடக்க- நிற்க, நாயகனே - (உலகத்திற்கு) இறைவனே, நிலையாத - நிலைத்தல் இல்லாத, நிலையுடையேன் - தன்மையையுடைய எனது, நேயநெஞ்சின் - அன்பு ததும்பிக்கொண்டிருக்கும் மனதின், வலங்காண - நலத்தைப் பரிசோதித்துக் காணும்பொருட்டு, நடந்தனையோ - இவ்வுலகத்தை வெறுத்துச் சென்றனையோ, தீவினையேன் - தீய செயல்களையுடைய நான், விலங்கானேன் - விலங்கினத்தைச் சார்ந்தவனுபிரங்கி ள்றேன், ஆதவினால - ஆனதுபற்றி, கண்பினின்றும் - நட்பின் தன்மையிலிருந்து, விலங்கினேன் - வழுவினவனாய், இன்னும் - (உன் மரணத்தைக் கேட்டபிற்புறமே) இன்னமும், உயிர்விட்டிலேன் - உயிர் நீங்கிச் செத்தேனல்லேன்.

தறிப்பு:—உலகத்திலுள்ள அனைவர்களுக்கும் இன்பத்தை நல்குவதோர் அழகுபற்றி அந்நிகழ்ச்சியை அலங்காரமென்றார் ஆசிரியர். அமுதளித்தல் என்பது அருள்வைத்துக் கர்த்தல் என்ற பொருளில் வந்தது. கிடக்க வென்னும் வினையெச்சம் நடந்தனையோ என்னும் வினமுற்றைத் தழுவிற்று, சடாயு பறவையினமானதுபற்றி எப்பொழுதும் பறந்துகொண்டே யிருக்கும் சன்மையையும் அத்துடன் ஒபாது சஞ்சரிக்கும் இயல்போடுகூடிய மன நிலையையும் அடக்கி ‘நிலையாத நிலையுடையேன்’ என்றார். தாமொரு பறவையாய் இருந்தும் தம்மை விலங்கினமாய் வைத்துக் கூறியது பொதுவாய் மனிதப்பிறவிக்கு மாறுதலான பிறவிகளையுமுதினுக்கும் விலங்கென்னும் பெயர் வந்திருத்தல் பற்றி. விலங்கு - குறுக்கு; இது ‘அர்யக்’ என்ற வடசொல்லின் பெயர்ப்பு. சக்கரவர்த்திக்கும் சடாயுவுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற நட்பின்தன்மை அளவுகடந்தது என்பதுதோன்ற ‘நேய நெஞ்சின்வலங்காண நடந்தனையோ’ என்றார். நடந்தனை-மங்கலம் ஆல் அசை

96. (ப-ரை) செயிர்கிடத்தல் செய்யாததிருமனத்தாய் - குற்றமான தன்மை தங்குதல் இல்லாத (சுத்தமான) மனதோடு கூடியவனே, துயிர் உடைக்கும் மத்து என்ன - தயிரினது கட்டிகளையுடைத்துச் சிதறும்படி செய்கிற கருவியைப்போல, உலகை நலிசம்பரனை - உலகத்தில் உள்ளவர்களை நலிய அடிக்கிற சம்பரா ரூரனை, தடிந்த அந்நான் - கொன்ற அந்தக் காலத்தில், அயிர் கிடக்கும் கடல்வலயத்து - நுட்பமாகிய மணற்குவி கிடக்கின்ற கடலால் குழப்பட்ட பூமியில், அயல் அறிய - பக்கத்திலுள்ளவர்கள் அறியும்படி, நீயுடல் நான் ஆவியென்று - நீ சரீரம் நான் ஆன்மா என்று, செப்பினும் - சொன்னும், சின்சொல்திறம்பா - (அவவாறு செப்பிய) சினது வாசகம் தவறாகாது, (என்றாலும்) உணர்வு இறந்த - அறிவிழந்த, கூற்றினார் - நமனார், உயிர்கிடக்க - உயிராகியநான் இப்பூமியில் வசிக்க, உடலை - சரீரமாகியசின்னை, விசும்புஏற்றி னூரே - சுவர்க்கத்திற்கொண்டுசேர்த்தாரே.

குறிப்பு:—உலகம் - உலகத்திலுள்ளவர்களையும் அயல் அயலில் இருந்தவர்களையும் குறித்தபடியால் இடவாகுபெயர். தடித்தல் - அறுத்தல். சம்பராசுர யுத்தத்தில் சடாயு சக்கரவர்த்திக்கு உதவிபுரிந்தது பற்றி 'நான் உடல் நீ ஆவி' என்று சக்கரவர்த்தி சடாயுடன் நட்புக்கொண்டனர் என்பது இக்கவியில் அமைத்துக் கூறப்பட்டது. உடலைவிட்டு உயிரைக் கொடுப்போரும் எமன் அதற்கு மாறுதலாக உயிரை வைத்து உடலைக்கொடுப்போனானே என்ற இழிவுபற்றி "உணர்விறக்க என்றும், அவனை இழிவு சிறப்பில் கூற்றினார் என்றும் கூறினார். நற்றீரகாரமும் புருஷன புகூதல் என்றபடி இழிவு சிறப்புப் பொருள்தந்து சின்றது.

97. (ப-ரை) ஆண்டு - அப்பொழுது, அவன் ஈது உரைசெய்ய - அச்சடாயு இந்த வார்த்தையைக் கூற, அவிலங்கல் தோளார் - பருவதம் நிகர்த்த தோளினையுடைய அந்த இராமலக்குமணர்கள், அஞ்சலித்த - வணக்கஞ் செய்த, மலர்க்கையார் - தாமரை மலர்போன்ற கைகளையுடைய வராய், அனபிடுளும் - அன்புடனே, மூண்ட பெருந்துன்பத்தால் - வாய்க் கப்பெற்றிருக்கிற பெருந் துயரத்தினாலே, முறைமுறையின் - அடிக்கடி, மலர்க்கண் - தாமரை மலர்போன்ற நேத்திரங்கள், மொயத்து நிறை நீரா - தங்கியிருக்கிற கண்ணீரை உடையவர்களாய், பூண்ட பெரும் புகழ் நிறுவி - பொருந்தப்பெற்ற பெர்ய கோத்தியை (உலகத்தில்) நிலைநிறுத்தி, தம்பொருட்டால் - தாம் வனம்புகுந்த காரணத்தால், மேலுலகம் - சுவர்க்கலோகத்தை, புக்க தாதை - அடைந்த தந்தை(யாகிய) தசரதன், மீண்ட ளன் வந்தான அவனை - மறுபடியும் உலகினகண் வந்தவனை கண்டனரே, ஒத்தனர் - பார்த்தவர்களையே போன்றார்கள்.

குறிப்பு:—இது என்னுஞ் சுட்டு ஈது என நீண்டது. புக்க - புகுபகுதி; அ=வினை எச்ச விசுதி; விசுதி புகுந்துழி இனவெழுத்து மிக்கது. கண்டனரே - ஏகாரம் தேற்றப்பொருளில் வந்தது. தாதை - தாத என்னும் வடமொழி வீசாரம். அஞ்சலித்தல் - கூப்புதல். 'மலர்க்கை, மலர்க்கண்'

இவை இரண்டும் உவமைத் தொகைகள். நிறுவி - நிறு; அல்லது நிறுவு = பகுதி; இ = வினையெச்ச விசுதி. நிறுத்தி என்பது பொருள்.

98. (ப-ரை) வேந்தன் - சக்கரவர்த்தி, விண் அடைந்தான் எனின் - சுவர்க்கம் அடைந்தான் என்றாலும், வீரர் நீர் - வீரத்தன்மை குன்றாத நீங்கள், எந்து ஞாலம் - தாங்கத்தகுந்த, பூமியை, இனிது அளியாது - ஆதரவோடு அடையுமா, இவண் - இவ்விடத்தில், போந்ததுஎனனை - வந்தது என்ன காரணம், புகுந்த என் - நடந்த காரியம் யாது, புத்திபோய் - புத்தி சென்று, காந்துகின்றது - வெகும்புகின்றது, கட்டுறையீர் என்றான் - நடந்தனவற்றை (உள்ளவாறு) கூறுங்கள் என்று (சடாயு) கேட்டார்.

குறிப்பு:—புத்தி - புத்தி. அடைந்தானெனின் - அடைந்தானெனினும்; உவமை விகாரத்தால் தொக்கது. புத்தி, கட்டு - வினையாலணையும் பெயர்கள், இவை நடந்த காரியங்கள் என்னும் பொருளில் வந்தன. கட்டு - உறுதி எனினும் பொருந்தும். காந்துகின்றது என்பதில் காந்து பகுதி.

99. (ப-ரை) தாதை கூறலும் - சடாயு இப்படிக் கேட்டதும், சீதை கேள்வனும் - ஜானகிமணாளாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் தம்பியைக்கேக்கினும் - சொல்லும்படி குறிப்பாய் லக்குமணனைப் பார்த்தார், அவனும் - லக்குமணனும், தன் சிற்றவை மாதரால் - தனது சிறிததாயாராகிய கைகேசியால் வந்த செய்கை - நோந்த காரியங்களை, வரம்பு இலா - அளவு இல்லாத ஒகவேலை ஒரிலின்று - அலைகளோடுகூடிய சமுத்திரத்தினின்றும் (கவலை யிற்) குழையாது, உணர்த்தினான் - (சடாயுவுக்கு) தெரியப்படுத்தினான்.

குறிப்பு:—முன்னொரு பாட்டில் விண்புகுந்த தந்தையே வந்தாரெனக் கண்டார் என்றமைக்கேற்ப இப்பாட்டில் சடாயுவைத் தாதை என்றனர். தாதைக்கு உயிரா நட்பாளர் ஆனதுபற்றித் தாதை என்றார் என்பதும் பொருந்தும். சிற்றன்னையால் தாதை விபத்துகளை இலக்குமணன் கடலினும் பெரிய கவலையுடன் கூறினான் என்பது தோன்ற ஒகவேலை ஒழிவின் மூலத்தினால் என்றார் ஆசிரியர். கேள்வன் - கேள் = பகுதி; அன் = விசுதி; வ = பெயரிடைசிலை. கேள் - அன்பு. அவை - அவ்வை = தாய்; இது அசையுள் விகாரம்பற்றி அவை எனத் தொகுத்துகின்றது.

100. (ப-ரை) உந்தை - நின் தந்தையாகிய சக்கரவர்த்தியை, உண்மையன் ஆக்கி - சத்தியத்தினின்று வழுவாதவராகச் செய்து, உன் சிற்றவை தந்த - உன் சிறிய தாயார் கொடுத்த, சொல்லை - உத்தரவை, தலைக் கொண்டு - கிரகில் அணிந்து, தாரணி - பூமியை, வந்த தம்பிக்கு - உடன் பிறந்த சகோதரனாகிய (பரதனுக்கு) உதவிய வள்ளலே - நல்கிய பெருந்தன்மையையுடைய ஸ்ரீராமனே, எந்தை - என் அப்பனாகிய நீ, வல்லது - (எந்த உலகத்திலும்) செய்யத்தகுந்த காரியத்தை, வல்லார் - செய்து முடிக்கத்தக்கவர், யாவர் என - வேறு யாவர் என்று (சடாயுவரசன்) வியந்து,

நறிப்பு:—தாரணி - தரணி என்பதின் விகாரம். சடாபு ஸ்ரீ ராமபி ராணை என்னை என்று கூறியது மகிழ்ச்சிபற்றி வந்த மரபு வழுவமைதியும், முன்னிலை இடம்பற்றிவந்த படர்க்கையுமாம். எஞ - என்பது குறி; ஆ - உடன்பாட்டு வினையெச்ச விருதி. என் - “என்று” என்பதின் குறுக்கம்.

101. (ப-ஐ) கேழ்கினர் மௌலியான் - ஒளி (நின்ற) விளங்குகிற கிரீடந்தரித்துள்ள சடாபு, கேட்டு - (இலைய பெருமான் சொல்லிவந்தன வற்றைக்) கேட்டு, உவந்தனன் - மகிழ்வடைந்தவராய், தோடி அலங்கலினீர் - இதழோடுகூடிய மாலை அணிந்தவர்களே, வளநட்டின் - வளப்பமுள்ள காட்டிலிருந்தும், கறந்தோ - நீங்கிவந்தீர், நீவிரும் - நீங்களிருவரும், கன்னுதல் தானும் - அழகிய நெற்றியையுடைய தோபிராட்டியும், இ காட்டில் வைகுதிர் - இந்தக் காட்டினிடத்தே இருந்தார், யான் காக்குவன் - நான் (உங்களைப்) பாதுகாப்பேன், என்னுன் - என்று சொன்னார்.

நறிப்பு:—கேழ் - ஒளி. உவந்தனன் - முற்றெச்சம். நல்லுதல் - நல் - இச்சொல் ஈண்டு அழகு என்னும் பொருள்தான் நின்றது; நல்லுதல் என்பது சேவையைக் குறித்தமையான் பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அலங்கலினீர் - அலங்கல் இன்றீர்; அலங்கல் - பூமாலை; இன்னன்னும் ஐந்தனுருபு இரண்டனுருபும் பயனும் வெளிப்படு பொருளில் வந்தது உருபுமயக்கம். வைகுதிர் - வைகல் = தங்கல் தோடி - அலங்கல் - தோட்டலங்கல் “நெடிலோடுயிர்த்தொடர்க்குற்றுகளங்கள் டறவொற்றிரட்டிம் வேற்றமைவிகவே” என்ற சூத்திரப்படி இரட்டித்தது.

102. (ப-ஐ) யீரர் - ஸ்ரீ ராமலக்குமணர்கள், புவியினுக்கு அணியாய் - பூமிக்கு ஆபரணமாய், ஆன்ற பொருள்களது - மிகுந்த வஸ்துக்களையளித்து, புலத்திற்று ஆகி - அநகே விளை நிலங்களை யுடையதாகி, அவி அகத் துறைகள் தாங்கி - பாவங்களை அவிக்கத்தக்க (புண்ணிய) நீர்த்துறைகளைக்காண்டு, ஐந்தினை நெறி அளவி - குறிஞ்சி மூலம் பால் மருதம் நெய்தல் என்ற ஐவகை நிலங்களினோடு கலந்து, சவியுறத் தெளிந்து - (கண்) ஒளி ஊடு செல்லத்தெளிந்து, தண்ணென்று - குளிர்ச்சியுற்று, ஒழுக்கமும் தழுவி - ஒழுகுதலையும் அடைந்து, சான்றோர் கவியன - புலவர்களால் பாடப்பட்ட செய்யுள் ஊப்போல, கிடந்த - இருந்த, கோதாவரியினை - கோதாவரி என்னும் நதியினை, கண்டார் - பார்த்தார்கள்.

நறிப்பு:—இச்செய்யுள் ஆன்றோர் கவியையும் கோதாவரி நதியையும் சிலேடையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நதியை உவமானித்துக்கூறும்போது பூமிக்கு அலங்காரமாய்ச் சிறந்த மணியும் பொன்னும் ஆரமும் அகிலும் ஆகிய பொருளைக் கொடுத்தும், பக்கத்தேயுள்ள விளை நிலங்களில் தங்கி ஜீவாதாரமாகிய தானியங்களை விளைவித்தும், பாவங்களைப் போக்க வல்ல பல நீர்த்துறைகளாய்த் தங்கியும் ஐவகை நிலத்தின் வழியாய்க் கலந்து பாய்ந்தும் தெளிந்தும் குளிர்ந்தும் ஒழுகுதலையும் பொருந்தி அறிஞர்களாற்

செய்யப்பட்ட கவினைப்போல் இருக்கின்ற கோதாவரி என்றும் ஆன்றோர் கவியை உவமானித்துக்கூறும்போது புலியின்கண் உள்ள மாந்தர்கள் அடையவேண்டிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற புருஷார்த்தமாகிய பொருள்களைக் கொடுத்தும் அறிவாகிய புலங்களில் தங்கி ஜீவாதாமாகிய ஞானத்தை விளைவித்தும் பாவங்களைப் போக்கவல்ல பல பகவநாமங்களாய்த் தங்கியும் எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்ற ஐவகை இலட்சணங்களின் வழியாய்க் கலந்து விரவியும் மனம் நிலைபெறத் தெளிந்தும் தண்ணளி நிகுந்தும் ஒழுக்கந் தழுவுதலையும் பொருந்தியது ஆன்றோர் கவி என்றும் சிலைஷயாகப் பொருள் விரித்துக்கொள்க.

103. (ப-ரை) கடவுளையாறு - தெய்வத்தன்மையுள்ள அந்தக் கோதாவரி நதி, வண்டு உறை கமலம் - வண்டுக்கூட்டங்கள் தங்குகின்ற தாமரை மலர்களாகிய, செவீவி - அழகுடைய, வாள்முகம் பொலிய - பிரகாசமுள்ள முகம் மலர்ச்சியை அடைய, வாசம் உண்டி உறை - மணம் தங்கியிருக்கப் பெற்ற, குவளை - நீலோற்பலங்களாகிய, ஒள்கண் - பிரகாசமுள்ள கண்கள், ஒருங்கு உற நோக்கி - ஒரு துறைபுறப்பார்த்து, ஊழின் - அடுத்தடுத்து, திருமலர் - அழகிய மலர்களை, தெளிந்திரைக்கரத்தின் - தெளிவுபெற்ற அலைகளாகிய கைகளினால், வாரித்துவி - எடுத்து அர்ச்சனைசெய்து, செல்வர்க்கண்டு - செல்வர்களாகிய ஸ்ரீ ராமலக்குமணனைப் பார்த்து, அடிபணிவது என்ற - அவர்கள் துபாதங்களை (பட சிப்பேரீட்டினால்) வணங்குவது போல, பொலிந்தது - துலங்கிக்கொண்டிருந்தது.

திறிப்பு:—தாமரையைக் கோதாவரி நதியின் முகமாகவும் குளையை அதன் கண்ணாகவும் அலைகளை அதன் கரங்களாகவும் உவமானிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமலக்குமணர் சீதை இவர்கள் சிற்ற கரையினோரம் அலைகளால் ஒதுக்கப்பட்ட உதிர்ந்த மலர்கள் அடிக்கடி அவர்கள் பாதத்தில் வந்து மோதியபடியால் அந்நதி அவர்களை மலர்கொண்டு அர்ச்சித்துப் பணிந்ததுபோல் இருந்ததுபற்றி 'திருமலர் தூவிப் பணிந்தது கடவுளையாறு' என்றார் ஆசிரியர். திரை - முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர். மலருந்தன்மையுடையது மலர்; கர்த்தாப்பொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். கங்கை, யமுனை, காவேரி, குமரி, கோதாவரி முதலியவை புண்ணிய நதியாயது பற்றிக் 'கடவுளையாறு' என்றார். 'தன்னொழி பெய்முன்' என்ற சூத்திரத்தின் இறுதியில் 'துணிநீரு முளரே' என்றபடி கடவுளியாறு என இகரத் தோன்றது. நின்றது. செல்வர்க்கண்டு - வேற்றுமைத்தொகை.

104. (ப-ரை) ஓகிமம் - அன்னப்புள், ஒதுங்கக்கண்ட - (நாணப் பட்டு) விலகுதலைப் பார்த்த, உத்தமன் - நற்குணாகிய (ஸ்ரீ ராமபிரான்) உழையன் ஆகும் - தன் அருகில் இருப்பவளாகிய, சீதைதன் - சீதாபிராட்டியினது, ஈடையை நோக்கி - (அழகிய) ஈடையைப்பார்த்து, சிறியது ஓர் திறுவல் செய்தான் - புண்ணைகபுரிந்தான், மாதவன் தானும் - சீதாபிராட்டி

பும் ஆண்டுவந்து - அக் கோதாவரி நதியின்கண் வந்து, நீர் உண்டு - தண்ணீர் சாப்பிட்டு, மீளும் - திரும்பிச் செல்லும், போதகம் - யானை, நடப்ப நோக்கி - நடந்து போவதைப் பார்த்து, புதியது ஓர் முறுவல் - (ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கிப்) புதிதாகிய ஒரு புன்சிரிப்பு, பூத்தான் - சிரித்தான்.

குறிப்பு:—ஸ்ரீ ராமபிரான் ஏகபக்தினி விரதன் என்பது தோன்ற உத்தமன் என்றும் அவரது சிரிப்பைச் சிறியதோர் என்றும் பிராட்டியினது சிரிப்பைப் புதியதோர் என்றும் முன்னதைச் செய்தானென்றும் பின்னதைப் பூத்தான் என்றும் அழகுபெறக் கூறினார் ஆசிரியர். சிறியதோர் முறுவல் புதியதோர் முறுவல்-இவை இரண்டும் புன்னகையைக் குறித்தன. / போதகம்—யானைக்கன்று; இது போதம் என்ற வடமொழியிலிருந்து வந்தது.

105. (ப-ரை) வில் இயல் - கோதண்டம் பெருந்திய, தடக்கை வீரன் - வலிமைதங்கிய கையினையுடைய வீரனான 'ஸ்ரீராமபிரான்,' வீங்கு நீர் - நீர்ப்பெருக்குள்ள, ஆற்றின்பாங்கர் - அந்தக் கோதாவரி நதியின் பக்கத்தில்; வல்லிகள் - கொடிகள், நுடங்கக்கண்டான் - அசைவதைப் பார்த்து, மங்கைதன் - பிராட்டியினது, மருங்குல்நோக்க - இடையைப் பார்க்கவும், அண்ணல்தன் - ஸ்ரீராமபிரானது, வடிவுகண்டான் - திருமேனியைப்பார்த்து, எல்லியங்குவளைக்கானத்து - இருண்ட நிறத்தினையுடைய நீலோற்பலக்காட்டில், இடையிடை - நடுநடுவே, மலர்ந்துநின்ற - புட்பித்திருக்கிற, அல்லியம்கமலங்கண்டான் - (பிராட்டியும் ஆங்கே) அழகிய இதழோடுகூடிய தாமரைமலர்களைப் பார்த்தான்.

குறிப்பு:—கண்டான் கண்டான் - இரண்டும் முற்றெச்சங்கள். குவளை மலர் இருண்டநிற முற்றிருப்பினும் அது அழகு பெற்றது என்பது தோன்ற அம் என்ற அடைகொடுத்தது கூறினார். ஸ்ரீராமபிரானது திருமேனி நீலநிறமென்றும் அவரினது கண்கரம் முதலிய அவயவங்கள் செய்ய நிறமென்றும் பெற்றி தோன்ற குவளைக்கானத்திடையிடை மலர்ந்து நின்ற அல்லியங்கமலம் என்றா. நோக்க-நோக்கு=பகுதி-அ=வினையெச்ச விசுதி. கானத்திடை - வேற்றுமைத்தொகை. அத்து - சாரியை.

106. (ப-ரை) இராமன் - ஸ்ரீராமபிரான், அனையது ஓர்தன்மைபால் - அத்தன்மைத்தான உன்னத நிலைமையை (அந்தி) பெற்றிருப்பதினாலே, அ அருவிரீர் ஆற்றின்பாங்கர் - மலையிலிருந்து வீழ்ந்தோடுகின்ற அந்தக் கோதாவரி நதியின் பக்கத்தில். பனிதரு - குளிர்ச்சி தங்கிய, படிவப்பஞ்ச வடிஎனும் - அழகாகிய பஞ்சவடி என்று சொல்லப்பட்ட, பருவசசோலை - இளஞ்சோலைகள் (சூழ்ந்த), தனிஇடம் அதனைநண்ணி - நிகரற்ற ஓர்இடத்தை அடைந்து, தம்பியால் சமைக்கப்பட்ட - இலக்குமணனால் அமைக்கப் பெற்ற, இனியபூஞ்சாலைஎய்தி - அருமையாகிய பன்னகசாலையை அடைத்து, இருந்தனன் - அதில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார், இப்பால் - பின்னர்

குறிப்பு:—பனிதருபடிவம் என்றமையால் ஸ்ரீராமலக்குமணர்கள் பஞ்சவடி சென்றபோழுது பனிக்காலமாயிருந்தது என்றும் சூரிய வெப்பம் பூமியிற் படாது மறைக்கத்தக்க நெருங்கிய இலைகளடர்ந்த குளிர்த் த சோலைகள் அடர்ந்த வனமென்றும் அரக்கர் வசிக்கின்ற இடமாதலால் மற்றையோர் வசித்தறகு அசசத்தை விளைவிக்குமிடமென்றும் பெறப்பட்டது. இனிய பூஞ்சாலை என்ற சொல்லாற்றலால் ஸ்ரீ இராமபிரானும் சீதாதேவியும் எகர்த்தமாயிருக்கத்தக்க இடமும் இளையபெருமானுலே அமைக்கப் பெற்றிருந்தது என்ற பொருள் துலங்கிற்று. இனிய என்பது அருமையாகிய என்னும் பொருள் பற்றி வந்த வினைமாற்று. தனியிடம் என்ற சொல் பனிதரும் என்ற சொல்லுக்கு 'அசசத்தைத் தரத்தக்க' என்ற பொருள் கூறும்படி வலியுறுத்தி நின்ற பெற்றி குறிக்கொள்ளற்பாலது.

107. (ப-ரை) மேலேநான் - ஆதியில், உயிரோடும்பிறந்து - தன் உயிரோடு உற்பவிதது, தான்வினாகாலம் ஓர்ந்து - தான் விருத்தியாகின்ற காலத்தை அறிந்து, உடன்உறை - கூடவசிக்கின்ற, கடியநோய்அனாள் - கொரோமாகிய வியாதியை ஒத்தவளாகி, நீலம்ஆம்மணிநிறம் - நீலம் என்னும் இரத்தினமணியின் நிறம்பெற்ற, நிருதர்வேந்தனை - அரக்கர்களுக்கு வேந்தனாகிய (இராவணனை) மூலநாசம்பெற - அவன் வேரோடு அழிந்துபடும்படி, முடிக்கும்மொய்ம்பினாள் - அழிக்கும் வலிமையையுடைய (சூர்ப்பகை)

கன்மவியாதி கருவிலேயே அமைந்து அது வெளிப்படும் காலத்தில் அதிகரித்து அவனைக்கொல்லுமாகவே இராவணனுடன் பிறந்து அவனைக் கொல்லுதற்குச் சூர்ப்பகையே காரணமாவாளானதுபற்றி அவனை உடனுறை கடிய நோயினாள் என்றார் ஆசிரியர். நாசம் - நசி என்னும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்த தொழிற்பெயர். மூலநாசம் பெற என்ற சொல்லாற்றல், இராவணனது மூலபலத்தையும் குறித்து நின்றது. மேலே—மேல் + ஐ. ஐ = சாரியை. 'வேந்தனை = முடிக்கும்' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

108. (ப-ரை) தன்கிளைக்கு - தன்னைச்சார்ந்த சுற்றத்தவர்களுக்கு, இறுதிகூட்டுவாள் - ஆயுள்முடிவைக் காட்டுகின்ற சூர்ப்பகை, மேலேநான் - ஆதிகாலத்தில், எண்தகும்இமையவர் - போற்றத்தகுந்தவானவர், 'அரக்கர் - இராக்கதர்கள், எங்கள்மேல் - எங்கள்மீது. விண்டனர் - குரோதங்கொண்டார்கள், விலக்குதிஎன்ன - எங்களுக்கு அவர்களால் நேரிடும் துன்பத்தை விலக்கியருள்வாய்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, அண்டசத்து - அனந்தசயனத்தினின்றும், அருதயில் துறந்த - மேம்பட்ட சித்திரையைவிடுத்து இங்ஙனம் அவதாரஞ் செய்தருளிய, ஐயனை - எம்பிரானை, கண்டனாள் - பார்த்தாள்.

குறிப்பு:—விண்டனர்-விள் = பகுதி; த் = இடைசிலை; அன் = சாரியை; அர் = பலாபால் படர்க்கைவிசுதி. விள்ளல் - பகைததல். பாம்பு முட்டையில் தோன்றுவனபற்றி அண்டசமென்று கூறி ஆதிசேஷனைக் குறிப்பித்தார் ஆசிரியர். அண்டசத்தருந்தயில்; - ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை:

அத்து சாரியை. பகவான் அனந்தன்மீது சயனித்தல் யோகசித்திரையாதலால் அதனை அருந்துயில் என்றார். ஐயன் - சுவாமி; அழகன்; ஸ்ரீராமபிரானது அழகில் மயங்கியே ரூர்ப்பநகை அவனைப் பார்த்தாலென்று தோன்ற 'ஐயனைக்கண்டனன்' என்றார். கிளை-உவமவாகுபெயர். எண் + தகு எண்டகு; கண்டனன் + தன்கிளை; கண்டனடன்கிளை; ணகரத்தின்முன் தகரம் டகரமாய்த் திரிந்தும் ளகரத்தைக்கண்ட தகரம் டகரமாய்த் திரிந்த விடத்து அந்த ளகரம் கெட்டும் புணர்ந்த தொடர்கள்.

109. (ப-ஊ) சிந்தையிலுறைபவற்கு - (தனது) மனதின்மீது குடிசெண்ட மனமதனுக்கு, உருவந்தீர்த்தது - வடிவம் (பரமசிவனது நெற்றிக்கண்ணினால் எரிபட்டு) அழிந்தது, இந்திரற்கு ஆயிரம் நயனம் - தெய்வேந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் (இருக்கின்றன) ஈசற்கு - சிவபெருமானுக்கு, முந்திய - பழமைப்பட்ட, மலர்க்கண் ஓர் மூன்று - ஒப்பற்றதாமரைபோன்ற கண்கள் மூன்று (இருக்கின்றன), உந்தியின் - தனது உந்திக்கமலத்தினின்றும், உலகு - எல்லாப் புனங்களுடும், அளித்தாற்கு - உண்டாகிய மகாலிஷனுக்கு, நான்கு தோள் - நான்கு புஜங்கள் (இருக்கின்றன), என்று - என்று கூறி, உன்னுவான் - (ஆனால் இந்தப் புருஷன் யாவனோ என்று பலபலவாறு) ஆலோசனை செய்வான்.

தூதிர்ப்பு:—சிந்தையிலுறைபவன் என்று கூறி மனமதன் உருவில்லாத வனாய் ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய மனத்தின்கண் தங்கி இச்சையை யுண்டு படுத்துபவன் என்ற பெற்றியைப்பெற்றவைத்தார் ஆசிரியர். 'நயனம், மூன்று, தோள்' என்பன "இருக்கின்றன" என்னும் பயனிலையை வருவித்துப் பொருள்கொள்ள நின்றமையால் இவை சொல்லெச்சங்களாவன. உறைபவனுக்கு இந்திரனுக்கு ஈசனுக்கு உலகளித்தானுக்கு; இவைகளில் உகரச்சாரியை தொக்கவிடத்து "ணன வல்லினம் வரட்டறவும்" என்ற சூத்திரப் படினகரம் மகரமாய்த் திரிந்து நின்றன. தீர்த்ததால் - ஆல் அகச.

110. (ப-ஊ) கற்றையம் சடையவன் - திரண்டிருண்ட அழகிய சடாபாரத்தைபுடைய பரமசிவன், கண்ணில் - தனது நெற்றிக்கண்ணினால், காய்தலால் - சுட்டெரித்ததால், இற்றவன் - தன் உடல் அழிந்தவனாகிய, அ அணங்கன் - அந்த அங்கமில்லாத மன்மதன், அன்று தொட்டு - அந்தக்காலத்தி லிருந்து. இன்றுகாறும் - இந்தநாள் வரையும், நல்தவம் இயற்றி - நல்ல தவத்தைச் செய்து, நல் உரு பெற்றனன் - (இந்த) நல்ல உருவத்தைப் பெற்றான், ஆம் என - அதிற் சந்தேகமில்லை என, பெயர்த்தம் என்னுவான் - திரும்பவும் நினைப்பான்.

தூதிர்ப்பு:—கற்றையம் சடை - கற்றையாயும் அம் என்ற நீர் தங்கியிருப்பதாயுமுள்ள சடை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம் - அம் - நீர் எனவே அது வங்கையைக் குறித்து நின்றது. ஐடா என்னும் வடமொழி சடை எனத் திரிந்தது. இற்றவன், பெற்றவன் - இறு, பெறு = பகுதி உருப் பெற்றான் - உருவைப்பெற்றான்; இரண்டனுருபு தொக்கவிடத்து முற்று

கரத்தின் முன் 'அன்னபிறவும்' என்றபடி வலியிக்கது. மன்மதனிலும் அழகு டையீவன் ஸ்ரீராமபிரானனுமபடி நல்லருவென்று சிறப்பித்துக்கூறினா. இற்றனன் - முற்றெச்சம். இது அவ வனங்கள் என்ற பெயரைத் தழுவிற்று.

111. (ப-ரை) அதிகம் நின்றொளிரும் - மிகுதிபாக நின்று பிரகா சிக்கின்ற, இ அழகன் - இந்த அழகோடு கூடிய புருஷனது, ஆண்முகம் - பராக்கிரமமுற்ற திருமுகமண்டலம், பொகியவிழ் தாமரைப் பூவை ஒப்ப தோ - இதழ் பரப்பி விரிந்த தாமரை மலரை ஒத்ததோ, கதிர்மதியா மெ னில் - நிலவைத் தருகின்ற சந்திரனை ஒத்ததோ வென்றால், கலகன் தே யும் - (அதனுடைய) கலகன் குறைந்து குறைந்து தேய்தலு அடையும். அம்மதி எனின் - (ஒருவேளை) கலகன் குறையாத பூரண சந்திரனோ என் றால், மதிக்கும், அத்தப் பூரணசந்திரனுக்கும், ஒர் மறு உண்டு என்பர் - ஒரு களங்க மிருக்கிற தென்று (உலகத்தார்) கூறுவார்கள்.

குறிப்பு:—பொதி. - முதனிலத் தோழிறபெயர். அம்மதி - சுட்டு மாத்திரமேயன்றி அம் அ விர்தம் நிறைந்தசர் சிரன் எனவும்பொருள்படும். ஆண்முகம் ஆள்முகம் எனக்கொண்டி யாவரையும் இரட்டிக்கின்ற கிருபா நிறைந்த வதனமெனவும் பொருள் கொள்ளற்பாலது. ஒப்பதோ - ஈற்றி லுள்ள ஒகாரம் எதிர்மறைப் பொருளாயதுபற்றித் தாமரை மலர்தலும் குவிதலுமுடையதாகவே ஸ்ரீராமபிரான் முகத்திற்கு, அது ஒப்பாகாதென்னும் பொருளை அதில் தொகுத்துப்பெறவைத்தார் ஆசிரியர். ஆல் - ஈற்றசை.

112. (ப-ரை) எவன் செய - (இதே மகாபுருஷன்) யாது காரியஞ் செய்தற்கு, இனிப் இ அழகை - (காணுதற்கு) இன்பந்தரத்தக்க இந்த வடி வழகை, எய்தினோன் - அடைந்தவன், அவம்செய - (இத்தகைய) அழகை வீண்படுத்த, திருவுடம்பு - அழகிய மேணி, அவச - வாடும்படி, றோற்கின் றான் - தவம்புரிகின்றான், நவம்செய - (எவரையும்) சிநேகஞ்செய்ய, தகைய இ ன்னிணம் - தக்கதாகிய இந்தத் தாமரையின் மலர்போன்ற, காட்டத் தான் - கண்களையுடைய இந்தப் புருஷேந்தமன், தவம் செய - தவத்தைச் செய்யும்படி, தவம் செய்ததவம் - தவமென்கிற அது செய்த தவத்தான், என் என்கின்றான் - என்ன (தவமோ) என்று சொல்வானாயினான்

குறிப்பு:—அவம் நவம் தவம் என்பன ஈற்றில் னகரம்பெற்றது ஒசை நயம்பற்றி வந்த போலி. எவன் என்னும் வினாவனைக் குறிப்பு முற்று 'என்' என வந்தது செய்யுள் விகாரம்பற்றிய இடைக்குறை. இதுவரையும் ஸ்ரீராம பிரானைத்தான் அனுபவித்ததற்கு முடியாது போனமைபற்றி வருத்தினான் என்பதை அவம் செய என்கின்ற சொல்லாற்றவினாவு் துலக்கினார் ஆசிரியர்.

113. (ப-ரை) ஒளிர் பஞ்சி - பிரகாசமுற்ற செவ்விய பஞ்சம், குளிர் விஞ்சு பல்லவம் - குளிர்ச்சி மிகுந்த இளந்தனிரும், அனுங்க (சமமாகமாட் டாது) பின்னடைய, செஞ்செவி - அழகும் சிவப்பும் பொருந்திய, கஞ்ச ரியிர் - தாமரையைப் போன்று உயர்ந்த, தோடிகள் ஆகி - சிறிய பாதங்கள்

னோடுகூடியவளாகி, அஞ்சொல் - அழகிய வார்த்தை (பேசும்), இளமஞ்ஞை என - (சாயலில்) இளமையுள்ள மயிலைப்போலவும், அன்னம் என - (நீடையில்) அன்னப்பேடு போலவும், மின்னும் வஞ்சியென - (இடையில்) துளிர் கின்ற கொடியைப்போலவும், நஞ்சுமென வஞ்சுமகள் - விஷத்தைப்போன்ற வஞ்சத்தனம்படைத்த சூர்ப்பநகை, வந்தாள் - (உடனே மறைந்து மேற் சொன்ன உருவம்பெற்று) அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

தறிப்பு:—செம்பஞ்சுபோன்ற சிவப்பும் பல்லவம்போன்ற மென்மையும், ஒருங்கே தாமரைக் கமைந்திருத்தல் பற்றி அவைகள் தனித்தனி ஒப்பாகமாட்டாவென்று தாமரைநயையே மெல்லிய பாதத்திற்குச் செஞ்செவிய கஞ்சம் என்று உவமை கூறினார் ஆசிரியர். அனுங்க - அனுங்கு=பகுதி; அ=வினையெச்சவிருதி; இது செஞ்செவிய என்னும் பெயரைத் தழுவிய பின் ஆகி என்னும் வினையைக் கொண்டது. குளிர் - முத்தனிலைத் தொழிற் பெயர். பல்லவம் - தளிர்; இது வடசொல். மின்னும் - இது தளிரும் என்று பொருள்தந்து நின்ற வினைமாற்றம். இனிச் சூர்ப்பநகையை 'மகள்' என்று ஆசிரியர் கூறியது இழிவினால் வந்த உயர்வு.

114. (ப-ரை) வேதமுதல் - வேதத்தின் முதற்பொருளான ஸ்ரீராம பிரான், சேயோய் - செவ்விய அழகு படைத்தவளே, திருநின் வரவு - உயர்வு பெறத்தக்க உன்னுடைய வருகையானது, தீது இல் வரவாகுக - தீமையில்லாத வரவாகக் கடவது, போத உளது - (எங்களை ஒரு பொருட்படுத்தி நீ) வரநேர்ந்தது' எம் உழை ஓர் - எங்களிடத்திலிருக்கிற ஒரு, புண்ணியம் அது அன்றோ - புண்ணியப்பேறல்லவோ, ஏது பதி - உனது வாசஸ்தானம் எது, ஏது பெயர் - உனது திருநாமம் என்ன, யாவர் உறவு - உனக்கு எவர் இனத்தவர்கள், என்றான் - என்று கேட்டார், பேதையவள் - அறிவற்றவளாகிய அந்த அரக்கி, தந்நிலை - தனது நிலைமையை, விரிப்பாள் - (இங்ஙனம் கேட்ட ஸ்ரீராமபிரானுக்கு) விரித்துக் கூறுவாளாயினாள்.

தறிப்பு:—சேயோய் - இளமைப்பருவமுடையவளே எனவும் பொருள்தம். வேதமுதல் - வேற்றுமைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பேதை என்பது மாதர்களுக்கோர் பெருமைக் குறித்தாய் பெயரெனினும் ஈண்டு இவளுக்கு அறிவிலி என்னும் பொருளில் வந்தது. போத - போதா அல்லது போதரல் என்னும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்த வினையெச்சம்.

115. (ப-ரை) பூவிலோன் - தாமரையில் இருக்கின்ற 'பிரமதேவனது', புதல்வன் - புத்திரனாகிய 'புலஸ்தியருடைய', மைந்தன் - புதல்வனாகிய 'விச்சிவசுவ', புதல்வி - குமாரத்தி, முப்புரங்கள் செற்ற - திரிபுரத்தை எரித்தவனாகிய, சேவலோன் - காளீவாகனத்தையுடைய (பரமசிவனது), துணைவன் ஆன - சிநேகனான, செங்கையோன்-குபேரனது, தங்கை-உடன் பிறந்தவள், திக்கின்மாவெலாந்துலைத்து - திக்கஜங்களை வென்று, வெள்ளி மலைஎடுத்து - கைலைமலையைப் பெயர்த்தெடுத்து, உலகம்மூன்றும் - மூன்று

லோகங்களையும், கா - காவல்புரிகின்ற, வலான் - வல்லவனாகிய 'இராவணனுக்கு', பின்னை - சகோதரி, காமவல்லியாம் - (என்பெயர்) காமவல்லி என்பார்கள், கன்னிஎன்றான் - (நான்) கற்புக்கெடாதவள் என்றான்,

பூவிலோன் - பூவை இல்லாகக் கொண்டவன்; பிரமன். செங்கையான் - செம்மையாகிய கையினான் - செம்மை - ஈண்டிது செல்வத்தைக் குறித்து அச்செல்வத்துக்கதிபதி குபேரன் என்ற பொருள் தந்து சிந்தறது. ஏதுபதி, ஏதுபெயர். ஏவருறவு என்ற வினாவிற்கு நேரே விடைபகர்வதாயிருந்தால் தான் எண்ணிவந்த காரியத்துக்குப் பங்கம் நேருமென்று நினைத்துத் தன் குலப்பெருமை தனப்பெருமை முதலியன உயர்த்திக் கூறும் பொருட்டுப் பிரமன் பரமசிவன் குபேரன் முதலியவரை இதிற புனைந்து கூறினான். தானொரு விதவையாயிருக்கிற நிலைமையில் தன்னைக் கன்னி என்று கூறியது தான் நினைத்துவந்த காரியத்துக்குப் பழுது ஏற்படக் கூடாதென்பது பற்றி. சே - என்பது எழுது ஆகவே சேவலோன் என்பது அதனை வாகனமாகக்கொண்ட பரமசிவனைக் குறித்தது.

116. (ப-ண) எந்தல் பொன் தோளிணம் - பெருமைக்கிருப்பிடமாகிய அழகிய தோளினை யுடையவரே!, காதலில் - ஒருவர் மேலொருவர் கொண்ட உண்மைக்காதலினாலே, கலந்தசிந்தை - ஏகமனமான, மாந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க்கும் - தலைவருக்கும் தலைவிகளுக்கும், மறைகளே வகுத்த கூட்டம் - வேதங்களே முறைப்படுத்திக்கூறிய விவாகத்தொகுதிகளில், காந்தர்ப்பம் என்பது உண்டு - கந்தருவவிவாகமென்ற ஒரு விவாகமிருக்கிறது, இஃது இயைந்தபின்-இந்த விவாவம் பொருந்தியபின்னர், எனக்கு மூத்த வேந்தர்க்கும் - எனக்கு முன் தோன்றியவர்களான குபேரன், ராவணன் முதலானவர்களுக்கும், விருப்புற்றுஆகும் - அவர்கள் விரும்பத்தகையதேயாகும், வேறும் ஓர்உரை - இன்னுமோர் வாசகம், உண்டு என்றான் - இருக்கிறது என்று கூறத் தொடங்கினான்.

திறிப்பு:—எட்டுவகை விவாகத்தினுள் கந்தருவம் என்பது ஒருவகை. இது தலைவனும் தலைவியும் தாமேதம்முள் ஒருப்பட்டி மணம்புரிந்து கொள்வது. கீந்தருவம் - காந்தர்ப்பமென்றது உபசாரவழக்கு. இம்மணம் எந்த வர்ணத்தார்க்கும் பொதுவாதலின் வேதத்திற் கூறியாங்குக் களவொழுக்கத்தின்பாற்படும். இவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் ஒருப்பட்டிக் கூடிய இம்மணத்தைத் தாய்தந்தையர். சுற்றத்தார் முதலியோரால் தடுத்தற்கு முடியாதென்பதுபற்றி ஸ்ரீராமபிரான் குபேரன் இராவணன் முதலியவருக்குப் பயந்தவரைப்போல் விளையாட்டாய்க் கூறியவற்றிற்குச் சூர்ப்பநகை இங்ஙனம் சமாதானம் கூறினான். உண்டு + ஆல்; 'இதிலுள்ள ஆல் தனையிரப்பவந்த அசை. இயைந்த - இசைந்த; இயை = பகுதி.

117. (ப-ண) வீரன் - ஸ்ரீ ராமபிரான், வளை எயிற்றவர்களோடு - வளைந்த பற்களோடு கூடிய அரக்கிகளுடனே, வரும் - நிகழுகின்ற, விளை

யாட்டு என்றாலும் - வினையாட்டுச் செய்கையானாலும், வினாவன் - (அதினாள்) உண்டாகிற காரியங்கள், தீமையேயாம் என்பதை - கெடுதலை வினை விப்பனவாம் என்பதை, உணர்ந்து - அறிந்து, நங்கை - ஏ பெண்ணே, உளவன் இயற்றல் - துயரத்திற்கிடமான காரியங்களைச் செய்தல், ஒல்லை - துன்பம், இளையவன் - என் தம்பி, உன் நிலையுணருமாயின் - உனது செய்கையை அறிந்துகொள்வானாளுந், முனியும் - (அவன்உன்னைக்) கோபித்துக்கொள்வான், விரைவின் - சீக்கிரத்தில், ஏகுதி என்றான் - (இவவிடத்தைவிட்டுப்) போய்விடு என்று ஸ்ரீராமன் கூறினான்.

தற்ப்பு:—ஒல்லைஎன்பதற்குத் தளர்வு, குறைவு என்பனவும்பொருளாகவே அது ஈண்டுத் துன்பம் என்னும் பொருள்பற்றி வந்தது. இங்ஙனமல்லாமல் ஒல்லை என்பதனைச் சீக்கிரம் என்ற பொருளிற் கூறினால் கடைசியடியிலும் அப்பொருள் படுமபடி விரைவின் என்று கூறியிருப்பதால் மிகைபடக்கூறல் என்னும் குற்றத்தின்பாற்படும். மேலும் உளவன் இயற்றல் 'சீக்கிரத்தில்' என் தம்பி உணர்ந்தால் என்பதில் வந்துள்ள சீக்கிரம் அத்துனை அவசியப்படவில்லை என்பது நுணுகியுணரத் தக்கது. முனியும் - முனி = பகுதி; உம் = படர்க்கையிடத்து வந்த உயர்தினை ஒருமை வினைமுற்றுவிருதி. எயிறு அவர் - எயிற்றவர்; நகர வீற்றுநகரம் தன்னொற்று மிகுந்தது. ஸ்ரீ ராமபிரான் சூர்ப்பநகையை நோக்கி நல்லவார்த்தையாச சொல்லிப் போவென்றான் என்பதை 'நங்கை ஏகுதி' என்ற சொல்லாற்றலால் துலக்கினார் ஆசிரியர். ஏகுதி; ஏகு = பகுதி; த் = எழுத்துப்பேறு; இ = முன்னிலை யிடம்பற்றிவந்த ஏவல் ஒருமை விருதி.

118. (ப-ரை) விடியல் காண்டலின் - பொழுது விடிவதைப் பார்த்ததினால், ஈண்டு - இப்பொழுது, தன்உயிர்க்கண்ட வெய்யான் - தனது உயிர் (ஆசையின் துன்பத்தால்) தன்னுடலவிட்டுவிடக்காது நிற்கின்றதைப் பார்த்த சூர்ப்பநகை, படியிலான் - ஒப்பிலாத சீதாபிராட்டி, மருங்கு உள்ள அளவு - ஸ்ரீ ராமபிரான் சமீபத்தில் இருக்கின்றவரையும், அவன் என்னைப்பாரான் - ஸ்ரீ ராமபிரான் என்னை ஏறிட்டுக் காணவும் மாட்டான், கடிதின் ஓடினென் எடுத்து - (ஆகையால் அவனைச்) சீக்கிரத்தில் ஓடி எடுத்து, ஒல்லை கரநது - விரைவில் பதுக்கி, அவள் காதல் வடிவினாளுடன் - அவளது ஆசைக்குரிய அழகனுடனே, வாழ்வதே வாழ்வு - வாழ்க்திருப்பதுதான் சுகமான வாழ்க்கை, எனமதியா - என்று மனதில் நினைத்து.

தற்ப்பு:—வெய்யான் என்பது கொடியவன் என்ற பொருள் தந்ததோடு காதன்மிக்க ஸ்ரீராமபிரான்மீது வேட்கையால் வெந்தவன் என்ற பொருளையும் தந்து நின்றது "உள்ளம்போய் காண்போய் உரைபோய் வரிநெடுங்கண் வெள்ளம்போய் வேகின்ற மென்தளிர்போல்" என்றார் புகழேந்தியாரும். அரக்கர்கள் சஞ்சரிப்பது பெருமபாலும் இரவிலே என்பது தோன்ற விடியல் காண்டலின் என்று கூறினார். ஆசிரியர், மதியா—மதி

பகுதி=ஆ=உடன்பாட்டு வினையெச்சவிருதி. ஒல்லை இப்பாட்டில் இது வினையில் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளபெற்றியுணர்க.

119. (ப-ரை) தனி இருந்தனன் - (இவன்) தனிமையாயிருக்கின்றான், என் சிந்தை - நான் நினைத்த எண்ணம், சமைத்தது - கைகூடிற்று, இனித்தாழ்வு உற்று இருந்து - இனிமேல் கால தாமதப்படுத்திக்கொண்டிருந்து, எனக்கு என்னாவது இல்லை - நான் யோசிக்கவேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று, துனி இருந்த வன்மனத்தினன்-அச்சமும் தைரியமும் விரவிய மனத்தினனாகி, தோகையைத் தொடர்ந்தான் - சீதாபிராட்டியைப் பின்பற்றி நடந்தான், கனி இரும் பொழில் - கனிகள் மலிந்துள்ள பெரிய சோலையின்கண், காத்து - காவல் செய்துகொண்டு, அபல் இருந்தவன் - சமீபத்திலிருந்த இலக்குமணன், கண்டான்-(அவ்வரசகி பிராட்டியிடம் விரைந்து செல்லுதலைப்) பார்த்தான்.

குறிப்பு:—சமைத்தது - தெளிவினால்தெளிக்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று. எனக்கு - உருபுமயக்கம். இல்லை என்பது இல் எனக் கடைகுறைத்தது. தோகை - இது ஆகுபெயராய் அதனை உடைய மயிலைக்குறித்துப் பின்னர் அம்மயில் தோகைபோன்ற சாயலோடுகூடிய பிராட்டி என்று சீதையைக் குறித்தமையான் இருமடியாகுபெயர். தொடர்ந்தான் என்ற சொல்லாற்றலினால் இவளைக்கண்டு பிராட்டி அஞ்சியோடு ஞன் என்பது பெறப்பட்டதுடன் அங்கனமோடிய சீதையைத் தோகை என்று ஆசிரியர் உவமானித்தபடியால் அவ்வோட்டமும் மயில்போன்ற சாயலோடு கூடியதாய் இருந்தது என்பதும் துலங்கப்பட்டது. கனி - கர்த்தாப்பொருள் விருதி புணர்ந்து கெட்டது பிழாட்டியை விரட்டியோடும்போது குர்ப்பாகைக்குத்தனரியம் இருந்தபோதிலும் 'ஏதும் கெடுதல் நேரிடக்கூடுமோ' என்ற பயமும் இருந்தது என்னும் பொருளை ஆசிரியர் 'துனி யிருந்த வன்மனத்தினன்' எனக் கூறித் துலங்கவைத்தார்.

120. (ப-ரை) சில்லடஇ எனக் கடுகினன் - (இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட இலக்குமணன்) அடி நீ நிற்பாய் என்று விரைந்துவந்து, பெண் என நினைந்தான் - (இவள் ஒரு) பெண் என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டபடியால், வில் டடாது - வில்லைக் கையில் தொடாமல், அவன் - அந்த இராட்சசியினுடைய, வயங்கு எரி என விரித்த - பிரகாசிக்கின்ற அக்கினிபோல் பரவியிருக்கின்ற, சில் அல் ஒதியை - நீண்டு வளர்ந்த கூந்தலை, செங்கையால் - (தனது) அழகிய கரத்தினால், திருகு உறப்பற்றி - சுற்றிக்கொள்ளுமாறு பிடித்து, ஒல் வயிறு உதைத்து - அடிவயற்றில் தனது காலினால் ஒரு உதை கொடுத்து, ஒளிகிளர் - மிளகலத்துடன் மிகுந்த, சுற்றுவான் உருவி - சுருள் வாளை உறையிலிருந்து (கையால்) எடுத்தது.

குறிப்பு:—சில்லடஇ எனக்கடுகினவன் அவ்வரசுக்கியைக் கொன்றே இருப்பானெனினும், அங்குனமல்லாது, அவள் சீதையைப்பிடித்ததும்

அவனை உதைத்ததும் முதலிய இவைகளைச் செய்ததற்குக் காரணம் அவனை அவன் பெண்ணென்று நினைத்ததே என்பது தோன்ற “நில்லடி இ னைக் கடிக்கின் பெண்ணென நினைத்தான்” என்றார் ஆசிரியர். கடிக்கின் முற் றெச்சம். எரி - எரிவது; வினை முதற்பொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்டது. ஆம் - அசை. ஒவ்வயிறு - வயிற்றின் முடிவீ.ம். சில் - சிறிது; சில் + அல்; சிறிதல்லாதது. (பெரிது) இது ஈண்டுக் குட்டையல்லாதது எனனும் பொருளில் வந்த வினைமாற்றம். நில்லடி - உயிரளபெடை.

121. (ப-ண) ஊக்கி - உற்சாகங் கொண்டு, தாங்கி - இலக்குமண னைத்துக்கிச் சுமந்துகொண்டு, விண்படர்வெமென்று-ஆகாயத்தில் செல்லு வோமென்று, உருத்து - கோபித்து, எழுவாளை - எழுகின்ற அவ்வரக்கி யை, நொய்தினின் - விரைவினில், தூக்கி - (பூமியில் விழுத்) தள்ளி, வெய்து - (இத்தகைய) கொடிய செயலை, இழையேல் - (நீ) செய்யாதே, என நுவலா - என்று கூறி, மூக்கும் காதும் - அவளது மூக்கையும் காதை யும், வெம்முரண் புயக் கண்களும் - வெப்பமுற்ற வலிய மார்பின் கண்களை யும், முறையால் போக்கி - ஒழுங்காக அறுத்து, போக்கிய சினத்தோடும் - போகவிட்ட கோபத்துடன், (அதாவது கோபந்தீர்த்த உடன்) புரிஞ் சல் விட்டான் - திருகப் பிடித்திருந்த சிைகையை விட்டுவிட்டான்.

தறிப்பு:—இலக்குமணன் மீது இவளது ஆசை சென்றிருந்தது பற்றி அவனது கரம் இவள்மீது பட்டதும் மகிழ்வடைந்தான் என்பது தோன்ற ஊக்கித்தாவகி என்றார் ஆசிரியர். படர்குவம் - படர்=பகுதி; வ்=எதிர்கால இடைநிலை; எம்=தனித்தன்மைப்பன்மை, இடமுற்ற வினை முற்று விசுதி. முறையாற் போக்கி என்ற சொல்லாற்றல் முதலில் மூக்கை யும் பின்னர் காதையும் பின்னர் மாபையும் அறுத்தான் என்றும் எம்பி ராணை இச்சித்ததும் பிராட்டிக்குத் தீங்கிழைக்கப் போந்ததும் தன்னை எடுத்து விண்ணிற் புக எழுந்த கமாயிய மூன்று குற்றத்திற்கு மூன்று தண் டனை விதித்தான் என்றும் எத்தகைய தீங்கைச் செய்தாலும் பெண்ணைக் கொல்லலாகாதென்ற நியமம்பற்றி இதுசெய்தானென்றும் பொருள் தந்தது.

122. (ப-ண) ஊற்றுமிக்க நீர்-ஊற்றிலிருந்து யிகப் பெருகிய தண் ணீர், அருவியின் - மலையிலிருந்து வடிகிற நீர்ப்பெருக்கைப்போல, ஒழுகிய- (தன் உடலினின்றும்) வடிகிற, குருதி - இரத்தத்தாலாகிய, சேறு வென் ளத்துள் - சேறு போன்ற பெருக்கின்கண்ணே, திரிபவன் - அலைபவளா கிய (அந்த அரசுக்கி), ஆற்றுகிறகிலன் - (வேதனையைப்) பொறுக்க முடியா தவளாய், தேவரும் இரிய - வானுலகத்தவரும் அஞ்சும்படி, கூற்றும் உட் கும் - ஏமனும் பயப்படுமபடியான, தன் குலத்தினோர் பெயரெலாம் கூறி - தனது குலத்தவர்களது பெயர்களை எல்லாம் எடுத்துக் கூறி, பற்பல பன்னி றின்று-பலபல வார்த்தைகளையும் பேசி, அழைத்தாள்-கூப்பிடுவாளாயினாள்.

தறிப்பு:—ஊறப்படுவது - ஊற்று. தேவரும் கூற்றும் இதிலுள்ள உம்மைகள் உயர்வு சிறப்புப் பொருளன. ஆற்றுகிறவன் - ஆற்று=பிற வினைப்பகுதி; கில்=ஆற்றலுணர்த்து மிடைசிலை; கு=சாரியை; இல் எதிர் மறை இடைசிலை; அள் பெண்பால் படர்க்கை விசுவதி. அறுபட்ட மூக்கு செவி முதலியனவற்றிக்கு ஊறறையும் இரத்தத்திற்கு அருவி நீரையும் உவமானித்ததால் அவன் சரீரம் ஒரு மலைபோன்றது என்பது பெறப்பட்டது. 'லளவேற்றுமையில் நடவு' மென்றபடி உள்திரிபவன் உட்டிரிபவன் என்று ளகரம் திரிந்தபின் மயங்காத தகரமும் டகரமாய்த் திரிந்தது. 'குறில் செறியாலள அல்வழிவந்த தகரம் திரிந்தபின் கெடும்' என்றபடி திரிபவன் தேவரும் திரிபவடேவரும் என்று தகரம் டகரமாய்த் திரிந்தபின் ளகரம் கெட்டது. எலாம் என்பதில் அரக்கரின் மிகுதிதுலங்கிற்று.

123. (ப-ண) தழல் எடுத்தான் - அக்கினியைக் கையிலேந்திய (பரமசிவனது), மலை எடுத்த - வெள்ளியங்கிரியைப்பெயர்த்தெடுத்த, தனிமலையே - ஒப்பற்ற மலைபோன்ற இராவணனே. கீ ரெடுகிலத்து - நீ இந்த நெடிய பூமியினிடத்தில், நிலை எடுத்து இருக்க - சாஸ்வத வாழ்வை வகித்திருக்கும்போது, தாபதர்கள் - முனிவேடவர்கொண் - இச் சிறுவர்கள், சிலை எடுத்துத் திரியும் இது - வில்லைக் கையிலேந்திக்கொண்டு (பயமின்றிச்) சஞ்சரிப்பது, சிறிது அன்றோ - உன் கௌரவத்துக்குக் குறைவல்லவோ, தேவர் எதிர்தலை எடுத்து விழியாமை - தேவர்கள் (உனக்)கெகிரில் தலை நீட்ட முடியாவகையில் (அவர்களை நீ ஜெயித்தது) சமைப்பதே - (உனக்குப்) போதுமானதாக முடிவதோ, இவை காணவாராயோ - இவரு நான் அடைந்துள்ள என் நிலைமையைப் பார்க்க நீ வரமாட்டாயோ.

தறிப்பு:—தாபதர் - தாபஸர்; தவஞ்செய்பவர்கள். இது வடமொழித்திரிபு. தேவர்கள் தங்களுக்குப் பகையாய்துபற்றி இந்நான் நமது பகைவர்களாகிய தேவர்கள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது என்னும் பொருளில் "தேவரெதிர் தலை எடுத்து விழியாமை சமைப்பதோ" என்றான் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒருவரால் ஒருவருக்கு அவமானம் நேர்ந்தவிடத்து அது அவர் பகைவருக்குக் கொண்டாட்டமும் தமக்கு அகைப்பற்றியே பெருங் கவலையும் ஏற்படுவது உலகவியல்பு என்பதை ஆசிரியர் இப்பாட்டகத்தில் துலக்கியிருப்பது போற்றற்பாலது.

124. (ப-ண) நெருப்பு - அக்கினியானது, அடியில் - (பூமியின்) கீழே, பொடி சிதற - பொரிப் பொரியாய்ச் சிதறும்படி, நிறைந்த - அதிகரித்த, மதத் திசையானே - மதங்கொண்ட அட்டதிக்கஜங்களினது, மருப்பு ஓடிய - கொம்புகள் முறிபடவும், பொருப்பு ஓடிய - மலைகள் தாள்படவும், தோள் நிமிர்ந்த வலியோனே - புஜங்களைத் தூக்கி நிமிர்ந்த பராக்கிரமசாலியாகிய இராவணனே, உருப்படிவம் - அழகாகியமேனி, மன்மதனை - இரதிகேள்வனை, ஒத்துளையேயாயினும் - (ஸ்ரீ ராமலககுமாரர்கள்) ஒத்திருக்கின்

ஸர்கள் என்றாலும், உன் செருப்படியில் - உனது புத்த பூமியில், பொடி ஒவ்வா - தூசிக்கும் இணையாகமாட்டாத, மானுடரை - இந்த மனிதர்களாகிய ஸ்ரீ ராமலக்குமணரை, சிறுதியோ - நீ கோபிப்பாயோ.

தற்ப்பு:— ஸ்ரீ ராமலக்குமணர் திருமேனி அழகில் இவன் மதிமயங்கி ஞானாகவே இராவணன் கோபிப்பானாகில் இவர்களுக்கு ஏதாவது குறைவு நேருமென்றும் அங்ஙனம் நேர்ந்துவிடில் தான் எண்ணியுள்ள காரியத் திற்கு ஒருவேளை பங்கம் நேர்ந்துவிடக்கூடுமே என்றும் இவன் இதுசமயத் தும் இரங்கினான் என்ற பொருளை 'உருப்படிவ மன்மதனை ஒத்துளரே யாயினும்' என்ற சொல்லாற்றலால் துவக்கினார் ஆசிரியர். இராவணன் கோபத் துக்கே ஆற்றாத இவர்கள் அவனது போர்ச செய்கைக்கு எங்ஙனம் ஆற்றுவர் என்பது கருத்து. செரு + படி செருகின்றபடி; வினைத்தொகை; இது வலிம்குத்தது "இயல்பில் விகாரமும் என்னும் சூத்திரத்து அன்னபிறவும்" என்பதில் அமையும். இது அரங்கியினது கூற்றாதலின் செருப்பு + அடி எனவும் பொருள்கொள்ளச் சிலேடையாகவும் கூறினார் என்பர் சிலர்.

125. (ப-ரை) கல் ஈரும் - மலைகளைத் தகர்க்க வல்ல, படை - ஆபு தங்களைக்கொண்ட, தடக்கை - விலாசமுற்ற கைகளையும், அடல் - அதற் கேற்ற வலிமையையும் (கொண்ட), கரதுடணர் முதல் ஆ - கான் தூட்டணன் முதலாக, அல் ஈரும் - இருளை விலக்குகின்ற, சடர்மணிப்பூண் - பிரகாசமுற்ற இரத்தினபிராணங்களுடைய, அரக்கர் குலத்து - இராக்கத் தர் குலத்திலே, அவதரித்தீர் - பிறந்தவர்களே, எல்லீரும் (நீங்கள்) அனைவர்களும், கொல் ஈரும்படை - கொல்லுதல் செதுக்கப்பட்ட படைகளையுடைய, கும்பகருணைப்போல் - கும்பகருணை நென்பாணைப்போல, குவலயத்துள் - இப் பூமியின்கண், உறங்குதிரோ - தூங்குகின்றீர்களோ, யான் அழைத்தல் கேளீரோ - நான் கூவுகிற சத்தத்தைக் கேட்க மாட்டீர்களோ.

தற்ப்பு:— கொல் - இரும்பு வேலை செய்யுந் தொழில்; இது ஆகுபெயராய் அவ்வேலைக்காரனைக் குறித்து சின்றது. கொல்லுகின்ற ஈருகின்ற படை எனினும் பொருந்தும். கும்பகருணை - குடம்போன்ற காதுடையவன், 'காக்கைக் குஞ்சென்றாலும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு' என்றபடி அரக்கர் குலம் இழிகுலமாயினும் அவள் அதைப் பெரிய குலமென் றெண்ணினான் என்பதும் இப்படியேதான் உலக இயல்பு என்பதும் 'அவதரித்தீர்' என்ற சொல்லாற்றலில் துவக்கினார் ஆசிரியர். ஆ-ஆகவென்பதின் குறுக்கம்.

126. (ப-ரை) என்றின்ன பலபன்னி - என்று இத்தகைய பல வார்த்தைகள் சொல்லி, இகல் அரக்கி - ஸ்ரீராமலக்குமணர் மேல் விரோதம்பாராட்டுகின்ற அச்சுரப்பகை, அழுது இரங்கி - அழுது துயரமுற்று, பொன்னுன்னும் படிஅகத்து - அழகு துலங்கும் பூமியின் மீது, புரள்கின்ற பொழுதகத்து - (வீழ்ந்து) புரளுகின்ற தருணத்தில், வன்சின் கைச்சிலை - மிகவும் வலிமைபெற்ற கைவில்லைத் தாங்கிய, நெடுந்தோள் - நெடிய புயத்

தினையுடைய, மரகதத்தின் மலை - மரகத மலையின் நிறம்போன்ற ஸ்ரீராம பிரான், அந்த நதியகத்து - அந்தக் கோதாவரி நதியினிடத்து, அகத்து நின்று - (நிலையான) தியானத்திலிருந்து, நிறைதவத்தின் - நிறைந்த தவத்தினது, குறைமுடித்து - மீதத்தைப் பூர்த்திசெய்து, வந்தான்-ஆங்குற்றான்.

நுதிப்பு:—பொன்னுன்னும் படியகத்து என்பதற்குச் சீதாபிராட்டி இருக்கின்ற இடத்தில் எனவும் பொருளும். பொழுதகத்து - அகம்; ஏழு னுருபுப் பொருளது. அரக்கி போடுகின்ற சத்தத்தால் அவள் தவகளைப் பற்றிப் பேசுகிற விஷயமுற்றினும் ஸ்ரீராமபிரான் கேட்டு அறிந்துகொண்டிருந்தானென்றும் 'ஏதோ என்னமோ' என்று விரைந்து வராமல் வைதிகச சடங்கினைப் பூர்த்திபண்ணியே வந்தானென்றும் கொள்ளுமாறு நிறைதவத்தின் குறை முடித்து என்ற சொல்லாற்றலால் துவக்கவைக்கா ஆசிரியர், மரகதம்; மரகதம் - எழுத்து நிலைமாற்றம். மலை - ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு உவமையாகுபெயர். வன் தின்-இரண்டும் ஒரு பொருட்சொற்களெனினும் ஈண்டு ஒரு சொற்பொருளையே வலியுறுத்தி சின்றன.

127. (ப-ண) வந்தானை - வந்த ஸ்ரீ ராமபிரானை, இடைநோக்கி - இடையே பார்த்தது, வயிறு அலைத்து - அடிவயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு, மழைக்கண்ணீர் - மழை பொழிவதுபோல் பொழிசின்ற தனது கண்களின் நீரினால், செந்தாரைக் குருதியொடு - தாரை தாரையாய் வடிந்துகொண்டிருக்கிற இரத்த வெள்ளத்தோடு, செழுநிலத்தை - செழிப்பாகிய (நல்ல) பூமியை, சேறு ஆக்கி - சேறு படும்படி செய்து, எந்தாய் - எனது யஜமானனாகிய (ஸ்ரீராமபிரானே), அந்தோ - ஐயையோ, உன் கிருமேனிக்கு-உனது அழகிய வடிவுக்கு அன்பு இழைத்த - அன்பினைச் செய்த, வன்பிழையால் - (இந்த) வலிய தப்பித்தகினால், இது - இதுதனபம், யான் பட்டபடி காண் - யான் அடைந்த விதத்தைப் பார்ப்பாய், என்று எதிர்விழுந்தான் - என்று எதிரே விழுந்துகொண்டு (புரண்டழுதான்).

நுதிப்பு:—எந்தாய் - சிறப்பில் வந்த மரபுவழுவுமைதி. அந்தோ இரக்கப் பொருளுணர்ந்து மிடைச் சொல். எந்தாய் யான் = எந்தாயான் யகரத்தின்முன்யகரம் கெட்டது. “யரமு முன்னர்” என்னும் சூத்திரத்து “மேல்” என்றதனாலமையும். குர்ப்பாகை ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு ஏதோ தான் நன்மை செய்யப் புகுந்ததாகவும் அதன் பொருட்டுத் தன்னைப் போற்றிப் பாராட்டவேண்டியதிருக்க அதை விசித்து இலக்குமணன் இப்படி அவமானஞ்செய்துவிட்டானென்றுக் கருதி எம்பிரான் வந்ததும் சலிப்புச் சொல்வதுபோல் சொன்னானென்பதும் பெரும்பாலும் ஸ்திரீகளுடைய குணம் இங்ஙனமே என்பதும் “அந்தோ உன் கிருமேனிக் கன்பிழைத்த வன்பிழையால்” என்ற சொல்லாற்றலில் துவக்கினார் ஆசிரியர். அன்பு செய்த நன்மைக்கு இனையபெருமான் தன்பிழைத்தான் என்று அவன் முறையிட

டுக்கொண்டாள் என்பது இதன் பொருள். வந்தாளை - வினையாலணையும் பெயர். வயிறலைத்தல் - வயிற்றில் அடித்துக் கொள்ளுதல். பொதுவாக ஸ்திரீகளது பேதமைக்குணத்தில் இது ஒன்று.

128. (ப-ஊ) பேடிப்போர் வல்லரக்கர் - பேடித்தன்மையான போர் புரிவதில் வலிய இராட்சதர்களது, பெருங்குலத்தை - பெரிய கும்பல்களை, ஒருங்கு அவிப்பான் - வேரோடு மடிக்கும்பொருட்டு, தேடிப்போந்தனம் - (யாம்) வலியவந்திருக்கின்றோம், இன்று - (ஆதலால்) இப்பொழுது, தீமாற்றம் சில விளம்பி - கொடுமையான வார்த்தைகள் சிற்சில சொல்லி, வீடிப்போகாது - (வீணாக) இறந்துபோகாமல், இ மெய் வனத்தை விட்டி - இந்த உண்மையான வனத்தை விட்டி, அகலஒடிப்போ - தூரமாக ஒடிப்போய் விடி, என்று உரைத்த - என்பதாகச் சொன்ன, உரை கடந்தாறகு - வேதங்களால் அளவிட்டுக் கூறுதற்கு எட்டாத ஸ்ரீ ராம்பிரானுக்கு, அவன் உரைப்பான் - அந்த அரக்கியாகிய குரப்பங்கை கூறத்தொடங்கினான்.

தற்பு:—போரிய தோல்விகண்டால் ஓடுவதாகப் போக்குக் காட்டி ஆகாயத்திலும் மறைந்து போர் செய்ய வல்லவர்கள் அரக்கர்கள் என்றும் அத்தகைய போரின் தன்மை ஆண்மையும்ன்று பெண்மையும்ன்று என்றும் பொருளுகொள்ளுமாறு 'பேடிப்போர் வல்லரக்கர்' என்றார் ஆசிரியர். அவிப்பான் - அவிபகுதி; பான் எதிர்காலங் காட்டிவந்த வினையெச்ச விசுதி. பஞ்சவடி முதலிய வனங்களில் முனிவர்கள் தவஞ் செய்துவருகின்றபடியால் அவைகளை மெய் வனம் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது வீடல் - சாதல். வீடி - வீடு = பகுதி; இ = வினையெச்ச விசுதி உரைகள் + தந்தான் எனப் பிரித்து வேதங்களைக் கொடுத்தவன் என்றும்பொருள்கொள்ளலாம்.

129. (ப-ஊ) இருந்த - (ஜநஸ்தானத்தில்) வசித்திருந்த, மாகரன் - பெரிய சரீரத்தோடு கூடிய கரனென்னும் அரக்கர் தலைவனது, தாளிணையின் மிசை - இரண்டு பாதங்களின்மீது, சொரிந்த சோரியன் - வடிந்தோடிய இரத்தவெள்ளத்தோடு கூடியவனும், (சொரிந்த) கூந்தலன்-கீண்ட கூந்தலோடு கூடியவனும், தூம்பு என - றீரோடையைப்போல, தெரிந்த மூக்கினள்வாயினள் - காணப்பட்ட மூக்கோடும் வாயோடும் கூடியவனும் (ஆகிய சூரப்பங்கை) செக்கர் - செம்மேகமானது, மேல் விரிந்த - மேலே படர்ந்திருக்கிற, மேக மென விழுந்தான் - (கரு)மேகத்தைப்போல வீழ்ந்தான்.

தற்பு:—சூரப்பங்கையின் சரீரம் கருப்பாயும் அவன் கூந்தல் செம்பட்டையாயும் அவன் மீது சொரிந்து வடிந்துள்ள இரத்தம் செகப்பாயும் இருந்தனபற்றிச் "சொரிந்த சோரியன் கூந்தலன் செக்கர்மேல் விழுந்த மேகம் என வீழ்ந்தான்" என்றார் ஆசிரியர். கூந்தலும் இரத்தமும் செம்மேகம் என்று உவமானித்தபடியால் விரிந்த மேகமென்று உவமானித்த அவன் சரீரம் "கருநிறம் உள்ளது" என்பது பெறப்பட்டது. அரோ - ஈற்றைச்.

130. (ப-ரை) இருவர் மானுடர் - இரண்டு மனிதர்கள், தாபதர் - தபவேடம் பூண்டவர்கள், ஏந்திய - தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற, விரி வில் வாள் கையர் - நீட்சிபெற்ற வில்லோடும் வானோடும் கூடிய கையினர், மண் மதன் மேனியர் - இரதி கேள்வன்போலும் (அழகுபடைத்த) திருமேனியுடையவர்கள், தருமரீரர் - நல்ல குணமுள்ளவர்கள், தயரதர்காதலர் - தசரத சக்கரவர்த்தியினது புத்திரர்கள், செருவில்நேரும் - போரிட்வதிற்படுகின்ற, நிருதரைததேவோர் - இராட்சதர்களைத் தேடித் திரிபவர்கள்.

குறிப்பு:—தனக்குத் துன்பத்தைச் செய்த ஸ்ரீராமலக்குமணரைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்பது அவள் முறைப்பாடாய் இருந்தாலும் அவர்கள் மீது தனக்குள்ள ஆசை மிகுதிபற்றி மன்மதன் “மேனியர், தருமரீரர்” என்று விசேடித்தான். இப்பாட்டில் இருக்கின்றார் என்பது சொல்லசைசம்.

131. (ப-ரை) ஒங்கு அறம் சின்று - உயரும் தருமமார்க்கத்தில் ஒரு குபவராயிருந்து, நோக்கி - அத்தருமநெறி தவறுகிற இடங்களை ஆராய்ந்து, நிறுத்தும் நினைப்பினர் - (அவ்விடங்களில் மீண்டும் தருமத்தை) நிலைநிறுத்துகின்ற நோக்கமுடையவர்கள், வென்றிவேல்கைகிறுதரை - வெற்றிபொருத்திய வேலேந்தும் கரங்களுடைய இராட்சதர்களை, வேரறக்கொன்று - (அவரை) அடியோடு மாய்த்து நீக்குதும் என்று - தொலைத்துவிடுவோம் என்று, உணர் கொள்கையார் - கருதுகின்ற கோட்பாட்டை உடையவர்கள், உன்வலிஒன்றும் நோக்கலா - உனது (படைவரம் முதலிய கணக்கற்ற) புஜபலபரக்கிரமங்களில் எதையும் மதியாதவர்கள்.

குறிப்பு:—ஸ்ரீராமலக்குமணருடைய வீரம் தவம் அறம் பெருமை நோக்கம் முதலியவற்றை அரக்கி எடுத்துப் புகழ்ந்தாள் எனினும் அவை அனைத்தும் சின்பலத்திற்கு முன்சில்லாதென்னும் பொருளில் கரனை அவள் அறித்தாள் என்னும் பெற்றி தோன்ற “ஒன்றும் நோக்கலருன்வலி” என்ற அடியில் துலங்கவைத்தார் ஆசிரியர். ஒங்கறம் - வினைத்தொகை. நீக்குதும் - நீக்கு = பகுதி; தும் = எகிர்காலம் காட்டிநின்ற தன்மைப் பன்மை விசுதி. நோக்கலா - நோக்கு = பகுதி; அல் = எகிர்மறைஇடைநிலை; அர் = பலர்பால் படர்க்கை விசுதி. அறன் - அறம்; மகரததுக்கு நகரம்போலி.

132. (ப-ரை) ஒரேபேதை - (அவர்களோடு) ஒரு பெண்ணினி, மண்ணில் - பூமியிலும், நோக்கருவானினில் - காணுதற்கரிய தேவலோகத்திலும், மற்றினில் - மற்றைப்புவனங்களிலும், எண்ணி நோக்குறின் - (அவளுக்கு இணை இருப்பரோ என்று) யோசித்துப் பார்க்கு விடத்து, யாவர்க்கும் நோக்கலா - எவருக்கும் காணமுடியாத, பெண்ணின் நோக்கு உடையாள் - பெண்களது எல்லா அழகையும் உடையவளாகி, என் கண்ணின் நோக்கி - என்னுடைய கண்களாலும் கண்டு, உரைப்பரும் காட்டியாள் - (அளவிட்டுக்) கூறத்தக்கமையாத அழகிையுடையவளாயிருக்கின்றாள்.

திற்ப்பு:—“என் கண்ணிலேன்கி யுரைப்பருங் காட்சியான்” என்ற ராகவின் இவ்வாக்கி எல்லா உலகத்தினுஞ்சென்று சஞ்சரிக்கக் கூடியவன் என்பது பெறப்பட்டது. மண்ணில் வானில் என்றபடியால் மற்றினில் என்பது மற்றை உலகம் எனப்பொருள் தந்து நின்றது. வானில் - வானினில்; இன் சாரியை, உரைப்பரும் - உரைப்ப அரும்; அகர்த்தொக்கது.

133. (ப-ரை) கண்டு - (நான் அவனைப்) பார்த்து, இலங்கையர் கோக்கு - இலங்கையிலே வசிக்கப்படுகிற அரக்கர்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருக்கிற இராவணனான என் அண்ணனுக்குச் (சேர்ப்பித்தல் பொருட்டு), கோக்கருங் காரிகையான் தனை - பார்ப்பதற் கரிமையாகிய அந்தப்பெண்கள் நாயகத்தை, கொண்டுபோவல் எஞ - எடுத்தக் கொண்டு போவேன் என்று எண்ணி, விண்டு - வெளிப்பட்டு, மேல் விழுந்தேனை - அவள்மீது பாய்ந்த என்னை, அவர் வெகுண்டு - அம்மனிதர்கள் (என்னைக்) கோபித்து, மூக்கு (என்) மூக்கினை, துண்டம் ஆக்கினர் - (இப்படித்) துணித்தெறிந்து விட்டனர், எனச் சொல்லினான் - என்று முறையிட்டான்.

திற்ப்பு:—காரிகையான் + தனை; காரிகையாடனை “குறில்செயியாலள அவ்வழிவந்த” என்ற சூத்திரப்படி நிலைமொழி யீற்று ளகரத்தைக் கண்ட தகரம் டகரமாய்த் திரிந்தபின் அந்த ளகரம் கெட்டது. போவல்-போ=பகுதி; அல்=தன்மை யொருமை விசுதி. மூக்கு - மூக்கை இரண்டன் உருபு தொக்கது. மூக்கை மாத்திரம் அறுத்துவிட்டதாகச் சொன்னான் எனினும் மற்றையவைகளையும் அறுத்துவிட்டதாகச் சொன்னாலென்றவது அல்லது அறுபட்ட அவற்றைக் கரன் பார்த்தானென்றவது கூட்டிப் பொருள் கொள்க. கோ - அரசன்; கு - நான்கன் உருபு சாரியைபெறுது “இயல்பினும் விதியினும்” என்ற சூத்திரப்படி இனஒற்று மிகுந்தது.

134. (ப-ரை) விடைச் சங்கரற்கும் - காளை வாகனத்தை யுடைய பரமசிவனுக்கும், தடுப்பருந் தன்மையான் - அடக்குதற்கும் முடியாத நிலைமையான், வெங்கரப் பெயரோன் - கொடியவிஷம் போன்ற கரன் என்னும் பெயரோன், அவ் கு - (மானுடனோடு போர்புரிக்க) அவ்விடத் (தும்), அரக்கர் - அசுரர்கள், அவிந்துஅழிந்தார்என - துன்பப்பட்டு இறந்து போனார்கள் என்று, பொங்கு அரத்தம் - ததும்பி வடியும் இரத்தமானது, விழிவழிபோந்து உக - கண்களின் வழியாகக் கொப்பளித்துக் கக்கும்படி, வெகுண்டான் - (மிகவும்) கோபித்து நின்றான்.

திற்ப்பு:—அங்கும் உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. அவிந்தார் என்ற விடத்து வினாவுருபு தொகுத்தல் எனினும் பொருந்தும். சங்கரற்கும் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. திருப்பாற் கடல் கடைந்த சமயத்து எழுந்த ஆலகால விஷத்தைச் சங்கரன் உண்டு அதன் வேகத்தைத் தடுத்தாராகவே அவ்விஷத்தைக் காட்டிலும் இவன் கொடியவன் என்பது தோன்றவும் கரம் என்பது விஷத்தின் மறுபெயர்களில் ஒன்று என்பது தோன்றவும் விடைச்சங்

கரற்குந் தடுப்பருந் தன்மையான் என்று கூறிப் பெறவைத்தார் ஆசிரியர். கரம் - விஷம், சிவம் + சிவன் என்பதுபோலக் கரம் + கரன் என இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது உக—உரு=பகுதி; அ=வினையெச்சவிகுதி.

135. (ப-ரை) மாயபந்த மாவினையை - மாயக்கையாகிய பெரிய பாச வினையையும், மாளப்பற்று - துலையும்படி பற்றற்ற, பெற்றியோர்க்கும் - தன்மையாளரான பெரியோர்க்கும், உந்தரு நிலையதாகி - விலக்குதற்கரிய தன்மையுடையதாகி, உடன் உறைந்து - உடலினிடத்து (உயிரோடு) வசித்து, உயிர்கள் தம்மை - உயிர்க் கூட்டங்களை, அந்தகற்கு அளிக்கும் - எமனுக்குக் கொடுக்கின்ற, நோய்போல் - வியாதியைப்போன்று, அரக்கி முன்னக - சூர்ப்பநகை முன் நடந்துவர, சேனை வெள்ளம் - கடல்போன்ற பெரிய சேனைக்கூட்டம், வள்ளியோன் மருங்கு - (எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த) ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அருகே, வந்தது - வந்து சூழ்ந்தது.

தறிப்பு:—ஆசையற்ற பெரியோர்க்கு அரியது யாதுமில்லை என்று லும் பிரார்த்த கண்மப்படி வருகிற நோயைத் தடுப்பது அவருக்கும் அரிதாகியதுபற்றி 'உந்தரு நிலையதாகி என்று நோயின் வலிமையை விளக்கியும் அரக்கர்கள் என்ற உயிர்க்கூட்டங்களை எமன் கொள்ளுமாறு செய்விக்கும் தன்மையாளரான அரக்கியை ஈண்டு அத்தன்மையுள்ள நோயிக்கு உவமை முகத்துத் துளக்கியும் பொருள் துலங்கவைத்தார் ஆசிரியர். வினையை என இரண்டனுருபு விரிந்தபடியால் மாள என்பதற்கிடையில் 'அவ்வினை' என வருவித்து அதனை எழுவாயாக்கிப் பொருள் கொள்க. உடல்-உடன்-போலி.

136. (ப-ரை) மின்னினற சிலையன் - பிரகாசத்தங்கிய வில்லையுடையானும், வீரகவசத்தன் - வெற்றியுள்ள கவசத்தை யுடையானும், விசித்தவானன் - (இடையில்) தரித்த வாளினையுடையானும், வடும்பின்வாளி - கூர்மையுள்ள அம்புகளையுடைய, பொன்னின் புட்டிலன் - அழகுதங்கிய அம்பரத்தாணியை யுடையானும், புகையும் நெஞ்சன் - கோபத்தி் முண்டு எரிசின்ற மனத்தினை யுடையானு (மாகி), நிலநின்று - (ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பார்த்து) நிலலங்கள் நின்று, யான் செய்கிலை - நான் செய்கின்ற போரின் வல்லமையை, காண்டி - பாருங்கள், எனவிரும்பி - என்று விருப்பத்தோடி, நேரா முன் நின்று - நேராகவந்து எதிரே நின்று, பின்வந்தோனை - (தமையன் தடையை மறுக்கமாட்டாமலும் தமையனைத் தனியே அனுப்பமன மில்லாமலும்) தன்னைத் தொடர்ந்து வருகிற தமையனை, நோக்கினன் மொழியலற்றான் - (ஸ்ரீ ராமபிரான்) பார்த்துச் சொல்வானாயினான்.

தறிப்பு:—விசித்தல் - கட்டல், விசித்த - விசி=பகுதி; த்=சந்தி; த்=இடைநிலை; அ=பெயரெச்சவிகுதி. வடும்பு - கூர்மை. காண்டி - காண்=பகுதி; த்=எழுத்துப்பேறு; இ - முன்னிலையொருமைவிகுதி; த் + ட் ஆனது விகாரம். நோக்கினன் - முற்றெச்சம். வந்தோனை-வினையாலணையும் பெயர்,

137. (ப-ரை) ஆளியின் துப்பினும் - சிங்கத்தை நிகர்த்த வலிமை பெற்ற இலக்குமணனே, மீள அருஞ்செருவின் - திரும்புதற்கரிய (பெரும்) போரில், விண்ணும் மண்ணும் - விண்ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும், என்மேல் வந்தாலும் - என்னுடன் போர் செய்தற்கு வந்து சேர்ந்தாலும், நான் உலந்து - (அவர்களனைவரும் தமது) ஆயுள் முடியப்பெற்று, அழியும் என்றே - மடிவார்கள் என்றே, உனக்கு நான் உரைப்பது என்னே - நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டியது யாது, நின்று - (நீ போருக்கு வராமல் இவ் விடத்திலேயே) இருந்துகொண்டு, இ அமர்-எனக்கருளி - இந்தப்போரினை எனக்குக் கொடுத்து, எந்தோளினைத்தின்னுகின்ற - எனது புயங்களை மெல்லுகின்ற, சோம்பினை - சோம்பலை, துடைத்தி என்றான் - நீக்கிவிடு என்று (இலக்குமணனைப்பார்த்து ஸ்ரீ ராமன்) கூறினான்.

தற்பிப்பு:—இந்தப் போர் மிகவும் பெரிய போர் என்றும் இதிற் போ ராட வந்துள்ள இராட்சதர்கள் மிகக் வரமும் பலமும் பெற்றவர்களென்றும் பொருள்கொள்ளுமாறு “மீளருஞ்செரு” என்றும் அங்கனமாயினும் அவர்கள் என்முன் நிற்பதற்காற்றார் என்னும் பொருள் கொள்ளுமாறு “விண்ணும் மண்ணும் என்மேல் வந்தாலும்” என்றும் கூறினார் ஆசிரியர். ஸ்ரீ ராமலக்குமணர்கள் போர்த்தொழிலில் மிகவும் விருப்பமுடையவர்கள் என்ற பெற்றிதோன்ற “இவ்வரமெனக்கருளி” என்னுஞ் சொல்லாற்றலில் துலங்கவைத்தார். என்னே - ஏகாரம் தேற்றப்பொருளோடு ‘சொல்ல வேண்டிய தில்லையே’ என்ற எதிர்மறை வினாப்பொருளையும் தந்து நின்றது.

138. (ப-ரை) இளையவீரன் - இலக்குமணன், இசைந்திலன் என்ற னன் - (உம்மைத் தனியே அனுப்புதற்குச்) சம்மதிக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி, இராமனேந்தும் - ஸ்ரீ ராமபிரான் ஏந்துகின்ற, குன்றன தோளி னாற்றல் - பருவதப்போன்ற புயவலிமையை, உள்ளத்தில் உணரக்கொண்டான் - (பிறகு) தன்மனதில் ஆராய்ந்து தெளிவுகொண்டான், அன்றியும் - அல்லாமலும், அண்ணல் ஆணை மறுக்கிலன் - தமையனான ஸ்ரீ ராமபிரா னது கட்டளையை மீறுதவறும் அங்கை கூப்பி நின்றனன் - தனது அழகிய கரங்குவித்து (நமஸ்கரித்து) நின்றவனாகி, கண்ணீர் நிலம் உற - கண்களில் ருந்து நீர்த்ததும்பி நிலத்தின்கண் சிந்த, புலர்கின்றாள்பால் - அழுது நிற்கின்ற பிராட்டியின் பக்கத்து இருந்தான் - (அங்குக் காவலாக) இருந்தான்.

தற்பிப்பு:—முதலில் ஸ்ரீ ராமபிரான் கூறிய மொழிக்கு இலக்குமணன் இணங்கேன் என்றது அவனது அன்னையாகிய சுமத்திரா தேவியின் வாக்குப்படியும் பின்னர் இணங்கியது தமையன் வார்த்தையை மீறலாகாது என்ற முறைமைபற்றியும் தமையன் புயவலியைத் தான் உணர்ந்தறிந்து கொண்டமைபற்றியும் என்க. இதற்கு முன் இவ்வளவு பெரிய அரக்கர் கூட்டத்தைப் பிராட்டி பார்த்திராது பற்றியும் இவ்வாறு திரண்டு வந்த அவர்களுக்கிடையில் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஏது நேருமோ என்ற கவலையைப் பற்றியும் ஜானகி பயந்து வருந்தினாள் என்பது தோன்ற “கண்ணீர் நிலனு

றப் புலர்கின்றாள்பால்” என்றார் ஆசிரியர். என்றனன் என்ற சொல்லே இசைந்தலன் என்பதன்பின் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. இசைந்தலன், என்றனன், நின்றனன் - இவை முற்றெச்சங்கள். புலர்தல் - வருந்துதல்.

139. (ப-ரை) தனிச்சிலை தரித்தமேரு - ஒப்பில்லாத வில்லேந்திய மலையைப்போன்ற ஸ்ரீ ராமபிரான், முழையினின்று எழுந்துசெல்லும் - குகையினிடத்திலிருந்து வெளிச்செல்லுகின்ற, மடங்கலின் முனிந்து - சிங்கத்தைப்போன்று கோபித்து, தழையுறு சாலை நின்றும் - பன்னகசாலை யிலிருந்தும், குழையுறு மதியம் பூத்த - காதணிகளை அணியப்பெற்ற முழுச் சந்திரன் உதித்திருக்கிற, கொம்பு அனாள் - (பூம்) கொம்பையொத்த பிராட்டி, குழைந்து சோர - வாடி வருந்தவும், மழை என - மேகங்களைப் போல, முழங்குகின்ற - ஆரவாரஞ்செய்கின்ற, வாய்விற்று அரக்கர்காண - பிரகாசமுற்ற வக்கிர தந்தவகையுடைய அரக்கர்கள் பார்க்கவும், சென்றான் - அவ்வரக்கர் கூட்டத்தாள் (தனியே) நுழைந்தான்.

தற்ப்பு:—பிராட்டியினது முகத்தைச் சக்கிரனுக்கு உவமை கூறவந்த ஆசிரியர் அச்சந்திரனுக்குக் காதணி என்ற ஆபரணம் இல்லாதுபற்றி அதிலும் விசேஷமுள்ளது என்னும் பெற்றி தோன்றக் “குழையுறு மதியம் பூத்த கொம்பினாள்” என்றார். குழையுறு என்பதைக் கொம்புக்கு அடைமொழியாக் கொண்டு தனிராகிய கொம்பினாள் எனினும் பொருந்தும். “மழை யென முழங்குகின்ற வாய்விற்றரக்கர்” என்றாராகவின் அரக்கர்கள் கோபத்தினால் தமது பற்களை நெறு நெறனக் கடித்த சத்தம் மழையினது முழக்கம் போன்றிருத்தது என்னும் பெற்றி தோன்றிற்று. ஸ்ரீ ராமபிரான் போருக் கெழுந்து செல்லும் கெம்பிரத்தை ஆசிரியர் குகையினின் நெழுந்து செல்லுகிற சிங்கத்தினது வீரத்தோடு உவமைபாக்கினார். குழையுறு, தழையுறு வினைத்தொகை சோர + காண - இவ்வினை யெச்சங்கள், சென்றானென்னும் வினைமுற்றைத்தழவி முடிந்தது.

140. (ப-ரை) புனையும் வாகையாய் - சூடுகின்ற வெற்றி மாலையினை யுடையவனே, இனைய ஆகலின் - இதக்கைய அவசுதனங்கள் ஏற்படுகின்ற படியால், இவனை - இந்த வீரனை, மாணுடன் ஒருவன் என்று கிளையல் - மனிதன் என்றும் (அதிலும்) ஒருவன் என்றும் கிளையாதே, ஆவது ஒன்று அன்று - இனி ஆகப்போகின்ற காரியங்கள் ஒன்றல்ல, அது நீதி - அது எதார்த்தம், யாம் நின்ற வினையெலாம் செய்து - நாம் இது காலம்வரை செய்துகாட்டாத மாயச் செயல் முழுதும் செய்தும், வெல்லல் ஆம் தன்மையன் அல்லன் - நாம் வெற்றி கொள்ளும்படி பின்னிட்டுக்கூடியவன் அல்லாதவனாக இருக்கின்றான், என் உரை பொறுத்தினைப் புகன்றான் - (இங்ஙனம் புகன்ற) எனது வார்த்தைகளிலேதுங் குற்றமிருந்தால் அதைப் பொறுத்துக்கொள்வாயென்று (அகம்பன் கரனிடத்துக்) கூறினான்.

தற்ப்பு:—“இவனை நினையலாவ தொன்றன்” எனக்கூட்டி இவனைப் (பற்றிப்) பிரமனோ சிவபிரானோ அல்லது விஷ்ணுவோ என்று பலவாறு நினைக்கும்படியா யிருக்கின்றான் எனப் பொருள் கொள்ளவும் பொருந்தும். நினையல்-நினை=பகுதி; அல்=எதிர்மறைவவலொருமைவிகுதி. வாகையாய்-விளிவேற்றமையில் ஈறுதிரிந்தது. வினை -வஞ்சனையெனும் வினைமாற்று.

141. (ப-ரை) உரைத்த வாசகங் கேட்டலும் - (அகம்பன்) சொன்ன (இந்த) வார்த்தையைக் கேட்டதும், உலகு எல்லாம் உலைய - எல்லா உலகும் (திடு திடு என்று) நடுங்குப்படி, சிரித்து - நகைத்து, தேவரைத் தேய அரைத்த - தேவர்கள் எல்லாம் தேய்ந்து போகும்படி அரைத்துத் தள்ளிய, அம்மியாம் அலங்கு எழில் தோள் - அம்மிக்கல் போன்று அசைகின்ற அழகிய (எனது) புயங்கள், அமர் வேண்டி இரைத்து வீங்குவ - பெரும் போரை விரும்பிக் குதூகலித்துப் பூரிப்பவையா யிருக்கின்றன, நின்ற என் சேவகம் - நிலபெற்ற எனது வீரத்தனம், மானுடற்கு - (இந்த) மனிதனுக்கு எளியவோ என்றான் - இலேசானவையாகுமோ என்று கேட்டான்.

தற்ப்பு:—தேவர்களது கருவையே அறுப்பதாக அசுரர்கள் கங்கணங் கட்டி யிருக்கின்றமையால் தனது புயவலியின் பெருமை தோன்ற அவர் களை அரைத்த அம்மிபோல் என்ன உவமானமாகக் கூறினான் அசுரன் என்று பொருள்கொள்க. இதில் உள்ள ஆம் என்னும் சொல் போல் என்னும் பொருளில்வந்தது. அல்லது இவ்வாறு எண்ணியிருப்பதை முடித்ததாகக் கூறினான் எனினும் பொருந்தும். தேவர்களோடு எதிரிஸ்தானம் வகித்துள்ள அரக்கஞ்சிய எனக்குக் கேவலம் ஒருமனிதன் எதிரியாவனோ என்னும் பெற்றிதோன்ற “உலகெலா முலையசசிரித்து மானுடற் கெளியவோ” என்றார் ஆசிரியர். வீங்குவ-வீங்கு=பகுதி; அ=பலவின்பால் முற்றுவிகுதி.

142. (ப-ரை) மருள்தரும் களிவஞ்சனை - மயக்கத்தைத் தரத்தக்க கள்ளுண்ணும் வஞ்சகமுள்ள - வளை எயிற்று அரக்கர் - வளைந்தபற்களையுடைய இராட்சதரது, கருடன் அஞ்சுறும் - கருடனும் காண்பதற்கு அஞ்சுகின்ற தோற்றத்தோடு கூடிய, கண்மணி - கண்களிலுள்ள கருமணியை, காகமும் கவர்ந்த - காக்கைக் கூட்டங்களும் கொள்ளைகொண்டன, அருள்தரும் - கருணை புரிகின்ற, திறத்து - மேன்மையை யுடைய, அறம் அன்றி - தருமமென்பதல்லாமல், வலியது - வலிமையுள்ளது, உண்டோ - வேறு உளதோ (இல்லை என்றபடி), இருள்தரும் புரத்து இழுதையர் - இருளைக் கொடுக்கின்ற சரீரத்தோடு கூடிய அறிவீனராகிய அவ அரக்கர்களிடத்தில், பழுது உறற்கு எளிதே - கேடு சம்பவிப்பது இலேசானதேயாகும்.

தற்ப்பு:—களி - கள். வளை எயிறு - வளைந்த பற்கள், கருடன் என்பதிலுள்ள உயர்வு சிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. காகமும் என்பதிலுள்ள உம்மை இழிவு சிறப்பில் வந்தது. ஆமோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருளில் வந்ததாகவே ‘ஆகாது’ என்னும் பொருள்தந்து

நின்றது. புரம் - சரீரம். இராட்சதர்களுடைய சரீரத்திலுள்ள கருப்பு நிறம் மற்றொன்றிற் பட்டால் அதுவும் கருப்பு நிறமாய்க் காட்டுமென்ற பொருள்தருமாறு அவர் நிறத்தை விசேடித்து இருந்தாரும் என்றார் ஆசிரியர். கவர்த - கவர் = பகுதி; அ = பலவீன்பால் படர்க்கை வினைமுற்று விசுதி.

113. (ப-ரை) கைக்கரி அன்னவன் - தும்பிக்கையினை யுடைய யானையை நிகர்த்த (ஸ்ரீ ராமபிரானது), பகழி - பாணங்கள், கண்டவர் மெய்க்குலம் - பார்த்த இராட்சதர்களின் சரீரக்குவியல்களை, வேரொடும் துணித்து - அடியோடும் அறுத்து, வீழ்த்தின - (கேடே) தள்ளின, மைக்கரு மனத்து ஒரு வஞ்சன் - குற்றமென்ற கருவினிடத் துதித்த (வன்) மனத்தி னையுடைய ஒரு வஞ்சகனான, மாண்புஇலன் - தரமில்லாதவன், பொய்க்கரி கூறிய - சியாய் மன்றினிடத்துப் பொய்ச்சாட்சி சொன்ன, கொடுஞ்சொல் போன்ற - கொடிய வார்த்தைகளை (அக்கணைகள் அனைத்தும்) ஒத்தன.

குறிப்பு:—ஸ்ரீ ராமபிரானது போர்த்திறம்தோன்ற அவரைக் கைக்கரி என்று உவமானித்தும் அவரது பாணங்களின் வலித் திறம் தோன்ற அவை களைப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லுபவர் வார்த்தையின் கொடுமை என்று உவ மானித்துத் கூறினார் ஆசிரியர். பொய்ச்சாட்சி சொல்லி வயிறு வளர்த்துத் திரிபவனது இழிவுதோன்ற அவனது மனதைக் குற்றமென்ற கருவிலி ருந்து உதித்ததென்று விசேடித்துக் கூறப்பட்டது. ஏ - ஈற்றகை.

114. (ப-ரை) திரிசிராவெனுஞ் சிகரம் - திரிசிரன் என்னும் பெய ரோடு கூடிய சேனைகளினது தலைவன், மண் சேர்தலும் - ஸ்ரீ ராமபிரானத் தால் வகையுண்டு பூமியில் வீழ்ந்ததும், செறிந்த சிருதர் - ஆங்கு நிறைந்து சூழ்ந்துகொண்டிருந்த இராட்சதர்களான, பரிதிவாளினர் - பிரகாசமுற்ற வாளாயுதத்தோடு கூடிய, கேடகத் தடக்கையர் - கேடகத்தைத் தரித் துள்ள விலாசமான கையோடு கூடியவர், தூடணன் விலக்கவும் - தூட ணன் என்கின்ற மற்றொரு அரக்கன் ஓடாதீர்கள் என்று தடுத்தும், பரத்த குருதி நீரிடை - பரவி நீரைப்போல் ஓடுகின்ற இரத்தத்தினூடு, வரங்கழல் - நீண்ட பாதங்கள், கொழுங்குடர் - (ஆங்கு மடித்துக்கிடக்கின்ற அரக்கர்களி னது) கொழுத்த குடல்களில், தொடக்க - மாட்டிக்கொள்ளும்படி, நிலலார் ஓடினர் - நின்று (திரும்பிப் பாராதவராயும்) ஓட்டமெடுத்தார்கள்.

குறிப்பு:—திரிசிரன் என்பவன் சேனைகளுக்கோர் அதிபதியானது பற்றி அவனைச் சிகரம் என்றார் ஆசிரியர். தூடணன் விலக்கவும் - இதி லுள்ள உம்மை தூடணன் என்பவனும் மற்றொரு சேனைத்தலைவன் என்ற சிறப்பினைத் தந்து நின்றது. பரிதி - சூரியன், ஈண்டிது சூரியனது பிரகா சத்தைக்குறித்து நின்றது. கழல் - பாதம் எனினும் வீரர்கள் பாதத்தில் அணிந்துள்ள ஓர்வகை ஆபரணமெனினும் பொருந்தும் ஸ்ரீ ராமபிரானது பாணத்துக்குப் பயந்தோடுகின்ற இராட்சதர்களை ஆசிரியர் “பரிதிவாளி னர் கேடகத் தடக்கையர்” என்று சிறப்பித்துக் கூறிய பெற்றி நகைச்

சவை பயக்குத்தன்மையது. தொடக்க-சிக்கிக்கொள்ளு; தொடக்கு = பகுதி; அ = வினையெச்ச விருதி. இது ஓடினர் என்னும் வினைமுற்றைத் தழுவிற்று.

145. (பரை) அனையராகிய அரக்கரை - அவ்வாறு ஓடிக்கொண்டிருக்கிற இராட்சதர்களை, நின்றே - (தடுத்து) நின்று, துணையும் வார்பரித் தேரினன் - விரைவாகச் செல்லுகின்ற நெடிய குதிரைகள் கட்டிய தேரையுடையவனாகிய, தூடணன் - தூடணன் என்பவன், ஆண்டொழிற்கமைந்த - ஆண்மைத்தனத்துடன் ஒத்த, வினைய நீங்கிய மனிசரை - போர்த்தொழிலுக்கேற்ற செயல் இல்லாத மனிதர்களுக்கு, வெருளன் பின் - நீங்கள் பயப்படவேண்டாம், அன்ன நினைவும் நான் - இவ்வாறு மனிதருக்குப் பயந்து ஓடக்கூடாதென்று நினைக்கின்ற நான், உமக்குரைப்பது முண்டென-உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது யிருக்கின்றது என்று, சொன்னான் - (அவர்கள் மனதில் நன்றாய்ப் பதியவேணுமென்று எண்ணத்தோடு) எடுத்துக்கூறினான்.

திற்ப்பு:—நின்றே என்ற சொல்லாற்றலால் ஓடுகின்ற அரக்கர்களை மிகவும் பிரயாசையுடன் சிறிது நேரம் நிற்கும்படி தடுத்தனன் என்பதும் பின்னரும் அவர்கள் ஓடினர் என்பதும் பெறப்பட்டது. மானிடரைப் பற்றி அரக்கர்கள் கருகியுள்ள இழிவு இத்தகையது என்பதை மனிசர் என்ற சொல் துலக்கிவந்தது. அரக்கரை நின்றே - அரக்கரைத் (தடுத்து) நின்றே எனக்கொண்டு கூட்டிப்பொருள்கொள்க. தடுத்து - சொல்லெச்சம். மனிசரை - வெருவன்மீன் - மனிசருக்கு வெருவன்மீன்; இரண்டன் உருபு நான்கன் உருபு பொருளில் மயங்கிற்று.

146. (ப-ரை) வசையாமெனும் - வசை என்பதற்குக் காரணமான, பயம் - கோழைத்தனம், மனத்துண்டென வாழும் - மனதில் குடிகொண்டிருக்கிற தென்று சீவிக்கும், கொச்சை மாந்தரை - கீழ்மையான மனிதருக்கு, கோல்வளை மகளிரும் - வளைந்திருக்கின்ற வளையலைக் கையிலணிந்துள்ள பெண்களுக்கூட, கூசார் - பயப்படமாட்டார், நிச்சயம் எனும் - தைரியம் என்று சொல்லப்படுகிற, கவசந்தான் - காவற் போர்வைதான், நிலைநிற்பதன்றி - கடைசிவரையும் நிலைதிறுப்பதல்லாமல், அச்சமென்னுமீது - இப்படிப் பயந்து ஓடுகிற இங்கக் கோழைத்தனம், ஆருயிர்க் கருந்துணையாமோ - உங்களுடைய அரிய உயிருக்கு ஒப்பற்ற துணையாகுமோ.

திற்ப்பு:—வசை என்பது எதுகை நோக்கி வச்சை என விகாரப்பட்டது. கோல்வளை - செய்த வளையல் எனவும் பொருள்தும்; வளைந்திருப்பது வளை - இது தொழிலாகுபெயராய் அவ் அணியின் பெயராயிற்று. மகளிரும் கூசார் - உம்மை இழிவு சிறப்புப் பொருளது. அச்சம் துணையாக தென்றாராகலின் நிச்சயமென்பது தைரியமெனப் பொருளதந்து நின்றது. ஆமோ என்பதின் ஈற்றிலுள்ள ஓகாரம் ஆகாதென்றபடி எதிர்மறை.

147. (ப-ரை) செம்புகாட்டிய - (கோபத்தில்) சிவப்பு நிறங்காட்டிய, கண்ணினை - இரண்டுகண்களும், பாலெனத்தெளிந்தீர் - (பயத்தினாலே கோபந்தீர்த்ததால்) வெளிறிய நிறமாகப் பெற்றவாகளே, வெம்புகாட்டிடை-வெப்பமுற்ற கொடியகாட்டினூடு, நுழைதொறும்-நுழைந்து நுழைந்து ஓடுகின்றபோது, வெரிதுறப் பாய்ந்த - முதுகுப் புறத்தில் பதியும்படி பாய்ந்திருக்கிற, கொம்பு - மரக்கொம்புகளின் காயத்தை, குல மவகையர்க்கு - கற்புடைய (உங்கள்) மனைவிமாருக்கு, காட்டுதிரோ - காண்பிப்பீரோ, (அல்லது) தடமாபிடை - விலாசமுற்ற மார்பினகதது, குளித்த - முழுகிப் பாய்ந்திருக்கிற, அம்பு காட்டிதிரோ - (எதிரியினு லெய்யப்பட்ட) பாணங்களினது காயத்தைக் காண்பிப்பீரோ சொல்லுங்கள்.

குறிப்பு:—செம்பு - பஞ்ச லோகங்களில் ஒன்று; செம்பு சிவப்பு நிறமும் பால் வெண்மை நிறமும் பெற்றுள்ளமையால் செம்பு பால் எனக் கூறினர் ஆசிரியர். கொம்பு அம்பு என்பன கொம்பினாலும் அம்பினாலும் பட்டுள்ள காயங்கள் எனப் பொருள் தந்து சிந்தனை. போரிற் சென்று மடிந்த பிரேதங்களை அவரவர் மனைவிமார் ஆராய்ந்தெடுத்து மார்பிற் பட்ட காயத்தால் மடிந்தவனை வீரன் என்றும் முதுகிற் பட்ட காயத்தால் மடிந்தவனைக் கோழை என்றும் கண்டு முன்னவனை விமரிசையாகவும் பின்னவனை இழிவாகவும் சடங்கு நிறைவேற்றும் முறைபற்றிக் 'கொம்பு அம்பு காட்டுதிரோ குலமவகையர்க்குமா' என்று கூறப்பட்டது அம்மா இரக்கப் பொருளோடு வியப்புப் பொருளையும் காட்டவந்த அசைச்சொல்.

148. (ப-ரை) என்று - என்று வீரங்கூறி, தானும் - (தூடணன் என்று சொல்லப்பட்ட) அவனும், தன் எறிகடற் சேனையும் - அலையை வீசுகின்ற கடலுக்குச் சமானமான தனது சேனையை வகையும், இறை நீர் - சிறிது நீராம் நீங்கள், என் ரெடுஞ்ரிலைவி - எனது நீண்ட வில்லினது வலிமையை, சினது காண்டிரை - சின்றுபாருங்கள் என்று, கோரச்சென்று - (ஸ்ரீராமபிரானுக்கு) முன்னர் சென்று, தாக்கினன் - எதிர்த்தான், தேவரும் மருள்கொண்டு திளைத்தார் - (இவன் வந்து சிற்சிறு தீரத்தைக்கண்ட) தேவர்களும் தமது மனந் திகைத்து நின்றார்கள், இராமனும் - ஸ்ரீராமபிரானும், நன்று காதலி என்று - உனது சேனையையும் உன்னையும் ஞாபகமாகக் காதலிக்கொள்வாயென, எதிர்செலவடந்தான் - எதிர்த்துச் சென்றான்.

குறிப்பு:—தூடணனது போர் வலிமைச் சிறப்பித்ததற்குத் தேவரும் மருள்கொண்டு திளைத்தார் என்றும் ஸ்ரீராமபிரானது போர் வலியைச் சிறப்பித்ததற்கு நன்று காதலி என்றும் புனைதது கூறினார் ஆசிரியர். 'தேவரும் இராமனும்' இவைகளின் ஈற்றும்மை சிறப்புப் பொருள் பெற சிந்தனை.

149. (ப-ரை) சென்ற தேரையும் - (ஸ்ரீராமபிரான் எதிரில்) சென்று (சின்ற) தேரையும், தேர்மேல் - அந்தத் தேரின்மீது, சிலையுடைமலையென - வில்லைக் கையிற் பிடித்திருக்கிற (ஒரு) பருவதம் என்ன, சின்ற தூட

ணன் தன்னையும் - நின்றுகொண்டிருக்கிற தூடணன் என்டடனையும், நோக்கிய சிமலன் - பார்த்த ஸ்ரீ ராமபிரான், நன்று நன்று நின்றிலையென் - நல்லது நல்லது உன்னுடைய வல்லமை என்று, அருளிறை நயந்தான் - கருணையோடு அவனைச் சிறிது மதித்தனர், என்றகாலத்தவ் வெய்யவன் - என்று, புகழ்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்தத் தூடணன் என்கிற) கொடியவன், பகழிமூன்றெய்தான் - (பராக்கிரமம் பொருந்திய) மூன்று பாணங்களை (எடுத்து) ஸ்ரீ ராமபிரான் மீது பிரயோகித்தான்.

குறிப்பு:—சிமலன் மலபந்த மற்றவன். நன்று நன்று - வியப்பின் பொருட்டுகித்த அகிக்குதகொடர். தூடணன் கொணர்தக கடல் போன்ற பெருஞ் சேனைகள் எல்லாம் மடிந்தும் அவன் தானே சிறிதும் அஞ்சாது ஸ்ரீ ராமபிரான் முன் வந்து நின்றான் என்றும் அவ்வாறு நின்றதும் பேசுக முடியுமுன் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தானென்றும் பெற்றி தோன்ற “என்ற காலே அவ்வெய்யவன் பகழி மூன்றெய்தான்” என்றார் ஆசிரியர்.

150. (ப-ரை) தேவர் ஆர்த்தெழ - வானவர்கள் சந்தோஷ முழக்க மிட்டுக் கொண்டாடும்படிக்கு, முனிவர்கள் - தவரிஷிகள், திசைதொறும் சிலம்பும் - நான்குதிக்குக்கூர்விருந்தும் ஒதுகிற, ஒயில் வாழ்த்தொலி-குறை வில்லாத ஆசீர்வாதத்தின் கொணி, நாற்கடல் முழக்கென ஒங்க - நான்கு பக்கத்திலுஞ் குறத்துள்ள கடல் முழக்கமென முழங்க, வல்லையெல் நீ - நீ ஒரு சமர்த்தனாயிருந்தால், காவடா இது - இந்தப் பாணத்திற்கு நீ தப்பிக் கொள்ளடா, எனக் கணையொன் றேவினன் - என்று (ஸ்ரீ ராமபிரான்) ஒரு பாணத்தை எடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணினார், அவன் - அந்த அரசர்கள் எயிறுடை நெடுத்தலை இழந்தான் - வக்கிர தந்தங்களோடு கூடிய தனது சிரம் துண்டாய் அற்றுவிது முண்டமாய்ப் புவியில் வீழ்ந்தான்.

குறிப்பு:—சிலம்பல் - சத்தமிட்டு ஒதுதல். ஒவு - குறைவு பஞ்சவடி என்ற ஸ்தானத்தைசகற்றி நான்கு பக்கங்களிலும் மகரிஷிகள் சூழ்ந்து தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கின்றார் என்ற பெற்றி தோன்றவும் அவர்கள் வாழ்த்திடவை அனைததும் நான்குவேத மந்திரங்கள் என்ற பெற்றி தோன்றவும் நாற்கடல் முழக்கென ஒங்க என்றார் ஆசிரியர். தூடணனது தலையை நெடுத்தலை என்று சிறப்பித்தாரெனினும், அத்தலை கோரருபமுடையது என்னும் பொருள்துலங்க எயிறுடைநெடுத்தலை என்றார். தூடணனாலே தேவர்களும் முனிவர்களும் பல இடையூறுகளுக்காளாயிருந்தன ரென்பதும் இனி அத்தகைய இடையூறுகள் நேரா என்று அவர்கள் சந்தோஷமடைந்தாரென்பதும், “தேவரார்த்தெழ முனிவர்கள் வாழ்த்தொலி ஒங்க” என்ற பெற்றி “யால் பெறவைததார். எயிறுடை - எயிற்றுடை என மிகாதியல்பாயிற்று; “நெடியலோ மெய்த்தொடர்க் குற்றுகரங்களுள் டறவொற்றிரட்டும் வேற்று மைமிகவே என்னுஞ் சூத்திரத்திடுதியில் மிகவே” என்றபடியால் அமைபும்.

